

LA SAL DE LES FERIDES

Versió en català

23 DE MAYO DE 2026
HELENA SAURAS MATHEU
www.helenasauras.com

ÍNDEX

Capítol 1	5
Capítol 2	8
Capítol 3	11
Capítol 4	14
Capítol 5	17
Capítol 6	20
Capítol 7	23
Capítol 8	26
Capítol 9	30
Capítol 10	33
Capítol 11	37
Capítol 12	41
Capítol 13	45
Capítol 14	49
Capítol 15	52
Capítol 16	56
Capítol 17	60
Capítol 18	63
Capítol 19	67
Capítol 20	71
Capítol 21	74
Capítol 22	77
Capítol 23	81
Capítol 24	84
Capítol 25	88
Capítol 26	91
Capítol 27	95
Capítol 28	99

Capítol 29	103
Capítol 30	106
Capítol 31	110
Capítol 32	114
Capítol 33	118
Capítol 34	137
Capítol 35	141
Capítol 36	145
Capítol 37	149
Capítol 38	163
Capítol 39	167
Capítol 40	171
Capítol 41	175
Capítol 42	179
Capítol 43	184
Capítol 44	188
Capítol 45	193
Capítol 46	197
Capítol 47	201
Capítol 48	204
Capítol 49	209
Capítol 50	214
Capítol 51	218
Capítol 52	221
Capítol 53	225
Capítol 54	229
Capítol 55	234
Capítol 56	238
Capítol 57	243

Capítol 58	_____	247
Capítol 59	_____	251
Capítol 60 (Epíleg)	_____	254

CAPÍTOL 1

Els meus passos cansats m'han portat al bar de la innocència perduda. A la barra, clavat al bar, està Nasi bevent un guisqui amb gel acompanyat per una jove. L'he vist i m'ha mirat, però no crec en Déu. La seua careta de nen gitanada, torrada pel sol del Mediterrani, descobria les seues dents blanques en aquest somriure inicial que m'ha dedicat, desenganxat els seus llavis morats a causa del gel.

Suposo que s'haurà adonat que la seua cara contrastava amb la meua: pàl·lida, esgotada, amb grans pinzellades morades baix dels meus espills de l'ànima. M'ha donat dos petons a les galtes i m'he sentit espiada per aquesta dona que controla cadascun dels meus moviments. Ella reposa en un tamboret, amb un got mig buit de licor, amb la cara perfectament maquillada, no sigui el cas que deixi entreveure la seua pell emblanquida característica. Amb els ulls pintats d'abundant pintura, les celles perfectament depilades i un lunar a la part superior del seu ull esquerre, m'observa intentant dissimular.

Nasi trenca aquestes mirades i me la presenta amb delicadesa. Es diu Llum i jo murmuro pel baix «De la meua vida». Nasi em sent i em riu l'ocurrència, que ella no entén, per no haver-la escoltat al seu temps degut. Acte seguit, li sona el telèfon mòbil i s'allunya de nosaltres, cosa que agraeixo. Ara, per fi, sols els dos, els meus dubtes s'acceleren i no sé el perquè. ¿Que estic buscant en la immensitat d'aquest bar? ¿Cap a on em portaran els pròxims passos?

Nasi interromp els meus pensaments demanant-me un Martini blanc, però jo el miro fixament, i li dic que ja no bec, que ho he deixat.

—I tu tampoc hauries de beure, si després has d'agafar el cotxe —afegeixo.

Nasi, sorprès, fa una ganyota i sé que no suporta que li doni lliçons. Si no arriba a ser per mi, em diria que de mare ja en té una i més que suficient.

Llum torna a aparèixer amb el seu vestit brillant que enlluerna de tanta purpurina que porta, ha aprofitat el respir per a pintar-se els llavis de nou al tocador. Sé que sobro. Ho noto en el seus ulls petits i acaramel·lats, que estant desitjant trobar-se per a donar pas a la dansa dels cossos. Apuro la meua aigua amb gas. Li retorno els quatre petons a Nasi i a la seua sirena de companyia i em fonc amb els carrers de la ciutat.

Al carrer, vesso un mar de llàgrimes al fondre's la meua màscara perquè ja no és Carnestoltes, perquè algú ha donat el canvi definitiu a aquest examen purament femení. He deixat de ser el seu celet bonic, ha canviat el lunar que

tenia, i conservo al damunt del melic per un ull esquerre. I sento ganes de desaparèixer, afonada en el més fons, vaig directa a casa meua, on em gito al sofà. Encenc la televisió, però no posen cap programa d'interès que aconseguixi distraurem dels meus pensaments.

Al veure'l de nou, he aconseguit que tornessin a renéixer els meus records, que creia ja perduts i ara em martiritzen com martells copejant-me als polsos. Un dolor de cap m'envaeix i em sento morir. Pensava que ja ho tenia superat, que el temps havia evaporat la sal de les ferides, però em necessito recompondre ja que en un sol instant s'ha enfonsat tot de nou.

Inspiro, espiro, inspiro, espiro... I, respirant m'adono de l'aire que m'entra als pulmons i em sento com un arbre observador i estàtic. Observo el menjador desordenat. Una pila de roba arrugada que encara està per planxar. La tauleta està plena de comandaments a distància, plats bruts i llibres. El menjar de Ghat està tirat per terra i m'he oblidat de servir-li la seua tassa de llet. M'angoixa tot tant, que em dona per recollir-ho per no pensar.

Mentrestant Nasi, en algun lloc prop de la ciutat, seguirà amb la seua vida i jo seguiré amb la meua: monòtona a més no poder, sense cap al·licient, buida, en definitiva. I és aquest buit, el que em pesa més, el que no cicatritza, el que em cou a l'ànima.

Ghat reclama la meua atenció i fa el seu ronc. Li dono la seua llet, que la té més que merescuda, per aguantar els meus mals dies. S'escolten trons de lluny, que es van apropant i, de sobte, la foscor m'envaeix doncs s'han fos els ploms. Em quedo a les fosques al meu sofà i, poc a poc, se'm tanquen els ulls.

A l'endemà, em fa molt de mal l'esquena per haver-me quedat adormida en mala posició. El meu sofà ha agafat la forma del meu cos musti i m'adono que Nasi no mereix ni un minut més dels meus pensaments.

Agafó un pinzell i plasmo el que sento entre taques i colors, que van adquirint formes difuses. Benvinguda inspiració que creia ja oblidada! Els meus dits àgils recorren els llenç i em sento viure.

Ghat es posa al meus peus i noto el seu pèl càlid i gris que em fa pessigolles als meus turmells. La llum que entra per la finestra no és la de la meua vida, però sobreviure als dies que vindran. L'optimisme és un bon licor que es beu de pressa, malgrat sigui difícil atendre'l en el temps.

Penso allunyar-me de la ciutat i començar nous projectes que sempre he tingut en ment. En els pròxims dies, navegaré per la Xarxa en busca de treball i en busca de cases de lloguer. Quan tingui l'oportunitat, no la deixaré escapar com fins ara, l'agafaré com clau roent. Necessito emigrar per tornar a començar. El pis em recorda a Nasi per tots els moments viscuts allí i crec que m'és impossible seguir.

El quadre està quasi acabat. Només em falten els últims retocs, que deixo per a després d'esmorzar. L'observo en atenció i m'adono que he abusat del color roig, com la sang que navega entre les meues venes, com el tamboret en el que reposava Llum, com la camiseta que portava Nasi el dia que em va deixar. I mentre un desig roent de trencar el quadre. Així ho faig i en acabar, em sento més tranquil·la. He alliberat la meua ira i frustració.

Poso a rostir en una paella un bistec de vedella amb un poc d'oli. Al menjar-lo, sento que està més dur que la sola d'una sabata i m'acabo menjant només la sosa amanida. Als postres, és quan sento el desig de tornar a beure. Ho penso detingudament i sé que, si ho faig, hauré de tornar a començar la teràpia.

Nasi ni cap tio es mereix que ho faci, però malgrat tot, baixo al supermercat per a comprar una ampolla de Martini. «Només aquest cop», em dic, però sé que és una promesa que no trigaré en trencar, igual que el quadre que he acabat per baixar a les escombraries.

Al meu sofà, em desponc a beure el Martini lentament i assaborint el seu sabor que tenís ja oblidat. Després, les mateixes ànsies que sento, em fan acabar l'ampolla ràpidament. Poc a poc, la meua ment es torna més lenta, pocs reflexos li queden per torna a adormir-se, i aniquilar la imatge de Nasi i Llum per un temps.

CAPÍTOL 2

Em desperto perquè Ghat m'està xuclant els dits dels peus amb la seua llengua aspra. És l'única carícia que rebo durant mesos i li estic agraïda. Sento que el meu cap va a explotar d'un moment a un altre. Tinc la boca molt pastosa i lamento el moment en què vaig començar a beure.

Recordo la veu de Nasi, tan llunyana, dient-me que la nostra relació no podia ser. El perquè, que mai em va contar, em va lligar el cor i així es va quedar, quiet i parat durant dies, setmanes i mesos. Ara torno a tenir aquesta sensació i sé en el meu interior que possiblement Llum tingui alguna cosa a veure a la nostra història. Tot semblava anar bé i, sense sap discussió pel mig, de sobte, em deixa d'un dia per l'altre. No vaig tenir temps d'assimilar-ho, i vaig entrar en estat *de shock*.

Els plans que teníem de boda es van enfonsar junt amb el meu got de Martini blanc. M'ho va dir tan fred, tan distant, que les seues paraules de gel em van bloquejar. No vaig poder reaccionar y ell se'n va anar, va fer les maletes i va desaparèixer de la meua vida. Em vaig sentir estúpida, enganyada i un odi va començar a créixer al meu interior per haver-me tret les il·lusions.

Llavors vaig començar a beure a marxes forçades. Abans ho feia només per diversió. Era una bevedora compulsiva de cap de setmana, on Nasi m'acompanyava la major part de cops. Ara bevia per necessitat, perquè sabia que l'alcohol aniquilava els meus pensaments destructius, sense ser conscient de què amb ell la que em destruïa era jo. Vaig tardar en adonar-me'n, i a la fi, Sandra, una de les meues millors amigues, després de trobar-me inconscient al meu sofà, em va brindar la seua amistat més que vertadera.

Al principi, em vaig resistir, però després de llargues conversacions amb ella, em va fer reflexionar. Vaig acabar per demanar ajuda. No fa ser una tasca fàcil, però vaig acabar per sortir del pou, fondo i obscur, on havia estat llarga i gitada durant varies estacions, que anaven passant sense arribar a distingir-les. Recordo que a la primavera el grup de psicòlegs que em tractaven em van derivar a una teràpia de grup, perquè pensares que ja estava preparada.

El primer dia el vaig passar bastant malament, perquè això de parlar en públic, davant de persones desconegudes, em posava molt nerviosa. «No has de fer res que no vulguis», em van dir. I em vaig alleujar, més capacitada per a explicar la meua història, que vaig començar amb aquestes paraules:

—Hola. Em dic Elisa i bec freqüentment des de fa set anys. Primer ho vaig provar per a experimentar alguna cosa nova, per a divertir-me i poder-me evadir als caps de setmana dels estudis. Però poc a poc, l'alcohol va anar entrant a la meua

vida sense adonar-me'n. Vaig sens incapaç de divertir-me sense la seua companyia, que sempre esperava amb ansietat.

«D'aquella època només recordo el “*botellon*”, les ampolles que comprava a mitges amb les meues amigues, per a poder xalar de la nit jove que sempre passava d'una forma veloç. La matinada ens atrapava i la sortida de l'alba ens indicava, que la diversió havia acabat. Entre riures, ens acomiadàvem fins a la nit següent.

«Entre setmana era una estudiant exemplar i treia bones notes, i els meus esforços em costaven, però era al cap de setmana on perdia els papers i feia coses que després em penedia, perquè era incapaç de recordar-les.

«Una boira espessa cobria les imatges dels meus records opacs, però al principi no li vaig donar importància. Vaig pensar que era normal per a la meua edat, perquè la resta es divertia de la mateixa manera que jo, i d'aquesta forma, m'integrava al grup.

«Tímida per naturalesa, l'alcohol em proporcionava una confiança que mai abans havia tingut. M'era fàcil relacionar-me amb els meus amics i també m'ajudava a lligar, per què no?.

Envermelleixo i noto les orelles molt calentes, doncs he pensat en Nasi, perquè va ser en aquella època quan el vaig conèixer. Una nit de copes me'l van presentar en un bar. Era l'amic del germà gran d'una companya d'institut. Vam conversar i, al matí següent, tenia el seu telèfon mòbil guardat a la meua agenda. Titubejo, bec una mica d'aigua i continuo amb la meua història:

—Vaig lligar amb un noi i no vam trigar a tenir una relació formal. Continuava sortint amb les meues amigues, però em vaig anar distanciant poc a poc d'elles. El meu xicot també bevia com jo, per a divertir-se. Tots dos ho passàvem molt bé en aquella època d'estudiants.

«Quan vam acabar la carrera i, després de trobar treball, ens vam posar a viure junts. Però al cap d'un temps, ell em va deixar. Aquí va ser quan el meu problema amb la beguda es va agreujar, doncs ja no bevia per a divertir-me, sinó que ho feia per a oblidar-me del present.

«Bevia cada dia i sola, al meu pis, sense cap necessitat de relacionar-me amb ningú.

Se'm talla la veu i els meus companys de teràpia m'aplaudeixen i em diuen que és un bon inici. M'assec a la cadira i la teràpia avança amb uns altres casos que escolto amb atenció.

Ghat ronca per a demanar-me l'esmorzar i jo, que estic absorta amb els meus pensaments, no li faig cas. A més a més, no puc moure'm del sofà, perquè tinc dolor a tot el cos. El meu sofà s'ha convertit amb el meu espai vital des que vaig tornar a veure a Nasi. El pessimisme és com un vi negre i dens, una vegada el proves et costa apurar fins l'última gota.

Recordo les cares dels meus companys de grup: Jesús, Maria, Toni, Lluís, Rebeca. Tan diferents entre sí, però amb una mateixa història que compartir: l'addicció per una droga molt comú: l'alcohol.

El que més em va impactar va ser la vida de Toni. La seua dona va morir d'un accident de cotxe i ell era qui conduïa. Un conductor borratxo va xocar contra ells, i Toni bevia en el present, perquè se sentia culpable de no haver esquivat l'altre cotxe. Des que l'alcohol minorava la culpabilitat que sentia, doncs ell, just abans de tenir l'accident, havia tingut una discussió amb la seua dona, que ara no tenia cap importància.

De sobte i, mentre penso en Toni, m'entra un desig de beure cervesa per a treure'm la ressaca que porto. Baixo un moment al xinès de la cantonada i compro quatre llaunes. Les bec pausadament. Estan fresques i entren molt bé.

Ghat finalment es queda sense esmorzar i m'observa amb els seus ulls grans i verds obscurs. Sap millor que ningú que els meus mals dies han tornat a començar,

Sona el telèfon mòbil. Veig a la pantalla que és Sandra i no sé si agafar-lo doncs ella és endevinaire en això de les recaigudes. Si contesto, crec que m'ho notará a la veu; si no ho faig, potser es preocupi i acabi venint.

A la fi, decideixo deixar que el mòbil soni fins que es cansi. Creuo els dits per a què Sandra no torni a entrar a la meua vida. No vull veure a ningú, tan sols vull xalar de les dues llaunes que em queden amb tranquil·litat, sense sermons per part de la meua amiga. Ara no, no puc, no els necessito. Nasi està amb Llum i jo estic palpant l'obscuritat de nou.

CAPÍTOL 3

L'obscuritat és un pou sense fons, per on nado per sota l'aigua en busca de res ni de ningú. Absorta i perduda, estic completament submergida en ella. Records opacs i molt negres, que s'apaguen a la meua ment. Buida, em perdo entre les ombres. Inconsciència. No sé quants glops han faltat per entrar en aquest paradís tan llunyà, però ja no hi ha marxa enrere.

No estic al meu sofà. Somnio que em transporten no sé cap a on, però em deixo anar. Viatjo. Sons disperss. Gemecs intermitents. Un altre cop em traslladen. Un altra vegada m'arrosseguen. Em tomben. No soc jo. Soc una rentadora que està centrifugant. I vibro. Sento un dolor a l'estomac intens. Punxades repetides. L'obscuritat de nou, la meua acompanyant, s'acobla a mi. I ja no penso més. M'abandono a ella: BENVINGUDA OBSCURITAT!

El cel de sobte es va tornar blanc. Tinc els ulls oberts i veig un sostre immaculat. No sé on nassos estic i no em puc moure. Escolto a la Sandra que diu: està reaccionant i em prem la mà esquerra. Noto el tacte de la seua mà calenta, que em crema.

La Sandra em mira. Em somriu. I els seus ulls comencen a brillar. No, més llàgrimes no, per la meua culpa no. Però ja li han començat a sortir i no puc evitar veure-les, cauen damunt meu. Em xopo per la sal de les seues ferides y vull dir-li que pare, que estic bé, però la meua llengua no em respon.

—Elisa... ¡Menys mal que has tornat!

I em petoneja, un bes humit a la meua cara, que té gust a llàgrimes, que, a més, odio. No, no em puc permetre que la Sandra sofreixi. ¿Sap ella que he tornat a veure a Nasi i per això estic així? Ho sap segur... Torno a tancar els ulls i oloro aquesta olor tan peculiar que tant odio: el desinfectant d'hospital. ¿És aquí on he acabat? Sí, i torno a obrir els ulls, i veig que a la meua mà dreta porto una via unida a un gotero.

—Elisa... Prompte sortirem d'aquí —em diu—. Vindràs a casa meua. Sola no pots estar.

I ara sí, es quan puc pronunciar per fi un sí.

La soledat és com l'aiguardent, et crema i t'atrapa amb pocs glops que li donis. Soledat d'esses, de marejos durant nit i dia, una vegada vaig començar a beure, no vaig poder parar. Havia oblidat que jo amb l'alcohol no tinc control. Mai sé dir prou.

Recordo els últims dies com un núvol, entre baixades al supermercat per a adquirir diferents ampolles, que col·leccionava un cop buides. Em vaig beure

totes les marques que compartia amb Nasi, i amb cada glop, el feia més present en la seua absència.

«Ara aquestes marques se les veuria amb Llum», em deia i al final entrava en un somni profund per al matí següent tornar a fer el mateix. Havia entrat en un bucle sense retorn, una espiral, que m'engolia, fins que a la fi va deure aparèixer la Sandra.

Tenia les claus de casa meua des de feia mesos. Li vaig donar en un moment de consciència, perquè vaig considerar oportú que ella les tingués. En aquells mesos tenia por de mi mateixa i ho vaig fer per a estar vigilada, però quan em vaig recuperar, ella mai me les va retornar.

—Has estat en coma, Elisa. Pensava que aquesta vegada et perdia.

I un altre cop s'aproxima. Besos salats a les meus pàl·lides galtes com el sostre de l'hospital.

Després de passar un llarg temps en observació, em donen l'alta i surto d'allí. M'acomodo al cotxe de Sandra, un Golf negre i brillant. Anem al meu pis un moment a buscar a Ghat i a recollir quatre coses que portaré al pis de la Sandra.

Ghat està diferent. Els seu pèl ja no brilla com abans i està una mica demacrat, molt més prim. Sandra m'ho deu notar als meus ulls, perquè comença a dir:

—Això no és res comparat a com me'l vaig trobar. Estava tan malament, pobret. Portava dies sense menjar. Ara ha engordit una mica.

M'entra una gran pena, al veure com Ghat ja m'està llepant un altre cop els dits dels peus, que sobresurten de les meues sandàlies. No em mereixo les seues carícies. Sense voler, el vaig abandonar. Però... ¿com podia cuidar de la meua mascota si era incapaç de cuidar-me a mi mateixa? L'acaricio i el tacte del seu pèl em tranquil·litza, però no em resta culpabilitat que sento en aquest moment.

El pis està bastant canviat. La Sandra s'ha encarregat de recollir-lo. Ni en tota una vida li podré pagar el que està fent per mi.

—Gràcies —li dic de la manera més sincera que puc.

—Tu faries el mateix per mi. Ets com una germana i ho saps.

Mentre la Sandra agafa la maleta, que ja m'ha preparat. Jo agafo a Ghat a la meua falda, que pesa molt poquet i m'acomio del meu pis.

De tornada al cotxe, creuem distints barris de la ciutat, fins que a la fi veig la fatxada ataronjada de l'edifici de Sandra. Pugem per l'ascensor fins a l'àtic i la Sandra obre la porta. El pis està molt silenciós.

—I Jaume? —li pregunto.

—Encara està treballant —em diu ella mentre deixa la maleta on lo que a partir d'ara mateix serà la meua habitació.

—I tu? —la interrogo—. No deuries estar també treballant?

—Elisa, m'he quedat a l'atur fa unes dues setmanes. Et vaig trucar al mòbil, però no me'l vas agafar.

Les cerveses fredes i el meu malestar amb la vida em van impedir contestar aquella trucada tan important per a Sandra. La meua amiga necessitava desfogar-se i jo li vaig fallar com ho vaig fer en mi mateixa. Em sento malament i sento com llàgrimes inevitables m'estan pujant pels ulls, un calfred em sacsa i se m'escapen tremolant.

—Ho sento tant, Sandra —li dic a la fi.

—Pensava que em diries, benvinguda al club dels aturats —em diu ella somrient i restant dramatisme a la situació.

—Són temps difícils, però els superarem, veritat?

—És clar, Elisa.

Però els seus ulls negres rosen la preocupació dissimulada per la ganyota del seu somriure i sento com la Sandra també necessita de la meua ajuda. Abraço el seu cos menut. Les nostres galtes de mar s'ajunten i compartim el nostre tacte fi i humit.

—Vaja parell que estem fetes, Sandra, plorant com dues ximletes.

CAPÍTOL 4

Sopem els tres: Sandra, Jaume i jo, sense massa gana. Hem preparat el sopar sense entusiasme amb quatre coses que hi havia a la nevera: quatre rodanxes de pernil i pa amb tomaca.

Jaume engoleix de pressa. Sandra està bastant callada i jo deixo que el menjar m'augmenti al plat. Al final, quan ens disposem a recollir i portar els plats a la cuina, acabo tirant el que m'ha sobrat, que és bastant, a Ghat, perquè el vull compensar després del que ha sofert per la meua culpa. A Ghat mai li ha costat tragar i aquesta vegada no fa excepció. No té aquest nus que tinc jo, tan prem, que no em deixa respirar en normalitat. Un nus de records que em lliga la meua existència.

Quan la cuina ja està neta, veiem la televisió al sofà, però jo només tinc ganes d'anar-me a dormir. No sé si podré, però necessito desconnectar del meu món enfonsat. M'acomio dels dos, i entro a l'habitació que serà meua a partir d'ara. El sofà llit que hi ha a l'estudi és on dormiré en los pròxims dies.

Recorro amb els meus dits els pocs llibres que hi ha a les prestatgeries per si n'hi ha algun del meu interès, i sense adonar-me'n, observo la fotografia que hi ha a la part superior; soc jo, cinc anys més jove, amb un ram de núvia entre els meus dits, somrient àmplia a la càmera. A la boda de Sandra, on ella em va tirar el ram i les il·lusions van brotar aquell dia de primavera, on la felicitat semblava no tenir final.

Mirant-me d'a prop, no em reconec. No és la noia que cada dia es veu reflectida a l'espill del bany. La noia que plora perquè alguna cosa amarga i àcida li puja des de la gola. La noia que té set d'oblidar. La noia que s'apaga com un cigar. La noia bruta que ja no es cuida, perquè no s'estima. Esta no soc jo: ERA JO.

l'ombra d'un passat posa una fina sal a les meues ferides per a reobrir-les de nou. M'assec al llit amb la foto, que me la posaré a sota del coixí, per a veure si se m'enganxa una mica de vitalitat d'aquesta Elisa, que està a anys llum de distància de mi.

L'ansietat és com la rodanxa d'una llimona d'un got de tequila, perquè és l'última sensació que et queda després d'haver-te cremat per dintre. Sensació àcida i aspra, que et desintegra la llengua i les dents, que et calla la teua veu i on palpiten els teus pensaments de cop, sense oxigen.

Tapada amb el cobrellit fúcsia de Sandra i, això que fa bastant calor, em tornen a entrar ganes de beure. Em moc nerviosa entre els llençols, però no, no ho faré. «Demà tampoc», em dic. Necessito retornar a teràpia.

Aquesta nit, sense l'alcohol de fons, he tornat a somniar amb Nasi i, ara, mentre obro els ulls ho recordo tot, perquè les imatges que he viscut em resulten transparents. Fèiem el trasllat del nostre pis. Pujàvem les caixes de cartró replenes de les nostres coses a l'ascensor i omplíem la nostra llar d'objectes personals. Els mobles ja estaven, havíem llogat un pis que feia olor a pintura, doncs estava acabat de pintar. Era bastant nou i molt acollidor. Jo mateixa el vaig triar, perquè tenia una terrassa ampla amb vistes a la muntanya, que m'aniria molt bé per a pintar quadres d'aquarel·les per a poder exposar en un futur en una galeria d'art.

Havia acabat la carrera de belles arts i vaig trobar feina de professora de dibuix en un institut. El meu sou, sumat al de Nasi, ens permetria viure sense preocupacions i pagar aquell lloguer, que podia ser més car que el d'altres pisos, però va ser un caprici que vam tenir.

Li vam donar una bona estrena al pis, ho he reviscut al somni. Vam fer l'amor al sofà i vaig deixar que Nasi m'acariciés els pits menuts amb la punta de la llengua, i va recórrer els meus mugrons, que sobresortien com a puntes d'agulla. La meua pell envermellia, com si hagués pres el sol, de la fricció amb el seu cos ple d'energia.

He sentit un gran orgasme al somni, que ja creia oblidat, i en acabar, encara hi havia partícules de plaer a l'ambient. Les he pogut respirar extasiada, però els ulls de Nasi s'han anat deformant, fins convertir-se en fredor, i les seues paraules de què la nostra relació no podia ésser, m'han ferit les oïdes.

Llum ha aparegut de sobte al sofà i la seua purpurina, intensa i multicolor m'ha ferit la vista. «Podem fer un trio», em diu somrient i a mi, tan sols em donen ganes de plorar i cridar, i esgarrapar-li la pell, perquè les meues ungles s'han convertit en les de Ghat.

Em llenço sobre ella per a ferir-la amb les meues armes de gat. El meu índex rosa la seua blanca pell i se'l clavo amb força. Nasi reacciona i m'immobilitza, puc sentir els seus canells al voltant dels meus braços, com dos esposes, i em diu si estic boja. La sang brota de la ferida de Llum. Una fina línia, que li he marcat al seu escot, molt més voluminós que el meu. «Fote't, tossina», penso, però no li ho dic, malgrat Nasi crec que se n'ha adonat dels meus pensaments, doncs em coneix bastant bé, per a llegir-los a través de la meua mirada.

A la fi, ell em solta, agafa la mà de Llum i se'n van del pis per la porta. Mentre se n'estan anant, Llum mou el cul, gira el cap i em dedica un somriure triomfal, que m'enterra entre els coixins del meu sofà.

Obro els ulls. Estic suant, una gruixuda capa d'aigua em xorra per l'esquena i pel coll. M'aixeco. La meua foto segueix sota el coixí. S'ha arrugat una mica i surto d'allí. La torno a posar de puntetes a la prestatgeria superior.

Sandra entra a l'habitació amb un camisó negre:

—Com has dormit? — Em pregunta.

—Bé —menteixo.

—Jaume ha anat a treballar. Vine, anem a esmorzar.

Les meues dues mans tremolen, mentre remoc el tassó de llet. Sandra me les agafa i els meus símptomes d'abstinència es detenen per uns moments.

—Sandra, avui és dimarts, hi ha teràpia de grup, però no sé si anar-hi —dubto—. Porto tants de mesos sense acudir.

—Ho sé. Els vaig trucar ahir, t'esperen. No et preocupis per res. Et portaré amb el meu cotxe i t'esperaré fins que acabis.

Sandra sempre m'ha donat facilitats per a seguir endavant, quan jo només veig grans i empinades muntanyes per a escalar, ella veu la senzillesa, la simplicitat del dia a dia. M'acabo l'esmorzar, cereals de xocolata que m'endolceixen i em calmen l'ansietat.

Després de menjar, pujo al cotxe de Sandra i creuem la ciutat. L'edifici on es fa teràpia és bastant antic i amb restes de pintura verd pastel. «Li fa falta unes bones capes de pintura», penso i entro per la porta de vidre. Sandra m'espera a fora amb un llibre electrònic que ha portat per tal de distreure's.

Entro a la sala i saludo a Toni, Jesús, Maria i Lluís amb el cap. Rebeca està a un racó amb la mirada acotxada, totalment apagada. Li vaig a dir alguna cosa, però Toni se m'apropa per darrera i em diu molt baixet:

—No li diguis res. Acaba de perdre la custòdia dels seus fills.

CAPÍTOL 5

L'alcohol que tot ho resta mentre sumes glops al teu cos. Te va traient trossets teus fins que no queda res del que vas ser.

A mi va restat l'autoestima, la confiança, el valor, la voluntat, el treball. A Rebeca, molt més, els seus dos petits diamants: els seus fills. En un moment de debilitat, que tots sofrim havia anat a comprar una ampolla de vodka, deixant-se a dos nens dintre del cotxe a l'aparcament amb tanta mala sort que durant el poc temps que va tardar, algú va avisar la policia.

No, no la estic justificant, sinó que la comprenc, perquè tots podem tenir dies dolents i cometre errors, a ella li ha costat la custòdia dels seus fills, que ha passat automàticament al pare. Un home egocèntric i prepotent, que s'ha encarregat durant anys de maltractar la seua dona. Rebeca bevia per suportar els seus insults, les seues burles mentre l'alcohol la convencia que no tot ho feia malament com li feia creure el seu marit. Mai li va posar una mà al damunt. Eren un altre tipus de cops, invisibles, que no feia falta dissimular en maquillatge amb els que era copejada dia rere dia.

Avui la teràpia s'allarga una mica més que de costum. Rebeca està tan enfonsada. El seu espès cabell negre està humit pels plors, perquè li cauen matxons rinxolats sobre les galtes. Llàgrimes que sorgeixen de les conseqüències de la nostra malaltia, quan realment te n'adones del que has fet, però ja no hi ha marxa enrere.

El més curiós de tot és que l'ampolla de vodka no se la va arribar a beure. Li va rrelliscar de les mans al veure com acudia la policia a emportar-se els seus fills i es va estampar contra el terra i es va partir en mil bocins, mentre la seua ànima es dividia en molts més. Tots els presents sentim ganes d'abraçar-la, per a reparar l'irreparable i així ho fem. Ens fonem en una càlida abraçada per a donar-li coratge per a continuar, perquè Rebe, ara està caminant sobre una corda fluixa i en qualsevol moment pot caure.

A la sortida, m'espera Sandra. Pugem al seu cotxe i durant el trajecte li vaig contant la mala sort que ha tingut Rebe.

—L'impuls de beure, que es tan fort quan et sorgeix, que et treu el poder pensar en claredat. Això li va passar a Rebe. Ella sempre s'ha dedicat en cos i ànima als seus fills, sempre els hi ha donat una bona educació. Merda, Sandra, estava rehabilitada completament. Portava set anys sense provar l'alcohol, no sé què li va fer provar aquest maleït vodka.

Sandra no diu res i deixa que m'expressi, paraules que porto en ment, reflexions que dic en veu alta.

La voluntat és fràgil com el most, perquè una vegada fermenta i es converteix en vi està perduda. En pocs instants els teus ànim es poden alterar de tal manera, que acabes fent just el contrari del que vols fer.

—Això significa que mai em curaré, perquè la nostra malaltia és incurable. Viuré sempre en això, puc estar millor, puc estar pitjor, però quan l'impuls sorgeix i no el pots controlar, t'arrossega i et va restant. Sandra, soc una alcohòlica empedreïda.

—No diguis això —em diu la meua amiga i frena el cotxe, doncs ja hem arribat.

Baixem del Golf, pugem al pis i abraço fortament a Ghat, que no entén de malalties cròniques. Els seus ulls verds obscurs brillen i em fan somriure. Porto dos dies sense beure i el meu estómac reclama menjar.

—Saps que em menjaria ara? Una truita de patata. Aquesta nit cuino jo.

Vaig directa a la cuina a preparar els ingredients. Pelo les patates i les vaig tallant a trossets acuradament i d'una manera fina. Els fregeixo una miqueta amb dos alls a foc lent. Bato sis ous mentre Sandra em vigila la paella i afegeix la ceba que ha tallat prèviament

Escorro les patates i ho mesclo amb els ous batuts, li afegeixo i cuejo la truita a foc baix.

—Boníssima —diu Jaume al provar-la—. ¡Quina bona cuinera tenim!

I les seues paraules m'alegren el dia. Aquesta vegada no em deixo res al plat, la veritat és que Jaume té raó, m'ha quedat una truita molt bona. Ghat ha menjat abans que nosaltres, jo mateixa m'he preocupat de posar-li el seu plat de menjar i ara, mentre natros estem en les postres, ell està llepant el seu tradicional tassó de llet. Quan acabem de sopar, me'n vaig directament al lavabo i escolto des d'onestic com Sandra lamenta que encara no li hagin trucat de cap lloc per a anar a treballar, i això que ha enviat varis currículums.

—La situació està molt difícil —la consola Jaume.

—Sí, però no em puc quedar de braços creuats, mentre ens arriben factures que no podem pagar.

—Tenim el meu sou, Sandra. Podem anar tirant de moment i segur que et surt alguna cosa mentrestant.

—Sí, tenim el teu sou, però està bastant retallat, no creus? Quan vam comprar el pis, ho vam fer segons el sou que llavors cobràvem i ara tenim un munt de pagaments i molts pocs ingressos.

—I què vols fer ara?

—He pensat en anar-me'n a l'estranger. No ho sé. La situació allí potser que estigui millor.

—Anar-te'n? Tu sola? Sense mi?

—Seria temporal.

—Ha sigut Elisa qui t'ha omplert el cap de tonteries?

Al sentir el meu nom pronunciat d'aquesta manera tan despectiva, se m'eriça la pell. Em quedo paralizada dintre del lavabo i penso. Per què ella no m'ha comentat res abans? La idea que Sandra se'n pugui anar i em quedi sola, sense la seua ajuda, em dona pànic. «És clar, com t'ho ha de dir si ets una alcohòlica, Elisa», em dic. «Una malalta que quasi no es manté en peu». I una sèrie de pensaments negatius s'enreden a la meua ment i començo a tenir palpitations.

La llum del lavabo s'està apagant. És la meua vista, que encara que tingui els ulls oberts, només veig negre. Un crit surt de la meua gola. Escolto passo. Algú se m'apropa.

—Elisa? Estàs bé, Elisa?

Sandra truca a la porta.

No puc contestar. Noto com Sandra em sacsa.

—Jaume, de pressa! Elisa s'ha desmaiada.

I poc a poc, les meues oïdes deixen de sentir i tot es converteix en dens silenci.

CAPÍTULO 6

El silenci sense paraules em cobreix, a poc a poc va desapareixent per a transportar-me a la realitat. Estic sobre el cobrellit amb Jaume i Sandra observant-me, ambdós es creuen mirades de preocupació. No vull ser un destorb per a ells. Em sento una merda. He entrat interessadament a la seua vida conjugal i, me'n vull anar de puntetes, sense que m'escoltin i desapareixer de les seues vides, perquè m'he convertit en el número tres, que indica multitud i estic desequilibrant la seua balança matrimonial. Però és impossible fugir quan t'estan observant. La meua mirada defuig la dels seus ulls, la tinc perduda, absent, però estic atenta al que passa al meu voltant. Sandra em parla:

—Elisa, com estàs?

—Aquí, bé —contesto amb un fil de veu.

Jaume, que potser també se n'ha adonat que tres som multitud, afegeix:

—Us deixo a soles.

I se'n va, suposo que al menjador. De nou em trobo amb els ulls de la meua amiga, i ara és quan tinc més confiança per a dir-li:

—Sandra, agraeixo tot el que estàs fent per mi, però serà millor que torni al meu pis.

—No, Elisa, això no ho diguis.

—Però, ¿no aniràs a l'estranger? Abans he escoltat com li ho deies a Jaume.

—Pel moment no me n'aniré. Pots estar tranquil·la, encara que no ho descarto.

Em mira fixament mentre ho diu i veig que els ulls de Sandra s'han tornat més obscurs i sembla que hagi envellit alguns anys. Veig en les seues paraules i en esta mirada sobretot sinceritat. El futur és tan incert, que em dona tremolor i la meua respiració s'agita.

—Elisa, no tinguis temor —em calma Sandra.

—Sandra, he estat pensant que, si deixo el meu pis, amb els diners que pago de lloguer, os puc ajudar. Tinc una mica estalviat, no és molt, però més val això que res. Os pagaré com a inquilina d'aquesta habitació i no farà falta que te'n vagis lluny d'aquí, lluny de Jaume, lluny de mi...

No sé encara com he pogut pronunciar totes aquestes paraules, ni com se m'han pogut acudit totes de cop, però la desesperació i la necessitat han fet que brotaren dels meus llavis.

Sandra m'escolta sorpresa, però no em dona una negativa com a resposta.

—Ja veurem —diu.

I una fina esperança tenyeix els seus iris d'uns tons més clars i, les seus pupil·les es dilaten per a indicar-me que no troba del tot descabellada la meua idea.

—Vinga, Sandra. —Li dono ànim per a què em digui que sí—. Al pis ja saps que no hi puc tornar, perquè és com si tot em recordés a Nasi.

—Per mi pots quedar-te el temps que vulguis.

—Però jo us vull pagar —la interrompo—. Si no em deixes, me n'aniré!!

Sandra acaba cedint. La meua amenaça ha causat l'efecte que busco. Demà parlaré amb el llogater i deixaré el meu pis amb tots els records allí presents. «Els enterraré per a què no tornin», penso firmament, —«paper en brut i compte nou», però acompanyada. El nus, que em pressionava i em feia respirar més de pressa, poc a poc deixa d'estar d'aquí.

Estic una mica més tranquil·la, aquesta nit vaig a dormir-me enseguida. Tanco els ulls. Sandra em dona un petó de bona nit i es torna a dormir. Abans apaga el llum, en gito en posició fetal al llit, i deixo que la meua respiració es faci més lenta, em transporta al repòs pausat, on no hi ha cabuda per als mals sons.

Jaume també accepta la idea que he tingut i s'ofereix a ajudar-me al trasllat. No tinc moltes coses i, el que no càpiguen al meu dormitori, ho posarem temporalment al traster de l'aparcament. El cavallet, les pintures, alguns llenços pintats a mitges, que he de continuar, acaben arraconats allí, però no per molt de temps, doncs, quan em surgeix la inspiració, tinc permís per a utilitzar la seua terrassa.

La seua terrassa també és molt gran i casi mai l'usen, sols per a estendre la roba que s'eixuga ràpidament amb el sol. Els hi dic que perquè no posen una taula i unes cadires per a poder sopar a l'estiu, estarem més frescs i no farà falta endollar l'aire condicionat. D'aquesta manera, és com començar a sopar allí i les conversacions nocturnes s'allarguen, perquè s'està molt a gust.

Durant els matins Sandra i jo anem a buscar feina, visitem empreses per a portar els currículums en mà, naveguem per la Xarxa en busca d'ofertes. En definitiva, fem tot el possible i el que es troba a les nostres mans, per a aconseguir-ho. Però la sort sembla que no està de la nostra part.

—Em faré freelance —diu la Sandra una nit, perquè ja s'ha cansat de no rebre trucades, malgrat tots els seus esforços.

És una bona idea. No triga en dissenyar la seua pàgina web per a oferir els seus serveis de web màster i solucions informàtiques. Per la meua banda, jo ja no sé a quins instituts i acadèmies anar, perquè ja me'ls he recorregut tots. Però a la fi, un dia rebo una trucada per a cobrir una baixa per maternitat. Serà pocs mesos, però ens permetran respirar i tornar a la meua professió que he deixat aparcada.

Estic bastant animada i acudeixo a l'escola d'art. Els alumnes em saluden. He de continuar amb els treballs de la professora anterior. Estan pintant un retrat d'una model al natural. Començo a observar les línies que han començat a marcar al llenç amb aprovació. Truco a la porta, dic «endavant» i entra la model.

Les seues corbes, el seu escot i el seu lunar em deixen sense paraules. La model, lleugera de roba, se la va traient poc a poc, i deixa a la llum el seu cos impactant. Més bé, a la qui l'impacta és a mi. Els alumnes segueixen amb les línies, que tenien d'altres dies com si res, però jo tinc el cor bategant a mil per hora.

La model parpelleja i deixa caure les seues pestanyes a mode de salutació.

—Hola, Elisa —em diu a la fi, desplegant els llavis—. Què bo que ens trobem de nou!

I el temps s'estanca, així, al natural. La sorpresa esclata com el suro d'una botella de xampany, sonorament contra les meues ferides i sento al nas com les bombolles estellen una a una. Em recomponc com puc, aclareixo la meua veu i dic:

—Hola, Llum...

CAPÍTOL 7

El món s'ha convertit en un mocador, que em pressiona al voltant del coll. Els meus alumnes es pensaran que soc ximple, o muda doncs no he pronunciat paraula des que la Llum ha entrat a l'aula. No puc deixar d'observar-la perquè, malgrat intento desviar la mirada, els meus ulls acaben per fixar-se en ella inevitablement.

Està molt més morena que l'últim i únic dia que la vaig veure. El sol o els rajos UVA, vet a saber, s'han encarregat de bronzejar-la a consciència. M'imagino que anirà a alguna platja nudista, doncs no se li noten les línies antiestètiques del bikini.

Us cos daurat, sense cel·lulitis, emmotllat a la força d'hores de gimnàs, uns pits grans i fermes, que sobresurten i segurament no cabrien dintre la copa de vi, amb el pubis perfectament retallat i, el seu velló, una prima línia daurada brasilera. En resum, un cos que deu tornar boig a Nasi sense remei.

La Llum respira lentament. Quieta. Posa professionalment com una estàtua grega, i jo penso, que per què els alumnes no pinten un bodegó i han d'entretenir-se amb el seu cos. Doncs és clar, no puc protestar, perquè l'assignatura que faig tracta sobre el cos humà i no puc canviar el temari.

Em passejo per la classe, contemplo els llenços dels alumnes i veig tantes captacions de la Llum que em marejo com si estigués fent girar un calidoscopi i ella, altiva, es multipliqués davant dels meus ulls.

Comprovo el rellotge i veig que encara queda mitja hora per a acabar. Els minuts a prop de la Llum passen molt lents i només tinc ganes de què tot acabi. M'imagino a el Nasi recorrent-li el seu cos despullat amb la llengua, i m'entra ràbia, que em puja com l'escuma de la cervesa, i m'entren ganes de donar cops a la taula amb els meus nusos dels dits, que ja estan lliures de l'anell de compromís que em va regalar, quan les coses semblaven anar bé. Quan el Nasi només tenia ulls per a mi, quan la Llum no existia a les nostres vides, quan era feliç vivint la vida i teixint un futur en comú.

Un futur que es va consumir, sense més, com tota la beguda que em vaig arribar a beure, relliscant per la meua gola i cremant-me per dintre.

Després el timbre sona indicant la fi de la classe. La Llum es vesteix de pressa. Un vestit de color d'or com el seu dens cabell, que li cau per l'esquena. Agita el cap, es pentina el cabell amb els dits, em diu adeu i un fins demà amb la seua veu melosa i desapareix per la porta.

Acabo d'ajudar als meus alumnes a recollir les pintures. Un desig ardent de sostenir una beguda freda apareix en la meua ment. És tan difícil apartar-lo que

decideixo agafar el bus per a anar a teràpia. Avui no és dimarts i no hi ha reunió, però la psicòloga segur que està. Necessito la seua ajuda, que aquest fotut desig desaparegui, que s'evapori amb la mateixa força que m'ha vingut.

Baixo del bus i camino uns metres cap a l'edifici verd pastel. Pujo per les escales fins al segon pis i em trobo a Toni, que està parlant amb l'administrativa.

—No, Ana avui no està, perquè li ha sortit un imprevist —escolto que li diu.

La pell se'm posa de gallina al sentir-ho i el ferm desig, que segueix allí, m'agafa dels peus i els dirigeix cap al bar més proper. Em dono mitja volta per anar-me'n, però la veu forta de Toni em crida:

—Elisa! Has vingut a veure a Ana? No està, però si vols podem anar a prendre un cafè aquí a la cantonada.

Sé que no he d'entrar a cap bar, perquè si entro, estic perduda i Toni m'ho deu notar a la meua mirada, perquè canvia d'idea.

—O si ho prefereixes, podem anar a casa meua. Visc aquí a prop.

—Val, Toni, millor a casa teua.

M'acomodo al sofà de Toni i ell prepara un parell de cafès expressos. Viu en una casa unifamiliar bastant gran, amb tres pisos que no ha trigat en ensenyar-me. La casa està molt ben ordenada, neta i decorada amb bon gust.

—La meua dona i jo la vam comprar pensant en tenir fills —em diu amb els seus ulls brillants—. Però en un breu instant, tot va canviar. He pensat en vendre-la i anar-me'n a un apartament més petit, però no és un bon moment. No vull malvendre-la.

Em fixo en la seua mirada castanya pel sofriment dels últims mesos. Sota del seus ulls, té unes petites bosses tintades del color de l'albergínia, perquè Toni fa temps que no dorm bé. Ho sé, perquè ho ha dit repetits cops a teràpia i no vol prendre pastilles, perquè ja té bastant en estar enganxat a la beguda.

—Toni, aquesta tarda m'has salvat de fer un mal pensament —li dic—. Si no arriba a ser per tu, ara estaria bevent a qualsevol bar. He tingut un mal dia.

I se l'explico, perquè hi ha confiança i a teràpia hem traçat uns forts vincles on ens compremem. Ell m'escolta amb atenció, assegut al meu costat i donant petits glops poc a poc al cafè.

—Elisa, has tingut mala sort, però has de treure alguna cosa positiva de tot això. Tens treball, malgrat tinguis que veure't amb la Llum. Ja sé que és dolorós, però no et matxquis, ¿m'entens? Fa uns dies estaves malament, perquè pensaves que mai tornaries a treballar. I mira't ara, si dones el millor de tu, pot ser que quan s'acabi la substitució, t'ofereixin alguna altra cosa.

—Sí, tens raó, però vaja primer dia que he tingut, ¿no? L'última persona que volia veure i l'he tingut que aguantar durant tota la classe. I demà la tornaré a veure fins que els alumnes acabin els quadres.

—Doncs que es donin pressa. —I em somriu mentre em guinya l'ull esquerra—. Elisa, aquesta noia, la Llum, és una model temporal. Tu ets la que dirigeix la classe. Quan acabin el quadre, vindrà una altra pintura amb un altre model. Aquesta vegada et recomano que el triïs masculí, i d'aquesta manera, t'alegres la vista tu.

Toni em fa riure de la seua ocurrència, perquè ben pensat, no està malament la idea. És més, m'agrada. La Llum com a molt estarà una setmana. Després, canviarem el model. L'estona que he passat amb Toni m'ha passat molt de pressa. Ja és hora de sopar i m'acomio d'ell fins demà, que tenim sessió de teràpia. Al seu costat, el desig de beure s'ha dissipat una miqueta i me'n vaig a casa molt més tranquil·la i relaxada.

Sandra, absorta a l'ordinador, no se n'ha adonat que arribo més tard que de costum. Això és una bona senyal, perquè no l'he preocupat. Em saluda movent el cap i segueix dissenyant l'esborrany d'una pàgina web.

Del sopar m'encarrego jo. No vull molestar-la ara que està creant, segur que quan em preguntis com m'ha anat el dia, la Llum tornarà a aparèixer a la meua memòria irremeiablement.

Però mentrestant, remoc la *vichyssoise* i la rectifico de sal. Ella està aparcada en un racó del meu pensament. Jaume posa la taula al menjador, perquè ha començat a refrescar. Setembre es comença a acomiadar, i la tardor, a poc a poc comença a despuntar dies més frescos, inestables i ombrívols.

CAPÍTOL 8

Em desperto, perquè m'he oblidat tancar la finestra i una corrent d'aire, que amenaça turmenta, em sacsa.

Ghat s'ha colat a la meua habitació i està dormint sota el meu llit. Un tro ressona prop de nosaltres i el desperta. Miro el rellotge. Son encara les set del matí, però no tinc ganes de dormir. Em vaig a preparar un cafè ben carregat, perquè avui m'espera un dia dur.

És dimarts, dos d'octubre, el cel està ennuvolat i no em deixa entreveure el sol. Acabo d'encendre tots els llums, perquè no veig res al meu voltant. Jaume no tarda en aixecar-se i agraeix que el cafè ja estigui preparat. Se'l beu de seguida i se'n va a treballar.

La Sandra encara dorm i intento no fer soroll per a no despertar-la. Ahir es va quedar treballant fins tard, perquè havia d'entregar uns esborranys. Irremeiablement els trons, que cada vegada són més intensos, l'acaben despertant. Em diu bon dia, badalla i em pregunta com he dormit després del que li vaig explicar ahir.

—He descansat bastant —li responc i aquesta vegada no menteixo—. Si m'he despertat aviat, és pel fred que entrava per l'habitació. Vaig oblidar tancar la finestra.

La Sandra somriu, perquè sap que soc molt despistada. La pluja, que cau amb força, m'interromp.

—Avui et porto a treballar en cotxe i així no fa falta que agafis el bus —em diu—. I posa't ben guapa.

La Sandra mai m'ha renyat pel meu físic descuidat i la seua observació em sorprèn, malgrat no m'ho prenc malament, perquè sé que té raó.

—Quan fa que no vas a la perruqueria?

No li responc, perquè ni jo mateixa ho sé. Vaig cap al lavabo i em miro davant de l'espill. El meu cabell encrespat, llarg i completament abandonat. Els meus llavis ressecs, les meues ulleres sota els ulls marcades, les ulleres de vista que amaguen la vida dels meus ulls, les meues orelles sense arracades, la meua pal·lidesa característica que ressalta els punts negres del meu nas... La veritat és que el reflex de qui soc a l'actualitat, em retorna l'espill, no m'agrada gens.

Sandra, que m'ha seguit fins al lavabo, em diu:

—Necessites un canvi d'imatge, perquè tu vals molt. No saps treure't partit.

I decideixo anar a la perruqueria aquesta mateixa tarda, després d'anar a treballar i abans d'anar a teràpia. Necessito renovar-me per dintre i per fora, com una planta que necessita més terra per a poder continuar creixent i evolucionant.

Des que el Nasi em va deixar, m'he quedat ancorada com barca sense mariner i a la deriva, ja és hora que continuï amb la meua vida. El dol, que he sentit durant aquests mesos, mereix arribar al seu final.

Sandra aparca el cotxe enfront l'acadèmia, tanco el paraigües i entro.

La Llum ha arribat abans que jo i ja està despullant-se enfront meu. Pensaments masoquistes em turmenten, ja que intento veure si té alguna dèbil marca de Nasi sobre la seua pell. Alguna empremta que li hagi deixat fruit de la seua passió, però no hi ha rastre, i de seguida desvio la meua mirada cap els meus alumnes, que per ells estic aquí, i la Llum no deixa de ser una decoració més de l'aula. Un objecte al que pintar.

Els dic als meus alumnes, que es donin pressa, perquè l'última mitja hora la dedicarem a la pintura abstracta com a extra del temari. Les figures orgàniques i l'abstracte, el tema que se m'acaba d'ocórrer per a deixar que la Llum se'n vagi una mica abans. La Llum es torna a vestir sense protestar. Un vestit a ratlles verticals, que li realcen la figura i la fan parèixer més alta i abandona l'escena mentre camina amb els seus tacons d'agulla, que fan soroll sobre el terra.

Llavors jo començo a parlar i a exposar la meua teoria sobre el cos humà i l'abstracte, per a què els meus alumnes no se n'adonin de la meua maniobra. Ells m'escolten atents i al final em fan preguntes, que responc i els avanço que demà serà l'últim dia que veuran a la Llum per a donar-li color. Respiro alleujada, perquè possiblement no la torni a veure.

Si vull anar a la perruqueria, no tindrè temps d'anar a menjar a casa, per això decideixo menjar un entrepà de pernil dolç en un bar. Em demano una coca cola light per a beure i sento com les bombolles m'estellen dintre la boca. A la taula del costat, observo com quatre nois s'estan bevent unes cerveses, una rere l'altra, amb la seua escuma i la seua frescor i m'entren desitjos de acompanyar-los, però la meua consciència frena l'impuls que he sentit.

Pago a la barra el que he consumit i entro a la perruqueria. Només desitjo un canvi d'imatge i ho deixo a les mans de la perruquera que, després d'analitzar les meues faccions i el tipus del meu cabell, decideix sanar la meua cabellera. Em talla el pèl a l'altura de la nuca, i me'l pentina amb un aire desenfadat i modern. Em miro i m'agrado per primera vegada en molt de temps, després em depila les celles, més perfilades i estretes; me fa una manicura francesa i, per últim, em maquilla com a obsequi de la casa. Qualsevol diria que tinc una cita, si només vaig a teràpia, però el que he fet amb el meu aspecte també ho considero un tractament intensiu.

Estimar-se comença per un mateix, si no et valores tu, ningú ho farà per tu. Quan surto de la perruqueria, encara em sobra bastant de temps per a anar de compres. Fa un munt que no renovo el meu vestuari. Amb el canvi de temporada, aprofito per comprar-me una falda color teula, unes camisetes estampades de

vius colors i un vestit negre. La falda nova i una de les camisetes me les deixo posades, després de que la dependenta em talli l'etiqueta.

Camino pel carrer amb el paraigües tancat en una mà. El cel ja fa estona que s'ha aclarit i a l'altra porto les bosses de les compres que he fet.

—Uau! —diu el Lluís en veure'm—. Estàs estupenda.

Fa tant de temps que no escolto un complit, que envermelleixo; em trec les ulleres, perquè dintre de l'habitació on fem teràpia no les necessito. La meua miopia també necessitarà d'unes lents de contacte per a deixar apreciar els meus ulls verds. Pròximament aniré a una òptica per a què me les facin.

El Lluís em menja amb la mirada i jo m'assec al costat de Rebe, que encara que trista, pareix que estigui una mica millor. Toni i Maria no tarden en entrar. Els dos xerren animadament sobre una sèrie de televisió, que no he tingut oportunitat de veure, per això no puc entrar a la conversa.

La psicòloga l'Ana es disculpa per no haver estat allí ja que la van cridar de l'extraescolar que feia el seu fill per a dir-li que s'havia caigut. Res important. Una torcedura en un turmell, però van estar llarga estona a la sala d'espera del centre de salut.

—Ja m'han dit que dos de vosaltres us vau passar per aquí —diu mentre ens mira a el Toni i a mi indistintament.

—Sí —diu el Toni—. Només volia comentar-te que podríem fer un sopar. Fa molt de temps que no surto i evito anar als restaurants per a no caure en la temptació de beure.

—Jo també —l'interromp el Jesús—. Els cambrers et miren amb cara rara, quan els dius que retiren les copes de vi i que només vas a beure aigua.

—I aquests menús en los que s'inclou l'ampolla de vi la vulguis o no? Que acabes pagant per ella, malgrat no la beguis... —Apunta la Maria.

—La societat accepta com a normal el beure amb moderació, clar està. Quan et passes, llavors ets menyspreen. Son uns hipòcrites! Està molt inculcat a la nostra cultura, però aquesta moderació és molt relativa. Un, dos, tres gots de vi? Al quart, ja et miren malament —diu el Jesús mentre es toca la seua panxa cervesera.

—Sí. Als sopars, si vas en amics o amb qui sigui, t'ofereixen beure. Vinga, t'invito a una cerveseta. I si els hi dius que no, damunt insisteixen. Vinga, només una. Per una, no passa res. A què no t'oferirien amb la mateixa naturalitat una ratlla de coca damunt la barra del mateix bar? —Dic jo notant que m'estic alterant una mica.

La Rebe riu, la primera riallada que li escolto des de fa temps.

—A mi em sembla bé el tema del sopar —diu a la fi.

L'Anna també ho troba una bona idea, perquè diu que serà una experiència nova per a nosaltres i decidim sortir aquest mateix divendres. El Toni s'encarregarà de reservar taula en un restaurant de la ciutat.

Poder xalar sense l'alcohol de fons, em crea una mica de nervis, perquè no sé si podré. Estic tan acostumada a ell, a l'evasió que em produeix, que això de poder gaudir d'una nit sense ell, em resulta estrany. Però ho vull provar, una prova més per a què em confirmi que no el necessito.

CAPÍTOL 9

Els hi he dit a la Sandra i al Jaume que no m'esperin. Aquesta nit surto. Me he posat el vestit negre amb uns leggins i un collar de bijuteria a joc amb les arracades. Em poso les lents de contacte, que recentment m'he comprat i em maquillo a consciència.

Sembla mentida que, amb tots aquests simples canvis, que estic fent a la meua imatge, em senti tan bé.

Em miro a l'espill i comprovo els resultats: torno a ser jo. L'Elisa d'abans, la de la fotografia de la boda de la Sandra, que transmetia felicitat tan sols mirar-la.

Hem quedat davant de l'edifici on fem la teràpia. No sé a quin restaurant anem, però ens portaran amb el cotxe del Toni i l'Anna.

Després d'admirar-me, la Sandra em deixa una bossa de mà petita, perquè no en tinc cap, que em conjunti amb la nova roba.

Quan arribo, ja m'estan tots esperant. Pujo al cotxe de l'Anna amb Rebe i Lluís i creuem la ciutat; a l'altre cotxe van els altres. El meu cor s'accelera quan l'Anna aparca davant d'un bar conegut, on vaig veure a Nasi per últim cop.

El bar on ens vam conèixer, on em va fer el primer petó, on vaig perdre també la innocència als lavabos aquella boja nit tan present encara entre els meus records. El restaurant està just enfront, baixo del cotxe i miro a través del cristall per si està per casualitat. Em fa tanta temor tornar-lo a veure... Però no, el bar està quasi buit. Tan sols estan les cambres i alguna que altra persona recolzada a la barra.

Entrem al restaurant, que fa olor a sidra, i ens asseiem a una taula, que tenim reservada de fusta forta. Sec al costat del Toni i la Maria, i comencem a xerrar sobre si volem carn o peix. Llegim la carta que ens mostra un gran repertori de menjar per degustar.

—Em menjaria una orada a la sal —dic.

—Doncs jo un entrecot al pebre —diu Toni.

—Jo no sé per quin plat decidir-me —dubta Maria que, quan es tracta de menjar, li agrada de tot.

La Maria està bastant pleneta, avui s'ha posat una camiseta ajustada, que li realça els sacsons. Els seus fracassos amb la dieta són constants, que sempre lamenta quan fem teràpia: «Hi ha gent afortunada que pot menjar el que vol i mai engreixa, en canvi, jo engreixo amb un simple got d'aigua», diu.

—Jo també vull orada —anuncia Rebe—. Fa tant de temps que no en menjo una!

—Ja ho tinc decidit. Em menjaré un xurrasc —puntualitza la Maria i els seus ulls brillen de tan sols pensar-ho.

—Bona idea —diu el Jesús—. Jo també en vull un.

L'Anna i el Lluís es decideixen per lluç a la donostiarra. El cambrer anota els segons plats, que hem escollit, perquè de primer tot serà per a compartir, plats per a picar que triem entre tots.

—I per a beure, senyors?

—Treu dos ampolles d'aigua grans —diu el Toni.

El cambrer posa cara rara, però no comenta res. S'emporta les copes i els gots de sidra buits i desapareix cap a la cuina.

—Quina ocurrència —li diu el Lluís al Toni—. Justament venir a una sidreria.

—És que és un dels millors lloc de la ciutat, en quant a menjar es refereix —es defensa el Toni—. Quan treguin el menjar, ja ho comprovareu per vosaltres mateixos.

I el Toni no s'equivoca. El menjar està deliciós. Ha estat una bona decisió venir aquí, malgrat que puc observar, com serveixen la sidra a les taules del voltant, com la gent beu sense parar, com xerren acaloradament.

Sento inseguretats, que es filtra en els meus moviments dubtosos. No sé de què parlar ni què dir. Em quedo callada, escolto als meus companys, i penso en el Nasi, en el que estarà fent a aquestes hores, si estarà en algun lloc proper a mi, si encara està amb la Llum, si en algun moment del dia em recorda, si ha arribat a penedir-se de la decisió de deixar-me.

I entre els meus pensaments, que m'omplen de melancolia, trec amb els meus coberts la sal grossa que cobreix l'orada, i crec que les meues ferides estaran en algun lloc del meu interior recobertes de sal, que em cou i em dol, però que, malgrat tot, cicatritzen perquè es desinfecten entre el mar de llàgrimes que he vessat en els últims mesos.

—Estàs bé, Elisa? —em pregunta l'Anna.

Contesto amb un moviment de cap afirmatiu, perduda entre records. M'estic perdent la meitat del sopar. Faig un esforç per a apartar-los de mi, i em fixo amb els altres.

En la Maria, per exemple, que ha devorat el xurrasc i només li fa falta xuclar-se els dits, que suposo que no farà per educació. En el Toni, que somriu, com si fos l'amfitrió de la festa. És dels poc cops que l'he vist amb la mirada tan alegre i admiro la llum de les seues pupil·les. Avui està molt xerrador i tan sols és interromput de quan en quan, pels acudits de Jesús, que ressonen per tot el

local. El Lluís també està bastant callat, i em pregunto, si li passarà alguna cosa o també sent la mateixa inseguretat que jo.

De quan en quan, intercanviem mirades de silenci, perquè està enfront meu i jo baixo la mirada.

Em costa que un altre noi, que no sigui el Nasi, em miri. No estic acostumada al joc d'espills, que poden arribar a enlluernar-me, si no vaig en compte.

Demanam les postres, un pastís de maçana de la casa, que m'endolceix el paladar, i la menjo lentament. La maçana està en el seu punt òptim, boníssima.

—Un xarrup? —diu el cambrer mentre recull els plats.

Tots ho neguem, però ell insisteix:

—Vinga, invita la casa.

A la fi, el molt pesat, acaba portant una ampolla de licor de maçana i els serveix, però ningú dels sis ho toquem. Paguem i sortim al carrer.

—On voleu anar ara? —pregunta l'Anna.

—Voleu un bitllar o un futbolí —proposa el Jesús.

—Sí —responen Maria i Rebe.

—Aquí, al bar d'enfront, crec que n'hi ha un —diu el Lluís.

Creuem el carrer, jo no puc amb la meua ànima, perquè veig com el Nasi surt del bar en aquest precís moment a fumar-se un cigar amb la Llum, que porta un vestidet bastant curt, que li realça les seues cames.

Em paro en sec, però ell ja m'ha vist i em saluda amb el cap. Una salutació, que fa que el seu cabell es mogui suaument acompanyant el gest.

No vull apropar-me. Em clavo a l'asfalt negre i brillant. La Maria que també els ha vist també es frena i dona una colzada al Lluís per a dir-li:

—Jo a aquest bar no entro, amb la meua germana aquí sí que no.

Els meus ulls s'engrandeixen al sentir-ho perquè, es la Llum la germana que sempre li ha fet ombra a la Maria?

Miro a la Maria, que tampoc es mou del lloc i observa fixament a la Llum des de la distància, i veig en els seus ulls un odi, que s'encén com el foc...

CAPÍTOL 10

L'odi és un còctel “molotov” que ha rebrotat en la Maria d'una manera perillosa. El Nasi i la Llum donen l'última calada al cigar i tornen a entrar al bar agafats de la mà.

—Mireu-la —diu la Maria a la fi—. Ara està amb aquest, la mala puta!

Ningú dels cinc sap que aquest és el Nasi, perquè no el coneixen i suposo que no entenen perquè la meua mirada, lluny de l'odi que sent la Maria, s'ha convertit en fosca.

—Anem a un altre bar? Anem a un altre barri? —diu el Jesús.

—Si voleu podem anar a casa meua, tinc un futbolí —ofereix el Toni.

No ens sembla malament la idea i pugem als cotxes. La Maria s'ha assegut al meu costat durant tot el trajecte i em posa al dia ja que, com em vaig saltar bastants sessions de teràpia per culpa de la meua recaiguda, no sabia fins a quin punt la seua germana, convertida ara en la Llum, li ha pogut fer tant de mal com em conta:

—Es va gitar amb el meu xicot —diu una Maria, que tremola dels nervis incontrolables que sent en aquest moment—. Deu dies abans de la boda, al meu pis, al meu llit.

«I jo, ximpleta de mi, que havia anat al pis per a posar un cobrellit, que ens havien regalat, me'ls trobo despullats i follant. Vaig tenir ganes de matar-los a tots dos, i si no ho he fet encara, no sé el perquè.

«I el que em sap més mal es que ella ho va fer per a fotre'm a mi. No és que estigués enamorada del meu xicot, ni res d'això, què va! Ho va fer, perquè la Llum mai vol que als altres els hi vagin les coses bé.

«Quan jo ja havia sortit dels meus traumes adolescents, quan m'havia rehabilitat inclús de la beguda, quan tenia un futur per iniciar, va deure pensar: no és bo que a la Maria li vagin les coses bé, si sempre ha estat la gorda i lletja de la família, anem a prendre-li el xicot, perquè li va deure donar morbo, vet a saber el que li passa pel seu capet.

«I ara està amb aquest noi, però no duraran, ja et dic que la conec molt bé. La Llum és una capritxosa, li agrada ser sempre el centre d'atenció, captar les mirades de tots. I és clar, com era jo la que em casava, havia deixat de ser-ho i no li va deure agradar això gens ni mica.

«Doncs mira, et diré que es foti, doncs no ho ha aconseguit, que em torni a arrossegar per la beguda, malgrat la boda s'hagi anul·lat, no he provat ni una

gota d'alcohol. Ella, en canvi, sí que beu i no és conscient que el seu món s'està timbalejant i que acabarà malament si no ho deixa.

Giro el cap i veig el cotxe de l'Anna, que ens està seguint. El Toni no diu res. Condueix silenciosament i a la fi aparca el cotxe al carrer.

M'he quedat amb ganes de contar-li a la Maria que aquest noi, era el meu Nasi. Em sento pròxima a ella, perquè sé el que se sent quan has d'anular una boda en contra de la teua voluntat, quan tot és trenca al teu voltant, i quan la beguda en majúscules et crida pel teu nom per a que la consumeixis.

Admiro que la Maria no hagi fet cas, no com jo que, a la més mínima, en el desert sec de les meues carències, vaig tornar a refugiar-me en l'oasi de l'alcohol.

Entrem a la casa del Toni i anem a la planta baixa, perquè allí és on es troba el futbolí. Ell s'encarrega de servir-nos uns sucus de fruites i ens tornem per a començar la partida. Començo jo amb el Lluís; la Maria i el Jesús formen part de l'altre equip.

Fa molt de temps que no jugo i he perdut pràctica, que suposo que els demés noten. La Maria mou els canells amb força i molta habilitat i acaba marcant quasi tots els gols a la meua porteria. Quan acabem és el meu torn i el de la Maria descansar i els demés comencen una altra partida.

Seiem al sofà i crec que ha arribat el moment per a dir-li.

—Maria, el noi amb qui estava la Llum... És el Nasi, el meu ex.

—Hòstia, tia, en serio? Al costat de la meua germana, acabarà malament. Ja et dic... Tot el que toca ho acaba destrossant.

—Crec que ja porten bastant temps junts..

—Bah, això és perquè ella li està traient alguna cosa. Drogues, diners o el que sigui. El teu ex deu ser una titella. T'ho dic de veritat. No em miris així, no pensaràs que estan enamorats? La Llum no sap el què és això. Només utilitza les persones en benefici propi. Si ell està enamorat, sofrirà molt.

Amb les paraules de la Maria, sento pena en un primer moment pel Nasi, malgrat sigui difícil de comprendre. Al cap d'una estona, jugo de nou al futbolí amb el Toni; la Rebe i el Lluís a l'equip contrari. Penso que, si la Maria té raó, el Nasi ho té més que merescut i un somriure maliciós sorgeix dels meus llavis.

M'estic rient per dintre i per fora, ja que no necessito venjar-me per tot el dany que m'ha fet, sinó que ha tot porc li arriba el seu Sant Martí. Començo a marcar gols, me moc al ritme de la música del CD que ha posat el Toni i aquesta partida l'acabo guanyant jo.

Tornem a canviar, aquesta vegada descanso amb la companyia del Lluís, que mentre s'asseu al sofà em diu:

—No sé perquè serà, que jugant junts sempre perdem i quan vas amb l'equip contrari, m'acabes guanyant.

El riu, mentre m'ho diu. Un somriure enigmàtic que li marca petites arrugues a les seues faccions, tan a prop de la seua boca...

El que m'atrau del Lluís, en aquest moment, és que sé molt poc d'ell. No és un llibre obert com podria ser el Toni. És més reservat, molt més callat i mai saps el que està pensant en realitat.

—Doncs atreveix-te a guanyar-me —el repto.

No sé com ha passat, però un bes ràpid i fugaç s'ha estampat contra la meua boca, que em deixa sense paraules.

—Així? —em pregunta.

Però no li puc contestar. Baixo la mirada, perquè em costa aguantar-la. Em perdo en la immensitat del seus ulls castanys, perquè la temor a un nou fracàs m'impedeix moure'm i retornar-li el bes.

El Lluís s'aixeca del sofà i es retira a l'altre costat de l'habitació i jo em quedo sola. Reflexiono sobre el que acaba d'ocórrer i miro el quadre que hi ha penjat a la paret.

Un paisatge clar amb taques delicades i la seua perspectiva, tan ben transmesa, em transporta al color verd d'una esperança, que encara em queda per tocar.

Els demés ja han acabat la partida, però tant el Lluís com jo els diem que no volem continuar i ens quedem on estem.

El Lluís està d'esquena a mi. Puc veure el seu cos atlètic i la meua mirada se'n va irremeiablement cap al seu cul, tan ben posat, que em plena el pensament d'un sentiment que feia molt de temps que no sentia.

L'excitació és com un còctel de licors de fruites sucoses, que t'endolceixen i et mullen on només hi ha cabuda per al desig. «Elisa, et quedaràs així i et perdràs les oportunitats que la vida et presenta?». Em renyo. No, no pots quedar-te en aquesta vida sense gaudir-la.

M'aixeco del sofà, vaig directa cap a Lluís i li murmuro:

—M'ha agradat.

El Lluís es gira, puc veure l'alegria al seus ulls, que sempre recordaré per haver estat sòbria. M'agafa de les mans, les besa i m'acaricia amb aquestes paraules:

—Elisa, avui i tots els dies que et veig, estàs preciosa. Aquesta tallada de cabell et queda fenomenal, no m'he pogut resistir al poder que té la teua boca. Sí, vull guanyar-te, però no a una partida de futbolí, vull guanyar-te d'una altra manera. Si vols demà vinc a buscar-te i anem a beure un cafè. Tots dos. Sols. Què em dius?

Aquesta dolça proposició m'agrada encara més que el bes. El miro fixament i li responc:

—Sí, Lluís. A quina hora?

Quedem per al dia següent, dissabte, a una terrassa a prop del pis de la Sandra. Ja s'ha fet bastant tard i hem de marxar de la casa del Toni. Ens acomiadem tots.

Pujo al cotxe del Toni, que em portarà a casa, i li dic adeu al Lluís que se'n va amb el cotxe de l'Anna. El Jesús i la Maria també venen amb mi.

La Maria, que ja s'ha relaxat bastant, ens confessa que ho ha acabat passant molt bé aquesta nit, malgrat:

—No tan bé com tu, Elisa. —I em guinya l'ull esquerra.

CAPÍTOL 11

A les cinc de la tarda, puntual com un rellotge, el Lluís truca a la porta. El saluda i em dona dos petons a les galtes, que bullen de felicitat. No sé per què, però torno a sentir el batec de les il·lusions agradables, que puc tocar si estiro una mica la punta dels dits.

Dic adeu a Sandra i sé que, amb aquesta mirada que em dedica, m'està dient que vagi en compte.

Em sento feliç, però a la vegada una mica insegura. Fa tant de temps que no tinc una cita que no sé com comportar-me i a la fi decideixo ser jo mateixa, sense disfresses que emmascarin la meua personalitat.

La terrassa es troba enmig d'un parc. Els colors ocres i marrons han començat a cobrir-lo de fulles caigudes d'uns grans arbres. La llum del sol es filtra a través d'ells, que ara estan quasi despullats i ens asseiem en dues cadires de vímet, que són bastant còmodes. Demanem dos cafès. El de Lluís sol i el meu amb una mica de llet condensada.

La cambrera no tarda en portar-los. Els dos fumegen i m'espero, mentre remoc el meu per a què es refredi una mica. Mentrestant, miro al Lluís als ulls i penso el poc que sé d'ell i que m'agradaria saber molt més de la seua vida.

És cinc anys més jove que jo, però la vida l'ha fet madurar de cop. La seua mare, l'única persona que tenia a prop, va emmalaltir greument i la va haver de cuidar durant llarg temps fins que a la fi es va acabar morint en un llit d'hospital. Al veure's sol i completament desorientat, va trobar en l'alcohol una salvació fictícia. Però a la fi, va decidir per ell mateix posar punt i final al seu problema.

—Estàs molt callada, Elisa —em diu.

I reconec que té raó ja que quasi bé no he pronunciat paraules, des que ens hem vist. Però li responc de seguida:

—Tu també.

—És que admiro els teus silencis i em concentro en el teu respirar.

No puc evitar somriure. Aquest noi està boig de lligar, però m'està agradant. Li dono un glop al cafè i el seu sabor dolç i amarg em plena.

—Lluís, fa tant de temps que no gaudia d'un cafè en bona companyia...

I ell comença a mirar a ambdós costats, al seu voltant, i em diu:

—Doncs jo no veig a ningú, no sé qui serà la bona companyia...

—Tu —li dic directament.

Puc apreciar com les seues galtes envermelleixen, una tonalitat rogenca, que va pujant d'intensitat en pocs segons.

—Ens ho vam passar bé ahir, no? —raspera el Lluís i canvia de tema.

—Sí, clar que sí! —menteixo a mitges.

M'he n'adono que ahir només vaig xalar durant el descans del futbolí, quan ell em va donar aquell bes inesperat. Tot el que va passar abans de què ell aparegués amb el seu somriure ho caracteritzaria com dolorós i accidental.

—Podríem repetir un altre dia, no? La casa del Toni és una passada! I això que no t'haurà ensenyat tots els vídeo jocs que té. Molen molt! De quan en quan, quedo amb ell i fem campionats. T'animaries a venir?

—Si el Toni no té inconvenient...

—¡Què va! Si tan sols vol estar acompanyat. Com més siguem, més riurem. Així no se sent tan sol com jo —afegeix.

—I jo.

Perquè me n'adono del perillosa que és la soledat, quan no es vol estar sol. Si la Sandra no hagués aparegut en aquell precís instant, possiblement no ho hagués contat. I sé que, gràcies a ella i al seu marit, ara puc estar enfront del Lluís, perquè ells em van rescatar del meu desert de carències.

—Tu també et sents sola? —em pregunta.

—Bé, ja no. Ara ja no. Però sé el què és això i no és gens agradable, la veritat.

—Què va a ser agradable si és el pitjor que li pot passar a un! Menys mal que amb la companyia, la bona, tot es soluciona. Perquè si no, més et val estar sol, que mal acompanyat. No diu així la dita?

—Sàvies paraules —observo.

Ens hem acabat ja el cafè, han passat més de dues hores, les faroles ja fa estona que s'han encès i ha començat a refrescar.

—Vols venir a casa meva —em proposa el Lluís—. Podem veure una pel·lícula si t'apeteix.

Ens aixequem de les cadires i anem caminant al pis del Lluís, perquè està bastant a prop. Viu a tan sols a tres maçanes del pis de la Sandra.

El seu pis és minúscul i bastant minimalista amb els mobles que el componen, poc em diu dels seus gustos personals, si no fos per un ordinador molt cridaner que té al saló i molts de sedés apilats en una taula auxiliar. També em fixo en la

televisió de bastantes polzades acompanyada per una «home cinema». Les parets estan despullades, sense quadres ni pòsters.

—Acabo de pintar fa poc. Fa olor encara a pintura i això que no paro de ventilar —diu el Lluís mentre tanca la finestra i baixa la persiana, perquè entra bastanta fresqueta.

—Vine, —continua— i triaràs la pel·lícula que vulguis veure.

Obre un moble replet de DVD originals, on hi ha infinitat de títols que recorro amb la vista.

—Jo ja les he vist totes. Les compro a un videoclub quan ja han passat de moda i les posen a bon preu. Hi ha de tots els gèneres, no sé quin et poc agradar més.

En trio una a l'atzar. La majoria no les he vist ja que fa molt de temps que no veig pel·lícules i no me'n recordo de l'últim cop que en vaig veure una en condicions.

El Lluís va directe a la cuina. Treu un paquet de crispetes i les prepara al microones.

—Així que ets de comèdies romàntiques —em diu somrient—. No és de les millors que tinc, però entreté bastant.

—És que avui m'apeteix veure alguna cosa previsible —m'excuso—. De drames ja n'hi ha bastants a la vida, no creus? I les de terror no em van massa.

—Doncs aquesta és bastant previsible, la típica. Noi coneix a noia... Però no et dic res més.

l es posa la punta d'un dit als llavis a mode de silenci, encén la televisió i posa el DVD.

Seiem al sofà de color terra i el Lluís l'estira per a què estem més còmodes. El meu riure s'escapa ja en la primera escena, mentre menjo crispetes i em sento molt a gust en aquest pis i al costat del Lluís. La pel·lícula avança bastant ràpid i, de sobte, un final feliç res sorprenent, em deixa un bon gust de boca.

Els crèdits apareixen a la pantalla. Lluís m'agafa les mans i me les besa. Un bes tímid i bastant breu, però la meua boca s'està endolcint una mica més. No sé si anar-me'n ja i li ho faig saber, perquè ja és hora de sopar. Ell em mira amb ulls insistents mentre diu:

—Queda't a sopar. Avui és dissabte i demà no treballem.

l em dona un bes més llarg, amb un bri d'humitat que m'embriaga.

Pensant-ho bé, no tinc gens de ganes de marxar ara, que tot està començant.

Truco a la Sandra i li ho dic, a més a més també vull deixar-li una mica d'intimitat a la meua amiga amb el Jaume, que des que estic jo en tenen poca.

El Lluís escalfa un pastís de verdures al forn. Seiem al menjador i comencem a sopar.

—La meua mare els feia molt millors —em diu—. Des que ja no està, ara recorro quasi sempre al menjar prefabricat.

—A mi m'agrada cuinar.

—És que jo tinc poc temps, la veritat. Estic quasi tot el dia treballant i, quan arribo a casa, el que menys m'apeteix és posar-me a la cuina. Vaig a la comoditat, després de passar-me llargues hores solucionant els problemes que tenen els clients amb el seu ordinador, em sento saturat.

—El meu treball és més relaxat. Fa temps que no pinto i ho trobo a faltar, per això cuino, perquè és una forma d'expressar la meua creativitat.

Parlant en el Lluís, m'entren ganes de tornar a tenir un pinzell entre els meus dits.

—I per què ja no pintes?

—És una llarga història, l'últim quadre que vaig pintar, el vaig acabar tirant a les escombraries.

—Tenim temps. M'ho pots explicar. Bé, si vols...

La camiseta blava, que porta avui el Lluís, es contraposa al meu quadre roig, que vaig acabar trencant. Me'n recordo de la frustració i de la ràbia acumulada que vaig acabar sentint. Després d'allò, la meua inspiració es va aturar, estancant-se al meu cap. Ara inexplicablement ha tornat a sorgir, la puc sentir bategar entre les meues venes i transporta idees al meu cervell.

—Saps el què és una pluja d'idees? —Li pregunto.

—Alguna cosa d'això he escoltat, però mai n'he sentit una. Jo no tinc pluges d'aquestes. Tu sí?

—Bastantes en tenia, sí, fins que es van aturar.

—I per què es van parar?

Quan et trenques per dins, quan sents que tot es deté, quan t'oblides fins del teu nom, la inspiració mor. I de rebot, tu també una miqueta per la falta d'ella. Però això no li ho puc contar al Lluís, perquè li hauria de parlar del Nasi i de la Llum i no vull trencar-me la vetllada.

M'aixeco de la cadira, perquè ja m'he acabat l'últim tros de pastís de verdures, recullo el plat i el porto cap a la cuina. El Lluís em segueix.

—Vols alguna cosa de postres? —m'ofereix.

—A tu —li dic, em giro i el miro als ulls detingudament.

I ara soc jo qui el beso. L'acaricio per damunt de la camiseta, que no tardo en treure-se-la i amb decisió anem cap a la seua habitació...

CAPÍTULO 12

A través dels espills de l'habitació del Lluís, m'abandono a un munt de sensacions imparables, que recorren la meua pell i em fan estremir.

La roba ha caigut a poc a poc sobre la moqueta blau celeste, i ambdós completament despullats ens gitem sobre el llit, que és bastant gran. M'agrada explorar el seu cos amb les meues mans, la meua boca i la meua llengua i ell fa el mateix amb mi.

El Lluís recorre el meu cos amb els seus llavis carnosos i es deté al meu lunar, que tinc de naixement al melic. Me mira amb uns ulls plens de desig i s'apropa en direcció cap avall. Mentrestant, gaudeixo d'aquestes carícies ardents. Puc veure'm a l'espill, que ocupa pràcticament tota la paret.

És realment excitant comprovar com la teua cara passa de l'anhel al desig, del desig a l'excitació, i de l'excitació al plaer intens, que m'omple llargament i s'ha instal·lat al meu sexe càlid per a quedar-se. Al cap d'una estona, es col·loca un preservatiu i tots dos dansem sobre el llit, nos acoblem i gaudim del moment.

Ell està sobre meu. L'espill em retorna l'òptica del seu cul tebi que acaricio amb les meues mans, agafant-lo mentre sento onejades com volcans en erupció al meu interior.

Canviem, m'abalanço sobre ell i, sé que ara qui tindrà la imatge del meu cul serà el Lluís. M'acaricia també els pits, m'absorbeix els mugrons durs, que estan creixent dintre de la seua boca.

Gemecs aguts i més greus envaeixen l'ambient, vapors calents, que surten de la nostra boca, que esgarren l'aire més fred de l'habitació. Una corrent elèctrica ens sacsa el cos i entre fines convulsions ens abandonem. Sento com una aurèola de foc em cobreix sencera, que poc a poc es va tornant transparent fins que a la fi desapareix.

Estic exhausta per tot el que acabo de sentir amb el Lluís i la meua ànima, que s'ha vist reflectida a l'espill durant tot l'encontre, es queda en aquesta habitació per un llarg temps més.

És tard ja, m'arrauleixo entre els seus braços i m'adormo.

Em desperto desorientada i no sé on estic. Estic sola, i a poc a poc, vaig recordant al Lluís i el seus llavis sobre meu. Diumenge, les deu del matí senyala el meu rellotge.

M'aixeco, encenc el llum, recullo la meua roba, que encara està per terra i, descalça, busco les meues sabates fins que a la fi les trobo. Surto de l'habitació

del Lluís. El pis està totalment silenciós i vaig directa al bany on encara hi ha una mica de vapor.

L'aire fa olor d'ell, a la seua fragància masculina fresca i penetrable i el meu nas agraeix aquest aroma.

Miro el gel de dutxa que usa: un envàs gris, que està mullada per gotetes d'aigua i m'imagino l'escuma recorrent la seua pell. El destapo, l'oloro i me'n poso una mica entre els meus dits. La seua textura és densa i de color blau mar, després de tenir-ho una estona entre les meues mans, me les envaneixo baix del grifo. Observo l'escuma d'afaitar, la gavineta, la pinta, el raspall i la pasta de dents i, per últim, uns flascons de perfum.

No sé quin de tots portava ahir i em decideixo a olorar-los tots, fins que un esprai de metall cilíndric i platejat, em transporta de nou al record càlid del llit. Somric davant de la lluna del bany i em rento la cara per a després eixugar-la amb una tovallola.

Segons després, sento com s'obre la porta de l'entrada. Surto del bany i em trobo amb els ulls del Lluís que em llencen un somriure només veure'm:

—Ja t'has despertat? He anat a la fleca a comprar l'esmorzar —em diu mentre deixa una bossa de paper sobre el marbre de la cuina—. Vols cafè, llet, potser un té?

—Un cafè, gràcies.

Encén la cafetera, que tarda un poc en escalfar-se, i prepara dos cafès amb dues càpsules. Anem cap al menjador, jo amb els cafès i ell amb una bossa de paper, que no triga en obrir. Uns cruassans, ensaïmades i magdalenes de xocolata és el que hi ha al seu interior. La veritat és que tinc bastanta gana i, mentre dono glops lents al cafè, mossego una magdalena, que té petites de xocolata per fora i una fina crema per dintre.

—Estan boníssimes.

—Son les meues favorites —diu Lluís mentre se seca la boca amb un tovalló de paper.

Lluny de conèixer-nos massa, comparteixo amb ell l'opinió de que son les millor magdalenes que he provat. «Ja tenim alguna cosa en comú», penso. Vull parlar més en ell, esmicolar-lo amb la meua mirada d'ulls alegres, però ell se m'avança:

—T'ho vas passar bé ahir? —em pregunta.

—Tu què creus? —li responc i la meua mirada brilla.

Somriu, un somriure ampli i als seu ulls apareix un resplendor, que m'encén. Però sé que després d'esmorzar, me n'he d'anar.

La Sandra estarà preocupada, perquè no li he dit res més. Miro el meu mòbil que està en silenci i veig que tinc dues trucades perdudes d'ella.

M'acabo el cafè i li dic:

—Lluis, ara sí que me n'he d'anar. Gràcies per tot.

M'aixeco de la cadira, ell posa cara de decepció i la seua cara s'enfosqueix.

—Ens veiem dimarts, doncs? —li dic.

—Sí, quin remei!

I em besa, un bes fresc on percebo l'aroma del seu cabell suau, que acaricio amb els dits. Per últim, m'agafa fermament la barbata per a què el miri directament als ulls per a dir-me:

—Pensaré en tu mentrestant.

I jo... I jo! Però no li ho dic. Obro la porta, me'n vaig amb passos contents i mentre camino, sento que volo.

Camino ràpidament les tres maçanes que ens separen, per a entrar a l'edifici ataronjat de la Sandra. Pujo fins a l'àtic amb l'ascensor, obro la porta amb les meus claus i entro.

Ghat em mira amb els seus ulls hipnòtics i s'alegra de veure'm.

—Elisa! Pensava que t'havia passat alguna cosa —em diu una Sandra preocupada.

—No, ja veus, estic perfectament, pots comprovar-ho per tu mateixa.

—Podries haver-me dit que no vindries a dormir —em renya—. Pensava que... Oh, mare meua! No saps la d'imatges que m'han vingut a la ment aquesta nit...

—Creies que havia tornat a beure, oi? Tranquil·la, no ho he fet. Aquesta nit no he tingut temps de pensar en l'alcohol.

I m'adono que per primer cop no l'he necessitat. I em sento molt satisfeta, tot i que entenc a la meua amiga i les seus temors. He estat tan inestable en els últims temps... Té molts motius per a desconfiar de mi.

—Vaig a trucar al Jaume. Ha sortit a buscar-te per si et veia perduda per qualsevol bar. Jo m'he quedat aquí per si tornaves.

I agafa el seu telèfon i marca el número del seu marit ràpidament. Em sento malament amb mi mateixa, per haver-los ocasionat tants mals de cap.

—Perdona'm, Sandra —li dic mentre m'assec al seu costat—. He passat tota la nit amb el Lluis. Ha estat meravellós.

—Ja veig —diu Sandra i la veig de nou somriure—. Vull els detalls.

Li faig un resum amb emoció de la meua vetllada i ella m'escolta atentament. Puc veure com respira d'alleujament.

—Saps què? He tornat a sentir moltes ganes de pintar, Sandra. I encara no m'han desaparegut. Aquesta tarda la dedicaré a la pintura.

—Això és meravellós, Elisa

Després de dinar, preparo les pintures, el cavallet i un llenç nou. Ho preparo a la meua habitació, perquè ha començat a ploure i no puc estar a la terrassa, però no vull que la inspiració, que porto dintre, s'aturi.

La tinc que materialitzar d'alguna forma. Miro els diferents colors de la paleta i trio diferents tonalitats del color blau, que he mesclat per a transmetre diferents sensacions cromàtiques.

Creo unes onades de mar que emmarquen els texans blaus de Lluís, la seua camiseta blau elèctric, la moqueta blau celeste, el cobrellit blau turquesa... No m'importa abusar d'aquest color ja que em produeix tranquil·litat i em sana les ferides, que lentament es van tancant.

El Lluís és el blau juvenil i enigmàtic que m'acull. Al centre del dibuix, poso unes ombres grises que simbolitzen la meua cova obscura i profunda, on el Lluís ha entrat aquesta nit i m'ha fet sentir completa. I no he necessitat res més que a ell.

Contemplo com m'ha quedat el quadre i m'agrada el que he transmès. No em queda més que res que titular-lo «Sensacions màgiques d'una cova».

CAPÍTULO 13

Un nou model ben proporcionat es despulla davant meu. Seguint els consells de Toni, aquesta vegada l'he pogut elegir jo. I no he tardat en triar-lo maculí d'entre un munt de currículums, que hi havia al despatx de l'acadèmia.

M'he decidit per aquest, perquè l'acompanyava de varies fotos. No únicament amb un carnet, sinó que es mostra sense cap vergonya a la càmera, que capta des de varies perspectives el seu atlètic i impressionant cos.

L'hem cridat i no ha tardat a venir, amb uns texans ajustats i una camisa blanca amb el primer botó desbotonat. És bastant morè de pell, però el seu tors, que no tarda en ensenyar-me, no mostra cap pèl, sinó que està perfectament depilat.

Les alumnes de la classe no tarden en admirar-lo entre riures, que flueixen de les seues dents, quan el model es treu els pantalons i, davant de la meua mirada severa, es posen a treballar sens fer cap comentari més.

Robert té tan sols vint anys, però se sent segur del seu cos o això aparenta. És bastant alt, més de metro noranta, i tot està en perfecta proporció. Té unes mans grans, amb els dits bastant prims i la meua imaginació, mentre camino per la classe, no para de volar ja que penso, que serà una experiència totalment gratificant el poder perdre'm entre la seua anatomia. No m'he equivocat. Toni tenia raó: «Ja que treballes, almenys alegra't la vista sempre que puguis».

Suficient he tingut en valorar i corregir els retrats de la Llum i crec que no he sigut massa objectiva amb les notes, que els hi posat als meus alumnes. Ara, si fan un bon treball, les compensaré. Crec que ja m'han posat algun nom, perquè alguna cosa m'ha semblant escoltar quan he entrat a la classe i els meus alumnes han callat de cop al veure'm.

Mentre admiro el cos de Robert, els hi parlo de les proporcions i de la forma que han de reproduir-ho al quadre. Tot és qüestió de tècnica i els hi dono alguns consells per a què així sigui.

Avui el matí em passa ràpid i menjo un plat combinat al bar del costat de l'acadèmia, perquè els dilluns també treballo per la tarda. Faig una classe teòrica sobre la lluminositat, que no tardo per donar per finalitzada.

Son les sis de la tarda quan surto d'allí. Agafo l'autobús i encenc el mòbil en el curt trajecte. Veig com el Lluís m'ha enviat un missatge que no tardo en llegir: «Encara segueixo pensant en tu. Fins demà». I el meu cor s'endolceix amb les seues paraules. Si soc sincera, mentre he treballat no he pensat gaire en ell, però ara, que ja no tinc res més que fer, recordo tot el que hem passat aquest cap de setmana i totes les bones sensacions que m'ha causat. Tinc ganes de tornar-lo a veure. I sé que demà, a aquestes hores, el tindrà davant meu, amb la

brisa del seu somriure que marca les arrugues de la seua cara, faccions que m'agradaria recórrer amb la punta dels dits.

Entro al pis de la Sandra. Ghat s'està rentant amb la seua llengua aspra i dona un salt al sentir obrir-se la porta. L'he espantat. No tarda en fer un ronc i li obro una llauna de sardines, perquè deu tenir gana. Em veu, quan li posa al davant i no tarda en devorar-la i quan acaba, maula amb més força com donant-me les gràcies.

Saludo a la Sandra, que està treballant, i entro a la meua habitació per a no molestar-la. Ha arribat el moment d'enviar-li un missatge al Lluís des del mòbil i així ho faig: «Jo també. M'has inspirat per a tornar a pintar. Petons».

Contemplo el meu quadre ja sec que em transporta al tòrrid llit del Lluís i penso en penjar-lo, si Sandra i Jaume no tenen inconvenient, a la capçalera del meu llit.

Dimarts, torno a estar a l'acadèmia amb Robert que segueix posant per a la classe. Truquen a la porta i és la directora, que em diu si em puc passar un moment al seu despatx quan acabi. Evidentment, li dic que sí, però em pregunto què nassos voldrà, si hi ha hagut queixes sobre mi, i un repertori de negativitat, que em posa nerviosa.

Avui, després d'això, quasi no em fixo amb el model. Robert només és un moble estàtic del que ja no gaudeixo. Quan sona el timbre, recullo les meues coses. Ajudo als alumnes a netejar i ordenar el que han embrutat i desordenat i vaig directa al despatx amb la boca bastant seca. Truco a la porta amb els meus canells i l'obro.

La directora, una dona bastant gran, amb arrugues a la cara, em somriu i es marquen encara més els seus solcs profunds. Em diu que segueix, i així ho faig, inconscientment, creuo les cames, perquè estic tensa i la meua esquena s'ha tornat bastant rígida.

—Elisa, primer de tot vull felicitar-te pel teu treball. Estem molt contents de tu i de la teua labor, que tots apreciem.

A l'escoltar-ho em relaxo, descruo les cames, la miro amb cara alleugerada i continuo escoltant-la amb atenció.

—Com ja saps, Mari és bastant major i s'acaba de demanar la jubilació anticipada per motius de salut. Hem pensat que pots cobrir el seu lloc, si et sembla bé. Hauries de sortir a l'aire lliure amb els alumnes per a pintar la natura. Estaries sis mesos de prova i qui sap, si al final, et fem fixa.

Estic a punt de donar un salt d'alegria, però em controlo. Em sembla meravellós. S'acabaren els models, els paisatges sempre m'han atret molt més que els

retrats. Noto com la vida m'està somrient en el terreny laboral i sento un gegantí goig al cos. Li dono les gràcies a la directora i li dic que sí, sense pensar-m'ho dues vegades.

—Una última cosa, com començaràs a meitat curs, el temari ja està definit. Dona-li un cop d'ull aquesta nit —em diu i em dona un arxivador—. Demà comences ja i hauràs de portar els teus alumnes a pintar una marina.

Em sembla correcte. La platja està a prop de l'acadèmia i fa molt de temps que no hi vaig. L'última vegada que vaig anar-hi, ho vaig fer en Nasi i, irremeiablement, em torno a recordar d'ell, del seu banyador i de la seua tovallola. Aparto els pensaments de la meua ment com puc i li dic:

—Aquesta nit m'ho estudio, gràcies, senyora Fernández.

Dels nervis, quasi no puc menjar. La meua amiga Sandra m'ha felicitat i estic radiant. Cobraré més, perquè les hores estaran millor pagades. I això de ser fixa en un futur, em produeix una gran satisfacció. Quan acabo de netejar la cuina, m'arreglo a consciència i vaig directa a teràpia.

Arribo abans per si Lluís ja està i podem parlar una mica abans que arribin tots. Però encara no ha arribat. La que sí està, és la Maria que s'apropa i em saluda. Comencem a xerrar i li dono al notícia del meu ascens.

La Maria somriu per primera vegada des que l'he vist, i observo que està una mica rara, distant, diferent.

—Què et passa, Maria? —li pregunto.

—Res, que Víctor, el meu ex, va aparèixer ahir de nou a la meua vida i em va dir que volia tornar amb mi.

—I tu què li vares dir?

—Naturalment que no. Que s'ho hagués pensat abans d'utilitzar la seua polla amb la Llum.

—I se'n va anar?

—Bueno... Es va quedar una estona insistint. Però a la fi, va marxar per sort.

—I tu, com estàs?

Maria arronsa les espatlles.

—Bé —diu a la fi—. Segones parts mai han estat bones.

Ja no li pregunto més, perquè acaben d'arribar els altres.

Lluís se m'aproxima i em diu un hola amorós i m'acaricia una metxa rebel del meu cabell. Es disculpa per arribar tard, però em conta que ha tingut un problema tècnic d'última hora amb un dels seus clients més importants.

Entrem tots a l'aula i seiem en cercle.

L'Anna dirigeix com sempre la teràpia. Avui ens dona unes fotocòpies i ens demana que les llegim en silenci. Llegeixo per a mi el gran títol, que acompanya l'article: «Alcoholisme i genètica». Estem més predisposats els tolerants a l'alcohol a caure en l'alcoholisme per culpa d'un gen?

Acabo de llegir l'article, miro al meu voltant i veig que la cara del Lluís és tot un poema.

El primer en parlar és el Jesús.

—Això significa que els meus fills tenen més possibilitats de caure en el mateix error que jo? —pregunta alarmat.

Tots comencem a parlar a la vegada i l'Anna acaba posant ordre.

Lluís segueix callat, amb la mirada baixa i les galtes enceses. Li mussito a l'orella, què li ocorre, però no em respon.

A la fi, quan cadascú ja ha exposat el seu punt de vista, seguint els consells de l'ordre que ha posat l'Anna, li toca el torn al Lluís, que s'aclareix la veu per dir molt serio:

—Aquest article m'ha fet pensar en el meu pare.

CAPÍTOL 14

Les meues orelles brunzen després del que ens ha contat el Lluís. Una història punyent i esgarrifant, que m'ha posat els pèls de punta: la seua història.

Ell ara respira més tranquil amb els fulls de l'article a la mà, però encara té la mirada baixa.

Hem sortit i ja estem al carrer. Ens acomiadem de la resta fins la setmana següent.

—Vols que vagi a casa teua ara? —pregunto.

—Sí.

Pugem a l'autobús i durant el que dura el trajecte, no creuem cap paraula, malgrat els meus pensaments estan en ell. El puc imaginar en la seua infància, mort de temor, tapant-se amb un cobrellit per a no sentir les pallisses, que el seu pare li propinava a la seua mare.

El seu pare bevia i la beguda li desbocava el seu instint més violent i cruel. Quan escoltava la clau al pany, el Lluís sentia una revolada intensa, perquè sabia que la pau s'havia acabat a la seua llar. El seu pare entrava a escena i es timbalejava. Anava a la nevera, agafava una cervesa o una altra beguda alcohòlica i, mentre donava el primer glop, li deia amenaçant:

—Tu a dormir!

Encara que només fossin només les sis de la tarda. I el Lluís creuava el passadís, es tancava a l'habitació i el mal son començava per a la seua mare. Podia sentir els crits des d'on es trobava, però se sentia impotent, perquè amb tan sols vuit anys, no podia fer res per a lliurar-se del seu progenitor.

Un dia, el pare per primera vegada li va pegar una bufetada que li va traspasar la cara, després es va treure el cinturó i li va començar a pegar amb la sivella. El Lluís no recordava el motiu de què perquè el seu pare havia reaccionat així amb ell.

La seua mare es va interposar i la majoria de cops acabaren sobre el seu cos. Va relliscar sang roja i brillant, que va acabar al terra de casa on abans vivien. A l'endemà, la seua mare es va armar de valor i va decidir fugir amb el Lluís cap a la ciutat.

Hem arribat al seu pis i seiem al sofà.

—Encara tinc por de creuar-me amb el meu pare algun dia —diu el Lluís amb els punys tancats—. No sé el que puc ser capaç de fer-li... Va arruïnar la vida de la meua mare i la meua. Saps el que és viure en por per a la resta dels teus dies?

Per si el cabró et troba, vam estar a varies cases d'acollida, en distintes ciutats, perquè ell seguia pistes i el lloc on estàvem deixava de ser segur.

—Però a la fi no us va trobar, no?

—No. Saps la infinitat d'escoles a les que vaig anar? No podia fer amics, perquè ens acabàvem d'anar d'allí. I tornar a començar. Quan vaig començar la universitat i semblava que tot anava bé, la meua mare es va posar molt malalta.

La seua història em commou, perquè em conec el final i sé que no és gens agradable.

—La vida és tan injusta, Elisa. La meua mare, que mai havia begut, va acabar tenint un càncer de fetge. Mira tu com són les coses.

L'abraço fortament i la seua olor masculina m'impregna. Sempre m'havia cridat l'atenció la història del Lluís. Feia uns dies que volia conèixer-la, però senzillament no m'imaginava això. Ara entenc, perquè mai ho havia compartit a teràpia amb nosaltres. Les seues explicacions mai eren concises i sempre evitava parlar de sí mateix, però avui no sé per què s'ha decidit a explicar-m'ho i li agraeixo haver-ho compartit amb mi.

Li beso les parpelles que tenen una lleugera humitat per alguna llàgrima que ha vessat i li faig un massatge circular als senys.

—Sí que és injusta, sí —li dic, perquè no em queda dubte.

—Em sembla que no tinc res per a sopar —canvia bruscament de tema—. Vols que encarreguem una pizza?

—Bé, però que sigui petita. Jo no tinc massa gana.

—Ni jo, però alguna cosa haurem de menjar.

—T'apeteix veure una altra pel·lícula romàntica d'aquestes?

—Sí, però que sigui curta. Aquesta nit tinc treball.

Acabo de pensar en l'arxivador, que m'ha passat la senyora Fernández i me n'he d'anar a mirar el temari del curs abans d'anar a dormir, però el meu cor s'ha quedat al saló de Lluís i es resisteix a marxar.

—Val. —Y obre el moble dels DVD—. Aquesta pot estar bé.

Truco a la Sandra per a dir-li que no m'esperin per a sopar. La pizza no triga en arribar fumejant amb els seus quatre formatges i comencem a menjar-la amb una mica de parsimònia mentre la pel·lícula comença.

Quan acabem de menjar, ajuntem les mans i així les deixem fins que la pel·lícula acaba.

—T'ha agradat? —Em pregunta.

—Sí...

—Jo també vull fer com el protagonista, malgrat ja he trobat la noia dels meus somnis.

—Ah, si?

—La tinc davant —em diu directament.

Aquest canvi d'actitud en ell m'ha impressionat.

—Pensava que eres més tímid.

—El cor no entén de timidesa quan està lluitant per aconseguir a la noia.

Em besa i em perdo entre els seus llavis humits i carnosos com si el temps no existís. Les meues mans entren per la seua camiseta i li acaricio les lumbarcs que les té molt fines i noto com se li eriça la pell.

—Lluis, gràcies per aquesta nit, però ara sí que me n'he d'anar. Demà canvio de classe i m'he de preparar el temari.

—Ho sé. T'acompanyo.

Ens posem les jaquetes i sortim al carrer. Fa bastanta fresca i el vent no para de bufar. Què poquet queda per a acabar novembre!

Lluis em rodeja les espatlles amb un dels seus braços i m'acompanya fins el pis de la Sandra.

CAPÍTOL 15

Enfront la mar, oloro la sal que hi ha a l'ambient i penso que les meues ferides ja han cicatritzat completament gràcies a ella. Sé que el Lluís ha hagut de veure bastant en aquest canvi en mi.

Encara no he pogut oblidar del tot al Nasi, però el dolor ja s'ha dissipat, l'estic oblidant poc a poc i, la calor dels ulls enamorats del Lluís m'ajuden a passar pàgina i a replantejar-me la meua vida de nou. Lluny de l'alcohol, lluny del Nasi i de la Llum, lluny de tot el que significa negatiu per a mi.

Hem anat a pintar, perquè tenim permís de l'ajuntament. Clavem els cavallets a la sorra i començo amb una mica de teòrica. Vull que els meus alumnes captin la força que té la naturalesa: la força de la mar al mes de novembre, que es fixin amb les llums, en la textura que ho compona. Avui pintarem una marina realista. Després, un altre dia, intentarem fer un quadre abstracte i més personal, a partir del realisme que aprecien els nostres ulls.

Malgrat que estem en plena tardor, avui fa un bon dia. El sol fa estona que ha sortit i enmig del cel clar ens calenta amb els seus rajos tímids. Tots anem abrigats amb abrics o jaquetes gruixudes. La brisa que corre és una mica fresca, és la que m'embriaga i em fa notar la sal, que es cola cap al meu nas entrant per les meues fosses nasals, que l'esperen amb impaciència. Els dic als meus alumnes que, si mostren sensibilitat a l'hora de crear, un altre dia els portaré a pintar vaixells als port.

Mentre miro la mar, torno a sentir la força de la inspiració, que m'engola i m'arrossega a agafar un llenç i a pintar de nou vessant la meua pluja d'idees sobre ell.

I així ho faig, mentre els meus alumnes ja han analitzat l'entorn i l'han enfocat, em poso en un extrem amb un llenç i deixo que el meu pinzell es mogui ràpidament i expresso el que sento en aquest precís instant. Una imatge val més que mil paraules.

És difícil explicar-me amb elles, desxifrar el remolí que em va agafar a l'hora de pintar aquest quadre, que ara ja està acabat, li vull regalar a la meua amiga, la Sandra, per a què el pengi al menjador. L'altre quadre, "Sensacions màgiques d'una cova" reposa finalment al capçal del meu llit i, poc a poc, faig fent més personal la meua habitació.

Els dies passen ràpids, perquè em dedico plenament al que m'agrada, a la sortida del treball normalment m'espera el Lluís i, si no és així, agafo l'autobús cap al seu pis. Ens veien pràcticament cada tarda i els caps de setmana m'he instal·lat a casa seua, per a assaborir els dies que no treballem, fent activitats diferents, que normalment la rutina diària ens impedeix fer.

Parlem molt de nosaltres i, entre tots dos, hem dibuixat un vincle de complicitat que ens uneix. De quan en quan, com avui, anem a casa del Toni a jugar als seus videojocs o a fer una partida al futbolí.

També ha vingut el Jesús que ja ha acabat la seua jornada laboral del bufet d'advocats on treballa, i la Maria que ha agafat uns dies de vacances i continua estant una mica decaiguda malgrat que ens digui que està bé.

Rebe és l'única que falta avui, perquè té una visita amb l'assistent social per a veure si, per fi, pot aconseguir estar amb els seus fills.

—Què li passa a la Maria? —pregunta el Toni.

—Res, que el Víctor la segueix pressionant per a què torni amb ell —respon amb veu molt baixa.

—No es cansarà mai! Què pesat!

—Doncs sí, la va a buscar al treball, la segueix on va... La està assetjant bastant i, Maria s'angoixa bastant. Per això ha vingut amb nosaltres avui, perquè sap que no s'atrevirà de seguir-la fins aquí.

Miro a la Maria des d'on estic. Ha començat a jugar sola a un joc d'estratègia de la PSP. S'ha aïllat completament de nosaltres i quasi no parla. S'ha tornat a tancar en sí mateixa com quan era adolescent i la Llum, la seua germana, destacava i la deixava a les ombres.

La Maria passava desapercebuda a les aules i suportava en silenci l'assetjament, que li feien els seus companys de curs i el buit que sentia a l'arribar a casa seua. Tinc ganes d'apropar-me a ella, però alguna cosa interior, m'ho impedeix. No sé com s'agafarà que intenti entrar a la seua vida.

Per això, de moment, em quedo on estic, asseguda amb un got de suc de pinya entre les meues mans, amb el Jesús i el Lluís al meu costat. Veig que el Toni s'aproxima a la Maria i, mentre parlen d'alguna cosa que no puc escoltar, el Jesús ens pregunta al Lluís i a mi:

—Per cert, que fareu per al pont de la Constitució?

—Doncs no hem pensat en res —responc sincerament.

—Jo me n'aniré amb la família al poble per a què els nens vegin al seus iaïos, que fa molt de temps que no coincideixen —ens explica el Jesús.

El Lluís s'ha quedat pensatiu. Crec que el Jesús li ha donat una empenta per dir-me minuts després:

—Escolta, Elisa, t'agradaria anar amb mi a una caseta rural per al pont?

Aquesta dolça proposició em plena de felicitat i no tardo en contestar-li:

—Lluis, has tingut una idea magnífica —li dic mentre li faig un petó amorós a la galta.

—Això és un sí?

—És clar.

Ens aixequem tots i el Jesús li diu de broma a la Maria:

—Maria, no acaparis la PSP. Vinga, anem a fer una carrera tots junts per torns.

La Maria, resignada, deixa el joc que estava jugant i se separa una mica del grup. El Lluis i el Toni han començat amb el simulador, i jo crec que ha arribat el moment per aproximar-me a ella. I així ho faig. Lluny de preguntar-li què li passa, perquè ja ho sé, li dic:

—Maria, aquest vestit que portes avui et queda molt bé. Et fa més prima.

—No ho diràs per burlar-te, veritat? —contesta ella a al defensiva.

—No, Maria. T’ho dic en serio. —I és veritat perquè és d’un color obscur, que li dissimula les formes i fa que el seu cabell d’or destaquí més.

—És nou. Em vaig deixar aconsellar per la dependenta de la botiga.

—Dons et va aconsellar molt bé. Un dia si vols podem anar de compres juntes.

—Bé, val, però jo acostumo a anar a llocs de talles grans. No crec que siguin per a tu —em contesta confosa.

—Doncs t’acompanyo i, si vols, després podem anar al cinema o on t’apeteixi.

—Saps on m’agradaria anar? A un concert de música. Fa molt que no hi vaig!

—Em sembla bé, malgrat la que m’hauràs d’ensenyar a ballar seràs tu.

I per la cara de la Maria rellisca un tímid somriure i em diu:

—Tracte fet.

—Doncs anem. Crec que ara ens toca fer la carrera a nosaltres.

Ens posem amb el joc i ens concentrem en ell, veig que els meus reflexos han millorat considerablement des que ja no bec, i em sento capacitada per a treure’m el carnet de conduir, que l’he deixat aparcat més d’una vegada.

Per la nit dormo a casa del Lluis, enredada al seu llit, i al matí següent, ell s’ha despertat abans que jo, em sorprèn amb un bon esmorzar, i alguna cosa més.

—He teclejat «Escapades romàntiques» al Google» i m’han sortit infinitat de resultats. Què et sembla aquesta?

I m’ensenyava un colorit de fotos d’una caseta rural molt cuca, que es troba al cor dels Pirineus.

—Té fins un jacuzzi al bany —em diu entusiasmat—. He trucat i està disponible. Vols que la reservi?

—Però valdrà molts diners, Lluís —li dic.

—No tants... Està d'oferta, tu no hi pensis amb això. Vols anar-hi? Sí o sí?

El Lluís no em deixa una altra opció i al final li rodejo el coll amb els meus braços i li dic que sí.

El temps passa més lent, ara que sé que m'espera un càlid pont als Pirineus, que espero amb ànsia. A la fi anirem amb el cotxe del Lluís, que s'ha comprat fa poc, i vol fer-li uns quilòmetres. Jo tan sols he d'ocupar-me de fer la maleta, que deixo preparada abans d'anar a treballar i, quan acabi el Lluís em vindrà a buscar a casa de la Sandra per a emprendre el viatge.

M'emporto tota la roba que puc fer entrar a la maleta, i em costa bastant tancar-la, però a la fi ho aconsegueixo. Miro el quadre blau i el meu llit, que fa dies que he substituït el cobrellit fúcsia per una funda nòrdica del color de la mar i m'acomio per uns dies de la meua habitació.

La Sandra i el Jaume també ens han imitat i se n'aniran aquesta mateixa tarda a un hotel. Ghat es quedarà sol per uns pocs dies, menys mal que el veí del segon B s'ha ofert a cuidar-lo.

CAPÍTOL 16

Surto de l'acadèmia i, enfront la porta, puc veure la figura del Nasi. Pestanyejo vàries vegades per si es tracta d'una al·lucinació. Ell se m'apropa amb passes segures. La seua cara està bastant seria i el meu cor es desboca quan sento que em diu:

—Elisa, he vingut a parlar en tu. Tens un moment?

El meu cap assenteix en un moviment involuntari, que m'ha sorgit, doncs no em surten les paraules ja que la meua gola s'ha eixugat completament.

—Vine, anirem aquí. —Y m'assenyala el bar on solc menjar quan treballo per les tardes.

Els meus passos atordits em porten al bar del costat amb Nasi, que camina al meu costat i sento per uns moments com el temps es deté. No sé què vol dir-me, però crec que per la cara que està posant és alguna cosa important.

Entrem al bar, es dirigeix a la barra i demana un gin-tònic. Jo necessito prendre algun líquid doncs la meua boca ha deixat de produir saliva i em demano una coca cola light. Seiem en una taula de metall. Em sento incòmoda asseguda enfront d'ell i el miro amb ulls interrogants per a què aclareixi els meus dubtes.

Però tarda en parlar, fins que no ha donat dos o tres glops llargs al seu got no comença a dir-me:

—T'he trobat a faltar, Elisa. —El seus ulls baixos miren el got, que sosté entre el seus dits i va donant uns lleugers moviments rotatoris. —No sé com em vaig deixar enganyar per la Llum i apartar-me de tu.— I ara clava els seus ulls ens els meus, que es baixen instantàniament.

«La Llum m'ha desplomat i se n'ha anat amb pràcticament tots els meus diners. Es va apoderar de les meus contrasenyes i va fer diferents transferències bancaries, primer sotilment, fins que després va donar el cop definitiu i final a la meua empresa. En un primer moment, no me'n vaig adonar, i quan vaig veure que alguna cosa rara passava a la meua comptabilitat, no vaig sospitar que hagués estat ella, però ara ho tinc més que clar.

«La Llum només ha jugat amb mi, s'ha rigut a la meua cara, m'ha separat de tu, del nostre futur, recordes?

—Ho sento, Nasi. No saps quant!

És l'únic que m'atreveixo a dir-li mentre recordo les paraules de la Maria.

—Més ho sento jo, Elisa. —I dona l'últim glop al gin-tònic, aixeca la mà i en demana un altre —. Perdona'm.

La seua mà dreta es dirigeix a les meues, que estan rodejant el got de coca cola i m'acaricia. Una corrent elèctrica contínua em traspassa, que va des de les meues mans, passant pels braços fins l'espina dorsal.

Tinc ganes de pessigar-me per si es tracta d'un somni i tanco els ulls fortament per a despertar-me. Però en obrir-los de nou, el Nasi segueix enfront meu amb les seues mans damunt de les meues, racionalment les aparto, malgrat una part de mi totalment irracional vol quedar-se amb el contacte de les seues mans càlides.

—Perdona'm —repeteix com si es tractés d'un bolero, que acaricia les meues orelles.

—Nasi, és que jo no puc... —Murmuro amb veu ronca.

—Ho sé, és difícil perdonar-me. No tinc perdó.

I la seua mirada s'ha tornat cristal·lina i observo com dues llàgrimes li estan començant a sortir.

Em quedo sorpresa, perquè crec que és la primera vegada que el veig plorar. Les seues llàgrimes tendres m'encongeixen el cor i ara sé que no puc marxar del seu costat.

Em quedo asseguda i espero a què el cambrer li serveixi el tercer gin- tònic, i quan ve, aixeco la mà i em demano un Martini blanc, que em serveixen en un got de tub i de cristall amb dos glaçons, perquè he sentit la punxada de tornar a beure per a encaixar les seues paraules.

—Torna amb mi, Elisa... Et necessito tant.

—Nasi, deixa-ho. —M'armo de valor—. Si això et fa sentir bé, et perdono, però no em demanis que torni en tu. La nostra història ja va passar.

I li dono un bon glop al Martini, que té un gust indescriptible.

—Dona'm una segona oportunitat. No te'n penediràs.

M'ho ha dit tan directe que travessa el meu cor, fa uns pocs mesos anhelava amb totes les meues forces aquest moment, però ha tardat tant de temps en arribar, que ara que està passant ni jo mateixa m'ho crec.

«Pessiga't, Elisa, no pot dir-te això». I els meus dits agafen una mica de carn per a donar-me aquestes pessigades que em fan mal i em deixen les galtes roges. Sí, estic desperta, el Nasi vol tornar i el record de la nostra relació s'instaura a la meua ment com un sol i ombra fort i delirant.

—No fa falta que em contestis ara, pensa-t'ho, Elisa. —I els seus ulls vidriosos reclamen el quart gin-tònic.

Em demano un altre Martini, en aquests moments m'oblido completament del Lluís, que m'haurà vingut a buscar per a passar el pont de la Constitució en aquella caseta rural, que havíem reservat.

El meu cor dansa entre llums i ombres de records intermitents, d'innocències perdudes com pètals de roses en aquell bar de la nostra adolescència, de conversacions mantingudes fins altes hores de la matinada entre riures, de vacances en llocs perduts de la geografia espanyola, del nostre pis i del seu sofà que s'adaptava al nostre amor, de projectes propers i palpables, i per últim, del dolor intens al perdre-ho tot.

—No et fallaré, Elisa. T'ho prometo. —I torna a apropar-me la seua mà oberta i tan propera, que em produeix una altra descàrrega elèctrica, que m'accelera les pulsacions.

—Nasi...

És el seu nom l'únic que puc pronunciar.

—Brindem pels nostres moments feliços. —I aixeca el seu got i l'apropa al meu per a què xoquin entre sí.

Brindo amb ell per un passat d'emocions perdudes, que està a les meues mans recuperar.

Soc dèbil i quan el Nasi se m'apropa amb el seus llavis per a besar-me simplement moc el cap i deixo que em besí.

Estic besant un record, que s'ha impregnat de nitidesa i brilla, perquè és real. Juguem amb les nostres llengües i sento el seu sabor profund. M'abraça i em perdo entre el seu cos morè.

Continuem bevent, ja he perdut el compte dels Martinis que porto, fins que ell em diu baixet a l'orella:

—Elisa... Anem a la platja.

Paguem i sortim del bar. Després de recórrer el passeig marítim, que està buit, seiem a la platja. Malgrat les baixes temperatures, no sento fred.

«Estàs boja, Elisa», penso, però una emoció em recorre de dalt a baix. Damunt la sorra, que tremola per la passió dels nostres cossos, deixo que el Nasi m'acariciï amb les seues mans sobre la meua pell que ja creia que no tornaria a sentir. Em fonc davant del seus ulls i el plaer que sento és interminable. La meua consciència ha abandonat el meu cos, ja que no la vol sentir.

El Nasi i jo ens unim entre sospirs de desig aquesta nit de desembre, que marcarà un abans i un després de les nostres vides per a sempre.

CAPÍTOL 17

Em desperto. Obro els ulls lentament i els torno a tancar, perquè em pesen. Tinc el cap ple de boira espessa i em torno a dormir a sobre de la funda nòrdica blava durant hores. No somnio. No puc crear imatges. Tot és obscur i relaxat.

El sol de migdia se'm deposita a les parpelles, em vaig oblidar de baixar la persiana. Els obro, m'enlluerno i m'aixeco lentament del llit. Està fet, quan vaig arribar, em vaig tombar tal qual sobre ell i he acabat tenint fred.

Em noto la gola inflamada i em fa mal al tragar. Un moc em rellisca pel nas, merda, m'he constipat! M'aixeco lentament, tinc el cos ressec, raspós i veig que estic plena de sorra fina, per les meues cames, els braços, la meua roba i el cabell que s'ha tornat a encrespar. Miro les meues sabates de tacó, sí, allí també n'hi ha, per les soles i inclús dintre d'elles. No m'apeteix dutxar-me tal i com estic, però ho he de fer.

Vaig cap al lavabo, em baixo les calcetes i pixo. M'adono que les tinc tacades de sàvia blanca i espessa. Oh, cels! Nasi! No me'n recordo de res, el cap em dona voltes i sento nàusees, que puguen per la meua gola. Intento fer un esforç mental: el bar de la cantonada, les seues paraules, les meues emocions, les seues, el bes humit i suau... Sí, fins aquí recordo! Després, res més.

Patètic. Vam anar a la platja? El rastre que he deixar pel cobrellit no em deixa cap dubte. Follarem? La taca de les meues calcetes és més que evident. Obro l'aixeta de la dutxa i el giro cap a l'esquerra per a què arribi l'aigua calenta. Poc a poc el vapor va entelant l'espill, que mostra la meua imatge penosa. Mai vaig deure beure, em maldic. Em poso baix del xorro d'aigua i em cremo, perquè no he graduat bé la temperatura. Dono un crit i giro una mica l'aixeta cap a la dreta.

L'aigua arrossega la sorra, m'ensabono amb el meu gel i em rento el cabell amb el xampú de Sandra, perquè el meu no el trobo.

Baix de la dutxa, me'n recordo del Lluís... Oh, cels!

M'eixugo amb el barnús ràpidament, corro pel passadís cap a la meua bossa de mà, que està tirada pel terra, l'obro i trec el telèfon mòbil. L'encenc, escric el pin amb la meua mà dreta tremolosa, es connecta i no tarden en arribar-me missatges del Lluís i infinitat de trucades perdudes: «On estàs?», «T'ha passat alguna cosa, Elisa?», «T'estic esperant», «Dona senyals de vida, cony». I per últim: «No feia falta que jugares amb mi d'aquesta forma, Elisa, fins mai».

Oh, la caseta rural, les nostres mini vacances es van ofegar amb els gots de Martini que em vaig beure. Tinc ganes de plorar i així ho faig, l'últim missatge escrit des de la ràbia del plantó que li vaig donar, m'ha traspasat. El crido per a disculpar-me, malgrat sé que no tinc perdó, però no me l'agafa. Insisteixo, però

res. Ho he tirat tot per la borda i sento que el cap m'explotarà en qualsevol moment.

Em prenc un ibuprofè amb una mica d'aigua que està massa freda. Com trobo a faltar que no estigui la Sandra, però ella també se n'ha anat a un hotel amb el Jaume i crec que no és convenient molestar-la amb els meus mals rotllos! Per què va haver d'aparèixer el Nasi a la meua vida precisament ahir per la tarda? I penso, que el destí és capriciós i cruel, que només està jugant amb mi amb un malèfic pla que em porta a la deriva.

Em vaig deixar portar... «Elisa, ets massa impulsiva», em renyo. No hauries d'haver-te gitat amb el Nasi. Tu havies d'estar amb el Lluís, a l'escapada romàntica, perdent-te entre els seus braços. Però l'alcohol, que tot ho tenyeix de gris, ha tornat a aparèixer al teu camí i t'ha portat a la perdició. «Això no era el que jo volia», em dic, mentre les llàgrimes m'estan relliscant per les galtes.

Em trec el barnús, el penjo de la perxa i em poso el pijama de franel·la. Tinc fred interior i encenc la calefacció. Van a donar les tres, no tinc gens de gana, m'assec al sofà i encenc la televisió. «Titulars, notícies, comencem...». Tanco els ulls i intento relaxar-me, perquè em fa mal tot el cos i estic molt tensa.

Faig zàping, però no posen res del meu interès i torno a posar les notícies. La crisi, la prima del risc i la mare que la va parir! Però aviat, una imatge d'una platja irromp al saló. Aquest matí uns esportistes han trobat un cos sense vida al mar de la ciutat. Pujo la veu de la televisió. Res interessant, encara no han identificat el cos. Només saben que es tracta d'una dona i la policia ha obert una investigació.

Apago la televisió i em poso a pintar una estona. Ghat, que encara no ha menjat, em reclama i jo li dono un tros de pernil que es menja amb ansietat.

Preparo les pintures i espero que elles em relaxin del meu mal dia. Avui estic realista i intentaré pintar una marina des de la meua memòria. Traço les primeres línies i continuo. El llenç em provoca infinitat de sensacions i perdo la noció del temps. Al cap d'una bona estona, noto les meues galtes molt calentes i penso que tinc febre, vaig a buscar un termòmetre i me'l poso. Uf, trenta-vuit. Paro de pintar.

M'escalfo un got de llet amb una mica de mel i em gito al sofà. Torno a encendre la tele, quasi les nou de la nit. Tornen a donar les notícies, a la meua memòria només veig la caseta rural, que m'he perdut per la meua culpa. El Lluís no m'ha retornat la trucada i crec que deu estar molt enfadat amb mi.

Una imatge a la tele, han identificat el cos de la jove: Llum Casas Ribes. Posen la seua foto i m'entra el major calfred, que he sentit a la meua vida. Pujo la veu quasi al màxim. La policia està investigant el seu entorn, malgrat no descarta cap

hipòtesi. El cos l'han traslladat per fer-li l'autòpsia. Les notícies canvien de cas, faig zàping per si en algun altre canal també diuen la notícia.

Així és, la Llum impregna amb la seua foto distints canals, en un escolto que si es tracta d'un altre cas de violència de gènere. El cap em va a mil i penso en el Nasi. Oh, no! Ell no seria capaç... No sé per què, però em miro les mans, tinc encara sorra a les meues ungles, vaig al lavabo per tal de tallar-me-les i raspame amb un raspall.

Em fa mal tot, m'arromango les mànigues del pijama i veig que als braços tinc esgarrapades i algun que altre blau que, quan m'he dutxat, no me n'he adonat. No recordo res, no tinc ni una simple imatge de la platja. Vaig caure? També em fa molt de mal l'esquena, em giro i em miro a l'espill amb el pijama aixecat, tinc un altre blau a les lumbar molt més gran.

Que va passar ahir? Un altre calfred em sacsa. Miro fixament a través de l'espill, perquè una idea ha aparegut de cop a la meua ment, li vaig fer alguna cosa a la Llum?

Truquen a la porta i no reacciono, m'he quedat quieta mirant-me a l'espill. Vaig a obrir i desitjo que sigui el Lluís. No miro per l'espill i quan obro la porta, em trobo amb una parella que no he vist abans.

—Senyoreta Mejías?

—Sí —dic jo.

L'home, que és bastant alt, parla:

—Queda vostè detinguda per l'assassinat de Llum Casas Ribes.

Mentre la dona em llegeix els meus drets, l'home m'esposa les mans i sento que tinc el cor en un puny amb els cinc dits marcats, que m'estrenyen al seu capritx.

CAPÍTOL 18

Estic a una sala sense finestres, a la comissaria de policia, lloc on abans mai he estat i el meu cap s'ha parat de l'impacte. Un altre home d'ulls grisos i freds m'interroga:

—De què coneixia a la Llum Casas Ribes?

—Vaig treballar amb ella a l'acadèmia on treballa.

—Quina relació tenien?

—Només vam treballar durant tres dies. Més bé poca.

—Quan la va veure per última vegada?

—El dia que se li va acabar el contracte de model. Farà uns dos o tres mesos.

—Menteix! —Em diu el policia fredament.

—Bé, un altre dia la vaig veure de lluny, davant d'un bar.

—Quin bar?

—La petita taberna.

—Torna a mentir, senyoreta Mejías.

—On va estar ahir?

—Vaig estar treballant.

—I després?

—En un bar de la cantonada on treballa, al bar Oceania, senyor.

—Coneix al senyor Ignasi Pino Garcia?

—Sí —dic amb un fil de veu.

—Digui'm, quina relació tenen?

—És el meu ex-xicot.

—I ahir, senyoreta Mejías, amb qui va estar al bar Oceania?

—Amb Nasi... —M'ennuego i toso.

—Voldrà dir amb el senyor Pino. I bé, quina relació tenien Ignasi Pino Garcia amb la senyoreta Llum Casas Ribes?

—No ho sé —I els meus ulls s'han tornat tèrbols.

—No m’ho crec, senyoreta Mejías! —Crida el policia—. On va anar després d’estar al bar Oceania amb el senyor Ignasi Pino Garcia?

—No ho sé, no me’n recordo.

—Menteix! —Repeteix el policia amb veu més greu—. Li sona d’alguna cosa això?

I treu d’un caixó envoltada d’una bossa de plàstic la meua cartera.

—Sap on l’hem trobat?

Em paralitzo. No fa falta que m’ho digui. La cartera em va deure caure a la platja.

—Necessito un advocat —dic amb veu trencada.

Em porten a una altra sala on hi ha un telèfon, perquè tinc dret a fer una trucada. Un altre policia em vigila i marco els números de la meua amiga Sandra amb els meus dits que estan bastant suats. La Sandra contesta al segon to i, al sentir la seua veu, m’emociono:

—Sandra, escolta’m, tinc poc temps. M’han detingut.

—Què??? —Diu la meua amiga amb varies exclamacions, que ressonen a les meues oïdes.

—Han trobat morta a la Llum i m’he posat en un bon embolic. Truca a Jesús, necessito un advocat i que vingui de pressa.

—Sí, tranquil·la, ara mateix el truco.

—Cuida de Ghat. —I la meua veu és tan fràgil que quasi no se m’escolta.

—Sortirem d’aquesta, Elisa —sento que diu la meua amiga.

La policia se m’apropa i m’afanyo per a dir-li a Sandra:

—He de penjar, Sandra. Jo no he fet res.

Em porten a una cel·la i les hores que passo en espera es cobreixen de boira espessa i gris. Les meues llacunes de memòria no m’ajuden gaire. Noto com novament m’està pujant la febre. I tremolo de fred. Estic bastant marejada, el cap em dona voltes i observo com tot és mou al meu voltant. Em gito al llit que hi ha i veig el sostre que està pintat d’un blau ombrívol.

Tanco els ulls, però no puc adormir-me. Em sento atrapada en un carreró sense sortida llarg, tortuós i obscur. Ordeno les meues idees d’ahir per la tarda. No pot ser que això m’estigui passant a mi. Es tracta d’un mal son per la febre que tinc.

Però la cel·la és tan real amb els seus barrots de ferro i la seua fredor que no haver sortit de la meua imaginació. Malgrat no recordi res, sé que jo no vaig matar a la Llum: «Ets incapaç de matar una mosca, Elisa», em dic, però he d'intentar que la policia em cregui i de moment no ho sembla.

A la televisió, el poc que he vist, han dit que la policia investigarà l'entorn de la víctima, formava part d'ell si quasi no la coneixia? Una veueta interna em diu: «Sí, formaves part d'ell de manera indirecta, Elisa». Tenies gelós d'ella per haver-te pres el teu futur amb el Nasi. És clar que els havia sentit, és humà sentir-los, però no ara que estava començant la meua relació amb el Lluís. Li ordeno a la meua veueta interior que deixi de donar-me la llauna.

No sé per què els hi he dit que no sabia quina relació tenien el Nasi i la Llum fa un moment, la policia creurà que li estic ocultant alguna cosa, però és que sincerament tampoc sé a ciència certa quina relació tenien. Eren nuvis? Només es gitaven junts? Amics amb dret a frec?

Penso que el Nasi possiblement també estigui detingut. Si és veritat que la Llum l'havia estafat com em va contar ahir, té un mòbil molt més consistent que el meu. La Llum, inclòs morta, s'ha tornat a creuar a les nostres vides per a separar-nos.

Al matí següent, m'entren una mica d'esmorzar que menjo amb poques ganes. El nus està tan pres al voltant de la meua gola, que quasi no puc tragar. Els cinc dits, que encara tinc pressionant el cor, acceleren els meus batecs que sento dispersos per tot el cos.

Em tornen a fer entrar a la sala on ahir em van interrogar. És divendres, dia set de desembre. El Jesús ha arribat, porta un vestit marró amb una camisa de cotó bastant arrugada. La seua calba brilla amb la llum de la sala i té els ulls cansats, ens deixen un moment a soles.

El Jesús s'asseu al meu costat, i al veure'l, m'entren ganes de plorar i se m'escapen algunes llàgrimes que rodolen per les meues galtes.

—Elisa, què ha passat?

—Jesús, sento que hagi hagut de tornar del poble per la meua culpa —li dic amb pena.

—No pensis en això. Digu'm el que vas estar fent el dimecres per la tarda quan vas sortit del treball.

—És que... Jesús, vaig tornar a beure, no me'n recordo ni de la meitat —li dic entre llàgrimes.

La preocupació ha envaït la mirada del Jesús i això fa que les meues llàgrimes s'accelerïn. Soc conscient, que m'he posat en un bon embolic. El veig reflexionar, rascar-se la barbeta amb la seua mà blana i, a la fi, m'acaba dient:

—Digui'm fins on recordes, Elisa. Has de ser sincera. Jo no et vaig a jutjar.

No tinc més remei que tornar a parlar-li del Nasi, del que em va dir, del que em va demanar en aquell bar, on els meus sentiments acabaren per desbocar-se a la platja.

—Però jo no recordo res de la platja, Jesús. Només que vaig estar-hi, perquè al dia següent estava plena de sorra.

—On vas despertar? —Em pregunta.

—A la meua habitació. Estava sola. No recordo a quina hora vaig arribar. Em vaig despertar passades les dotze del migdia.

—No recordes si et va veure algú camí de la platja fins a casa?

Nego amb el cap lentament.

Jesús torna a rascar-se la barbeta, pensatiu. Què donaria per recordar-me'n de tot en aquest precís instant! Que la espessa boira s'evaporés i els meus records s'impregnessin de llum.

«Però això no va a passar», em dic, i un altre cop la meua veueta interior, que fa estona que no em parla, retorna per dir-me: «Estàs condemnada, Elisa, ni el Jesús ni ningú podran treure't d'aquí...».

CAPÍTULO 19

Em tornen a fer varies preguntes, que disparen els meus batecs. A la fi, em tiro al terra de genolls i li dic al policia:

—Senyor, jo no he fet res. Mira'm, no tinc força per a arrossegar un cadàver.

Espero que les meues paraules causin l'efecte que busco. El meu cos és menut, comparat amb el de la Llum. Ella, malgrat estava prima, era bastant més alta que jo.

—Senti's, senyoreta Mejías —M'ordena el policia amb veu de tro—. Digui'm, què feia a la platja a aquelles hores de la nit en ple mes de desembre?

—Havia anat amb el Nasi, —dubto un instant— a recuperar el temps perdut.

—Expliqui's.

—Vam anar a estar a soles. —Envermelleixo per complet—. Necessitàvem intimitat.

—I fins quina hora va ser a la platja?

—No me'n recordo, senyor, havia begut i ho he oblidat per complet.

—I va aparèixer la Llum i us va sorprendre... —Diu ell lligant caps.

—No, jo a la Llum no la vaig veure. No me'n recordo d'haver-la vist —rectifico.

—Però això no explica que no fos capaç de tirar-li la pedra, que hem trobat com a arma del crim.

—...

—Se'n recorda d'això, senyoreta Mejías??

—Ja li he dit que no me'n recordo de res!!! —Crido amb totes les meues forces.

—No la pressioni més —Sento que diu el Jesús.

El policia pren nota del poc que li he dit. Entra un altre policia i li diu que té una trucada important. Rebufa, deixa l'aire suspès uns instants a l'ambient i surt de la sala.

—Jesús —em dono pressa per a parlar—. La cosa no pinta res bé...

—Elisa, —em tranquil·litza amb les seues paraules—. És el procediment habitual, si no tenen res més, quan passin les setanta-dues hores, et deixaran marxar.

Setanta-dues hores! Res comparat si després torno a ser lliure. La meua veueta interior està cantant d'alegria.

—Jesús, digues-li al Lluís que ho sento molt...

—No et preocupis, li diré.

Em vaig equivocar, perquè soc dèbil i no tinc voluntat. Si m'hagués plantat davant del Nasi i li hagués dit que no tenia res a fer, ara mateix no estaria aquí.

Estaria amb el Lluís complint el nostre somni, a la caseta rural banyant-nos al jacuzzi i deixant que la vida ens premiés amb dolços i temptadors projectes. Nois com el Lluís no es troben fàcilment.

La meua veueta està decidida a tornar-me a martiritzar. «Eres una estúpida, Elisa, com l'has pogut deixar escapar? Un noi que es preocupava i que s'havia enamorat perdudament de tu. I tu encara obsessionada per un record, una fal·làcia de sensacions que no et portaren a bon port».

«El Nasi mai t'ha convingut i ho saps al teu interior. Et mira i tremoles, t'acaricia i et perds, et besa i t'arrossega, et folla i t'oblides de qui ets. Tens ferides visuals al teu cos menut, rastre del teu amor salvatge amb ell, esgarrapades del rampell que et va sorprendre a la sorra, blaus de la passió que et va abraçar a la platja.

Ara ho tinc clar. Les marques que tinc sobre la pell son del Nasi, de la meua addicció i perdició cap a la seua persona. Una droga que m'he pres i m'ha envaït tots els porus de la pell. He sucumbit al seu poder desprietat per culpa de la meua debilitat, que ha aniquilat la meua voluntat. He tornat a caure a la seua xarxa, a xocar contra el seus llavis, a estampar-me contra el seu fort cos, a tirar-me per un precipici sense benefici ni salvació.

I el que és pitjor, he tornat a beure sense tenir set. Només he buscat l'enyorada sensació de desinhibició, el plaer que proporciona la primera copa. Ara, totalment conscient, em peneixo d'això. He tornat a ensopegar amb la mateixa pedra que sempre es troba al meu camí. Què fàcil hagués estat esquivar-la! I ara mateix, no estar en aquesta sala amb el Jesús, amb el policia que ha tornat a entrar, amb aquesta tènue bombeta, que poc il·lumina i em fa sentir tan obscura.

—Pot anar-se'n, senyoreta Mejías. Ara li anem a tornar les seues pertinences.

Em quedo parada, atontada, com si no l'hagués entès.

—Va, vinga! Doni's pressa abans que m'ho repensi —diu el policia.

M'aixeco com puc del seient. Les meues cames tremolen i els costa sostenir el meu cos.

—Què passa? —vol saber el Jesús.

—Hem rebut els resultats de l'autòpsia. La Llum no va ser assassinada la nit del dimecres sinó abans. Més no li puc dir. Senyoreta Mejías, intenti estar localitzable en els pròxims dies, pot ser que la tornéssim a interrogar.

Passo a una altra sala on em retornen el telèfon mòbil, que no tardo en engegar. No hi ha ni rastre del Lluís en ell. Truco a la Sandra per a dir-li que ja soc lliure, i pujo al cotxe del Jesús que em portarà al seu pis de nou.

Quan obro la porta del pis de la Sandra, una emoció em recorre sencera de dalt a baix. Ella està esperant-me de peu al rebedor, i tan sols veure-la m'abalanço sobre ella. Li dono una abraçada amb totes les meues forces. Té cara de no haver pegat ull en tota la nit i sé que jo no faig millor aspecte. La meua cara s'enfonsa en el seu cabell llarg morè, que fa olor al seu xampú, i em quedo una llarga estona, suspesa en l'aire del petit rebedor.

El Jesús, que també ha entrat, es posa a parla en el Jaume i de fons sento la conversació, malgrat no poso massa atenció amb el que diuen. Al cap d'una estona, Ghat surt de la cuina amb una salsitxa a la seua boca i es posa enmig de nosaltres.

—Em pareix que ens hem quedat sense segon plat —diu la Sandra alarmada.

—Què has fet, Ghat? —El renyo.

—Deixa'l, Elisa —es disculpa el Jaume—. He oblidat tancar la porta de la cuina, quan vaig descongelar les salsitxes. Haurem d'anar a dinar fora, no ens donarà temps a descongelar res.

—Bé, si no hi ha altre remei —diu la Sandra resignada.

—Invito jo —m'apresso a dir—. Vols venir amb nosaltres, Jesús?

—No, ho sento. La meua dona em deu estar esperant.

—Truca-la i digues-li que vingui. Així la coneixem. I que vinguin els nens també.

El Jesús em fa cas. Agafa el seu mòbil i tecleja el número de la seua dona. Al cap d'un temps en el que m'he dutxat i canviat de roba, la dona del Jesús truca al timbre.

És una dona bastant atractiva, de bandera, amb el cabell arrissat que li cau per les espatlles, amb la cara maquillada i un cos molt ben proporcionat. «Vaja amb el Jesús, què callat s'ho tenia», penso.

—Us presento a la Sara —diu el Jesús.

La Sara em dona dos petons i oloro el seu discret perfum car, unes lleus notes de gessamí que m'encanten.

—I aquests son el Dani i la Carlota

Un nen d'uns sis anys i una nena d'uns vuit em diuen hola amb educació. La nena indubtablement ha sortit al pare i el nen és més bé una mescla d'ambdós.

—Ja ens podem anar —dic.

Agafem l'ascensor en dos torns i sortim al carrer. Anem a un restaurant prop de casa, al mateix barri i, d'aquesta manera, podem anar caminant. Ens demanem uns plats de carpaccio de salmó fumat per a picar i unes costelles de corder de segon. Els nens menjaran el menú infantil.

Durant el menjar, evitem parlar de la Llum i tot el que ha passat, malgrat els meus pensaments no s'allunyen d'ella. Jesús, com sempre, acaba contant acudits, que em venen bé per a evadir-me de tot en el que estic pensant en aquests durs moments.

—No sé d'on els treu —diu la Sara—. Cada cop en sap més i no els oblida.

—Té molta memòria. Amb raó es va treure la carrera —comenta el Jaume.

—Jo no soc bona contant acudits —diu la Sandra—. No tinc gràcia i, al cap de poc, m'oblido d'ells. Si et quedes a l'atur, sempre et pots fer humorista, Jesús.

—No tingueu cap dubte d'això —contesta Jesús amb un aire serio que no li pega gens.

—No facis el pallasso —el renya la seua dona.

I el Jesús trenca amb una sonora riallada, que es contagia per tots els presents.

Al restaurant, sé que m'estic perdent les notícies del migdia, que possiblement a aquestes hores estiguin dient alguna cosa nova sobre el cas de la Llum.

Miro nerviosa el rellotge, son les tres de la tarda. En aquest precís instant, el mòbil del Jesús comença a sonar, s'aixeca de la taula i respon:

—Hola Maria...

CAPÍTULO 20

—On estàs?

—...

—Tranquil·la, vaig cap allà.

El Jesús posa la cara més seria que li he vist mai i ens conta:

—Era la Maria. Està a la porta del tanatori. Diu que en res portaran el cos de sa germana i que ella només té ganes de beure. Vaig a buscar-la abans que faci una ximpleria.

El Jesús surt precipitadament del restaurant i la seua dona es queda amb nosaltres. Les postres arriben i, malgrat normalment sigui el meu plat favorit, aquesta vegada no puc amb ell. El *coulant* de xocolata se m'ennuega i bec un llarg glop d'aigua per a què baixi cap avall. A la fi, em deixo més de la meitat.

Els nens demanen sortir a jugar al parc que hi ha al costat del restaurant i la seua mare els hi diu que sí. El cambrer serveix els cafès i, quan anem pel segon, Jesús entra amb una Maria desencanaixada. El seu cabell el porta lligat amb una cua i el seu aspecte és deplorable, greixós i brut. La Maria es deixa caure en una cadira al costat de la Sara, però al cap de poc s'aixeca i va cap al lavabo.

—Està molt malament —diu el Jesús i no me'n queda dubte d'això després d'haver-la vist.

Tota la seua família està acudint al tanatori i ella no té ganes de fer cap paper. M'ha dit que no pot amb això. Que no pot aparentar sentir les meravelles que va fer la seua germana en vida i els comentaris de pobreta.

—La entenc —dic jo.

—Quan algú es mor, tan sols queda el record de les coses bones que va fer en vida, malgrat en aquesta vida hagués estat un cabró —comenta el Jaume.

—Exacte, però la Maria té molt recent i gravada la putada que li va fer la Llum —continua el Jesús—. No pot actuar i fer veure que no ha passat res. Els seus pares estan desfets i la Maria m'ha dit que, si hagués estat ella la morta, ben segur que no ho estarien tant.

—Vaja —diu la Sara i mira cap a la porta del lavabo—. Compte que ve —murmura.

Ens callem i veiem com la Maria s'aproxima a nosaltres amb passos tremolosos i es torna a deixar caure a la cadira.

Un pesat silenci és el que hi ha ara a la nostra taula fins que la Maria obre la seua boca y em diu:

—Em puc posar una mica d'aigua, Elisa?

Li serveixo una mica d'aigua que queda a l'ampolla, i el Jesús li pregunta si vol que en demani una altra. La Maria assenteix. Se la va bevent ràpid i a la fi li entra sanglot.

—Merda! —Remuga la Maria i mira el seu rellotge digital—. Ara segur que estaran... Hip! Tots allí, els meus tiets, hip! Els meus cosins, els veïns... Tots amb bones paraules, comentant la seua bondat, el guapa que era... Hip!

La Maria prem el seu puny dret, i per un moment crec que el deixarà caure sobre la taula. Beu un altre glop llarg d'aigua sense respirar i sembla que el sanglot se li acaba.

—I jo no puc seguir amb aquesta farsa... —Segueix la Maria—. Perquè ningú sap que la Llum es va gitar amb el Víctor, ni tan sols els meus pares. Els hi vaig dir que ho havíem deixat, perquè no estàvem segurs del pas que anàvem a donar. No ho van comprendre, ningú ho va comprendre i damunt vaig haver d'escoltar sermons per part d'ells, de què un noi com el Víctor no el tornaria a trobar en la vida. Maria, em deien, pensa-t'ho bé, perquè el Víctor se'ls va posar a la butxaca des de el primer dia que el van conèixer.

Mentre la Maria parla, no puc deixar de pensar en el Lluís, en com l'he traït. El Nasi em va trair a mi, així com la Llum i el Víctor van trair la Maria. El nus d'infidelitats enredat i complex m'ofega. Jo també em serveixo una mica d'aigua que bec amb ànsia.

—Si aquest era el destí de la Llum, tant de bo s'hagués mort abans —sento que diu la Maria—. D'aquesta forma, no hagués tingut temps per a gitar-se amb el Víctor.

Tots la mirem sorpresos. La Maria prem les dents i, per últim, calla. El cambrer del restaurant ens indica que ja van a tancar, son quasi les sis de la tarda i el Jesús li diu a la Maria que vagi a casa seua. Ens acomiadem fins el dimarts.

Al tornar a casa, la Sandra em pregunta directament:

—Per què li has dit al Jesús que parli amb el Lluís? Elisa, què ha passat?

Li defujo la mirada i li dic:

—Vaig tornar a gitar-me en el Nasi.

—Què??? Quan??? Per què??? —I les seues preguntes van pujant de to.

—Perquè encara no l'he pogut oblidar, Sandra, per això...

—Elisa, el Nasi no et convé, ni abans ni ara. Enterra'l al passat d'una vegada.

—I em pots dir com es fa això?

—El vas anar a buscar tu? Et va venir a buscar ell? Què va passar, Elisa?

—Va venir a buscar-me a la sortida del treball per a dir-me que tornés amb ell.

—Què??? I tu li vas dir que sí a la primera?

—Quan vaig veure les seues llàgrimes no vaig poder negar-me.

—Que el Nasi va plorar?

—Sí...

—Llàgrimes de cocodril!

—Em van semblar sinceres, Sandra.

—Sí, i vaig jo i me les crec —diu una Sandra irònica—. Vas tornar a beure, no?

—Sí... —I baixo encara més el meu cap.

—Ostres, Elisa, veus com no et convé?

—Ho sé... Però no tinc remei...

—Clar que el tens! Això no ho diguis mai. Enfonsant-te en la passivitat no. Estaves bé amb el Lluís, portaves un temps estable, havies canviat per a bé, i ara, tornaràs enrere com els crancs?

—No, Sandra, em vaig equivocar. Però no em vaig poder resistir a la idea de la platja. Ja ho sé, estic boja de remat. Per això va venir la policia a buscar-me, perquè al matí següent vam trobar allí a la Llum.

—Com?

—Sí, però m'han deixat marxar, perquè la van matar abans de què jo estigués allí amb el Nasi. No en el moment en que jo estava a la platja...

El Jaume entra al saló i ens interromp:

—Ràpid, veniu a veure les notícies. Parlen sobre el cas de la Llum.

Correm ràpid pel passadís i ens seiem enfront de la televisió. Han detingut al Nasi com a autor del crim a Portugal. Puc veure una fotografia seua a pantalla completa, que em posa els pèls de punta de la sacsejada.

—Elisa, veus com l'assassí sempre torna al lloc del crim?

—... —No puc contestar.

—Ho tinc més que clar —diu la Sandra—. Volia inculpar-te, per això et va fer anar a la platja.

El dubte que ha sembrat la Sandra em corrou per dins.

CAPÍTOL 21

Novament, a la meua habitació tanco els ulls. No he pogut sopar. M'és impossible desviar els meus pensaments a un altre lloc que no sigui el Nasi. Realment s'amagava un pla en les seues intencions? Un desig de tornar a veure la seua cara em brota amb força.

M'aixeco del llit i vaig cap a l'estanteria. Sota la meua foto de l'ahir, està l'àlbum de fotos de la boda de la Sandra. L'agafo entre les meues mans i l'obro. Passo vàries pàgines, que rellisquen entre els meus dits, d'arcs de sant Martí multicolors, de vestits de festa i d'elegància. No, no pot ser que la Sandra les hagi arrancat, malgrat venint d'ella, res m'estranya. Sempre li havia tingut una mania inexplicable que no podia dissimular, ni encara sabent que s'anava a casar amb mi.

De sobte, un somriure de gitano retorna a mi i la distància s'aproxima en el record. Per fi, puc veure al Nasi, en el precís instant en el que la Sandra em tirava el ram de núvia. El seu vestit, la seua corbata i el seu perfil em traslladen a un altre temps en el que el meu món girava al voltant d'ell. La punta dels meus dits recorre lentament la seua foto i l'acaricio amb suavitat. Em quedo enganxada una vegada més per ell, les seues promeses semblaven tan sinceres, tan dolces, càlides i casolanes.

—Elisa... —Sento que diu la Sandra darrera meu.

—No m'ho crec, Sandra. No és veritat. Mira'l —li dic mostrant-li la seua foto—. No és cap assassí!

—Les persones canvien, Elisa.

La seua sinceritat em rellisca per les meues fines galtes, llàgrimes que volen per a estampar-se contra el terra de la meua habitació. Ploro, perquè ara mateix sé al que té gust la traïció, el gust metàl·lic i gèlid imprès a les meues papil·les gustatives.

Nit revolta, obscura, d'insomni intermitent, mal sons constants i recurrents. De sorolls interiors, que trenquen el mar de les meues emocions. Sentiments esquinçats en trossos diminuts, polvoritzats com grans de sorra. Trons que fan eco tan endins meu que em fan molta por.

Tocar-te, Nasi, sense arribar a fer-ho, mai havia sigut tan difícil. Em desperto ja i m'agito entre els llençols, nerviosa.

Les persones canvien... Però fins a quin punt? Fins al punt de clavar-te un fred punyal per l'esquena? No, no pot ser. El Nasi té molts errors però aquest no, el d'actor no.

«Ell també tenia ganes de gitar-se amb tu, Elisa». La meua veueta em bufa frases, que em recorren l'ànima. Coi, el coneixes bé, les seues llàgrimes eren sinceres... Les seues dilatades pupil·les no enganyaven. L'únic que no pots contestar és que feia a Portugal, a l'altra punta de la península. Amagar-se? De què? De qui? M'avaloto, perquè no obtinc resposta. Les meues llums mentals s'han apagat. Qui va matar a la Llum?

La meua ment llisca cap a la Maria i el que sé d'ella. Els seus punys i dents preses, el seu volcà d'ira i de rancor, la seua frase, que em va dir al cotxe: «Si encara no els he matat, no sé el per què...». La seua altra frase dita al restaurant: «Si aquest era el seu destí, hagués pogut morir abans, i així no hagués tingut temps de gitar-se amb el Víctor». El encara que et pesa, perquè ja ha passat. Necessites un bon glop que t'alliberi de tot això, Elisa... Em vesteixo de pressa i surto al carrer, a la barra de qualsevol bar m'abandonaré al terratrèmol absorbent de l'oblit.

—Un Martini blanc —li dic a la cambrera.

—Anem a tancar ja —em diu la dona amb aire de cansada.

—Per favor, sol un. Me'l beure ràpid i me n'aniré... —Insisteixo.

—No, ho sento. Torni demà.

Surto al carrer. Recorro varis carrers, ni un puto bar obert. En quina merda de ciutat visc? Miro el meu rellotge digital, les cinc de la matinada... Torno a la casa de la Sandra sense cap licor entre les meues venes. Diumenge abstemi, no per voluntat, sinó per les obligades circumstàncies.

Em torno a entrar al llit, resignada. Em costa, però a la fi em dormo.

M'aixeco passat migdia, després de meditar-ho molt, sé que no em queda una altra opció que torna a la policia.

Les meues passes agegantades corren fins la comissaria i li demano a l'home que hi ha de guàrdia que em va interrogar, que tinc alguna cosa important que dir-li. L'home em mira de dalt a avall i a la fi el localitza.

—Senyoreta Mejías, ens tornem a trobar —em diu amb els seus ulls grisos i freds—. Què la porta fins aquí?

—He de parlar en vostè en privat.

Passem a una sala contínua a la que em va interrogar.

—I bé? —em pregunta el policia.

—Senyor, el Nasi no va matar a la Llum. Crec que ho va fer la seua germana, la Maria.

—Què li fa pensar això, senyoreta Mejías?

—Perquè la Maria tenia un bon motiu per a fer-ho.

Les meues paraules sorgeixen imparables dels meus llavis. L'huracà que porto dintre es desboca a la sala de comissaria i explico les meues hipòtesis i les meues conclusions. La Maria té un cos fort i voluminós capaç d'arrossegat un cadàver. El policia m'escolta amb totes les seues faccions quietes i relaxades, sense immutar-se. Quan acabo de parlar em diu:

—Vol afegir alguna cosa més, senyoreta Mejías?

—No.

—Ho comprovarem.

—Això significa que soltaran el Nasi?

—Tot al seu degut temps, no sigui impacient. —I em sembla entreveure el principi d'un subtil somriure entre els seus fins i rectes llavis.

Surto al carrer, entro a l'autobús i em dedico a retornar al pis de la Sandra. Quan l'autobús frena a la meua parada, el meu cor volca incontrolable.

A la mateixa mà del carrer, el Lluís està caminant amb una barra de pa entre els seus braços.

CAPÍTOL 22

Sé que el Lluís no pot evitar-me encara que vulgui, perquè el destí s'ha encarregat de què ens creuem a la mateixa vorera. Se'm queda mirant fixament, però sense pronunciar cap paraula al carrer desert, perquè sembla que tot el mobiliari urbà hagi desaparegut per a apropar-nos de nou.

Els nostres espills es contemplen llargament. Tan sols ell i jo, en la immensitat de l'asfalt.

—Hola Lluís —trenco el silenci—. Ho sento molt...

—Ja... Però ho haguessis hagut de pensar abans. No creus?

—Cert. Vols anar a prendre un cafè i ho parlem?

Les meues esperances es tenyeixen de blau juvenil quan el Lluís accepta. Retornem al mateix parc, a la mateixa terrassa amb les taules i cadires de vímet, que ara venen acompanyades per unes estufes d'exterior. Seiem i contemplo els arbres despullats, que em bolquen a una tristesa desmesurada de somnis trencats.

Remoc el cafè. Aquest cop l'he demanat sol, ho faig amb lentitud, perquè estic analitzant i estudiant les meues paraules:

—Vaig cometre un gran error—. I el contemplo fixament, perquè espero que ell em cregui en el que li vaig a dir—. Quan el passat, que encara no tens superat, et crida és molt difícil dir-li que no.

—Quin passat, Elisa?

I sé que ha arribat el moment de parlar-li del Nasi, vull sincerar-me amb ell i així ho faig. Ell m'escolta. Els seus ulls es tornen foscos. Sé que li estic fent mal malgrat intento ser suau en les meues explicacions.

—Què he sigut jo per a tu, Elisa? Un entreteniment?

—No, Lluís. En serio, t'ho dic. Amb tu he tornat a sentir sensacions, que creia que s'havien mort definitivament per a mi... Soc una idiota. Podràs arribar a perdonar-me algun dia?

—Potser. Les magdalenes no tenen el mateix gust des que no estàs.

—No vull perdre't, Lluís.

Les meues paraules són directes. M'estic adonant que per una vegada en la meua vida tinc clar que vull lluitar per ell, que vull traçar un futur al seu costat. La meua mà dreta busca la seva per damunt de la taula i quan la troba no la solta.

—Tens les mans fredes, Elisa.

—Més glaçat tinc el cor, si tu estàs lluny de mi. Vull que em deixis tornar al teu costat...

—T'ho permetré només amb una condició.

—Quina? —Vull saber amb la meua ànima desbocada.

—Que no tornis a beure. Si tornes a beure alcohol, no et tornaré a dirigir la paraula.

No m'esperava aquesta condició, i sé que, si me l'ha posat és perquè m'estima. M'aixeco de la cadira, m'aproximo a ell i el beso.

Una petita flama torna a rebrotar en mi. La seua fragància perfectament masculina m'envolta i el seu sabor retorna de nou als meus llavis. Quan ens separem d'aquest bes intens, li dic:

—Sí, Lluís. Vaig a ser capaç.

I mai ho he tingut tan clar a la meua vida. En l'alcohol, quan arribes a una situació límit, que et fa tocar fons, tan sols existeixen dos possibilitats. O sucumbir en les seues profunditats, o treure forces, imposar-te i sortir. Jo he escollit aquesta segona opció, en aquesta part de lluminoses oportunitats obertes,

—Vols venir a casa meua? —pregunta.

—Sí, no saps quant.

El seu pis està bastant desordenat, molt diferent a l'últim cop que hi vaig anar.

—És el caos interior, que portava aquests últims dies —es disculpa el Lluís.

Entre tots dos fem una mica d'espai, per a poder estimar-nos sobre el sofà. Les seues mans em recorren i tremolo de l'emoció que em produeixen. Tenim tota la tarda per a nosaltres i anem a aprofitar-la per a explorar-nos, fins que quedi cap part per besar, llepar i acariciar.

El dilluns arriba amb un bon record del passat aquest diumenge. Em vesteixo i me'n vaig a treballar a l'acadèmia. Avui anirem a un altra part de la ciutat, a pintar la muntanya que es veu una mica llunyana.

Recorro els carrers del meu antic barri amb els meus alumnes, que no saben que me'l conec com el palmell de les meues mans. Passo per davant del portal del meu pis anterior i veig com hi ha cortines a les finestres. «L'hauran tornat a llogar», penso.

Quan arribem a la zona on tenim permís per a pintar, plantem els cavallets i traiem les pintures. La vegetació està morta, malgrat latent, el fred i el dur final de la tardor se deposita en ella i aquesta es dorm al seus crus braços. Hi ha una

mica de neu a la cima de la muntanya, que aprofitarem per a donar-li color al nostre quadre,

Estem una llarga estona fins que quasi no sentim les nostres mans a causa del fred.

—Ja és suficient —els hi dic als meus alumnes i retornem a l'acadèmia on continuaré amb una mica de classe teòrica.

El Lluís m'espera a la sortida del treball, segons ell, per a què no em perdi. Tornem al seu pis i veig com ha acabat recollint-ho tot i ara està pulcre i ordenat.

—Elisa... —Em diu—. He estat pensant si vols venir a viure aquí amb mi.

—Lluís... De moment, anirem poquet a poquet, val?

Les seues paraules m'han calat, però no vull cometre els mateixos errors del passat. La seua mirada accepta les meues paraules, però puc veure una mica de decepció al seus ulls.

—No estiguis trist. Algun dia vindre.

—No estàs segura de nosaltres, veritat?

—No és això, Lluís, l'únic que no vull precipitar-me.

—Encara penses en el Nasi aquest?

El mòbil de Lluís comença a sonar i m'alleugera de no tenir que contestar-li. L'agafa. El té a l'altra punta del pis. Quan torna, els seus ulls han canviat:

—Era Toni, han detingut la Maria. Creuen que ha matat a sa germana.

Sé que he tingut alguna cosa a veure en això. Trago saliva i espero que el Lluís no m'ho noti.

—El Jesús deu estar amb ella a la policia, ¿no?

—No —diu Lluís—. El Toni m'ha dit que no la pot defensar.

—Com? Per què?

—Perquè el Jesús forma part de la seua coartada i el Toni també. La Maria estava amb ells jugant a la PSP el dia que algú va assassinar a la Llum...

—I tu? No estaves amb ells?

—No, jo estava en tu, recordes? Fèiem la llista del que ens havíem d'emportar a la maleta per als Pirineus.

El record d'aquest dia m'aborrona. Què imbècil vaig ser!

—Podrem anar algun dia a la caseta rural? —li pregunto mentre aparto dels meus pensaments a la Llum, al Nasi i la Maria.

—És clar —em diu ell—. A les pròximes vacances. Pot ser...

El beso. No em fa falta escoltar res més.

CAPÍTOL 23

Possiblement la Sandra hagi tingut alguna cosa a veure pel que fa al Nasi, però jo encara em nego a admetre-ho. La meua part més irracional es resisteix a creure-ho. He fet tot el que està al meu abast per a defensar-lo, però la Maria té una coartada robusta i ben colrada.

Avui és un dia nefast i acudeixo a la teràpia amb ganes de veure el Lluís, perquè és l'única part de la meua vida, que sembla que no està negra i enfonsada. No sé per què hem anat, perquè només està la Rebe, el Lluís i jo. Els altres estan a la policia.

La Maria detinguda, el Jesús i el Toni col·laboren en la seua coartada. La Rebe està feliç i crec que és l'única, ja que li deixaran veure els seus fills ara que s'aproximen les festes nadalenques. No tinc ganes de parlar de la meua recaiguda dels últims dies, però sé que ho he de fer.

—El cervell que, malgrat portis temps sense beure, té gravat tot el que feies quan beviessis, les teues costums i manies. En un moment de baixa guàrdia, es torna a interposar el desig de beure, entre la teua voluntat i la teua debilitat —dic després d'haver estat callada durant bastanta estona.

—Però ara, ja no ho tornaràs a fer, veritat? —em pregunta el Lluís amb la seua mirada múrria.

—No, no ho tornaré a fer. Sé que el nostre problema és crònic, incurable i l'única possibilitat per a mantenir-se sa i estalvi és no tornar a beure. Tinc clar que no ho tornaré a fer —dic amb fermesa.

—Una actitud molt positiva —diu l'Anna.

Crec que és la primera vegada que em sento dir alguna cosa tan segura. Els meus dubtes s'han esfumat, gràcies a l'ajuda que m'ha brindat el Lluís. No sé que haurà vist en mi, però jo sé el que he vist en ell: els llums de la seua ànima tan brillants, tan càlids i intensos que han arribat al meu cor, que ara batega al compàs d'il·lusions noves.

Quan sortim de la sessió de teràpia, decidim apropar-nos a la casa del Toni per si ha tornat. Truquem a la porta. S'encenen els llums de l'entrada i ens obren.

—Com està la Maria? —Pregunta de seguida el Lluís.

—No l'he vist —reconeix el Toni—. Però ja et deus imaginar...

—Ja... —Dic jo.

—Algú ha parlat més del compte. La policia sabia coses sobre la Maria que només sabíem nosaltres.

—Quines coses? —Vol saber el Lluís.

—La història que va tenir Víctor amb la Llum, per exemple. L'odi que li tenia la Maria a la seua germana...

—Vaja... —dic jo, que tinc la mirada més baixa que mai.

—Però la Maria no li va fer res, d'això estic més que segur. Va venir aterrada perquè el Víctor no parava de molestar-la. Jo estava jugant amb el Jesús als vídeo jocs, com sempre, i ella ens va interrompre. Es va posar a plorar. Les seues forces, que sempre havia tingut, li van fallar.

«Al cap de poc, van trucar a la porta. Era el Víctor. Venia tot esvalotat, cridant que volia veure la Maria. Entre el Jesús i jo li ho vam impedir. I va començar a vociferar: «Mariaaaa, no saps el que soc capaç de fer per tu». Però la Maria no va sortir, i entre els dos, el van tirar a palades. A la fi, la Maria es va quedar a dormir aquí, amb mi.

—Pobra Maria —diu el Lluís—. Però no havien detingut el Nasi com a autor del crim?

Al sentir el seu nom, em cau l'ànima als peus, però hi ha una cosa que no em quadra de tot això. Un pressentiment sorgeix de mi.

—Un moment! —alço la veu—. I si ha sigut el Víctor?

—Víctor? —Diu el Lluís.

—Podria ser — El Toni accepta la meua hipòtesis—. Haguessis hagut de veure'l. Tot ell fora de sí. Feia temor... Recordo que també va dir que la lliuraria...

—Com?

—«Maria, —va cridar Víctor aquella nit— et lliuraré d'ella» —torna a explicar-nos el Toni.

—Dons jo segueixo pensant que va ser el Nasi —repeteix el Lluís.

—No ho sé. Però ja et dic que aquella nit al Víctor el vaig veure capaç de fer qualsevol cosa. I si va anar a buscar a la Llum per a descarregar la seua frustració sobre ella?

—Tu creus? Què perdia el Víctor al no casar-se amb la Maria?

—Doncs un futur bastant assegurat —diu el Toni—. Treball a l'empresa del seu futur sogre, per exemple, i un futur bastant despreocupat a nivell econòmic...

—Doncs que s'ho hagués pensat abans —dic—. Però llavors... Per a què coi volia la Llum els diners del Nasi, si al seua família ja en tenia?

—Això és el que tu penses... —Continua el Toni—. Els negocis del pare de la Maria estaven rosant els números rojos, però això potser el Víctor no ho sabia...

I la Llum, acostumada a una bona vida, va haver de buscar una alternativa per a seguir amb el seu nivell.

—Amb el Nasi... —Dic.

—Però Nasi tenia diners? —Pregunta el Lluís.

—Sí, ara sí. Havia heretat els béns d'una tieta llunyana, que va morir sense descendents. Amb això va obrir un negoci propi.

«I després em va deixar, em va deixar...». Repeteixo per a mi. Trago saliva. Per què encara em fa mal tan fortament això? M'agradaria trobar el remei per a què el nus es desfés d'un cop.

Ens quedem una estona asseguts al sofà del Toni, fins que a la fi el Lluís i jo ens acomiadem d'ell. Lluís m'apropa al pis de Sandra i ens acomiadem al cotxe.

—Elisa... Em fa por que se solucioni tot aquest embolic.

—Per què, Lluís?

—Si el Nasi és innocent, tornaràs amb ell?

—No, Lluís...

—Estàs segura?

Assenteixo amb el cap, perquè les paraules no em surten. El nus continua fent de les seues. El beso i pujo al pis de la Sandra.

Passen dos dies més i em sento diferent, retinguda i inflada. Jo, que sempre he sigut puntual com un rellotge, i aquesta vegada sembla ser que la regla no es decideix a venir... Estic molt angoixada, perquè la simple possibilitat que estigués embarassada del Nasi em plena de rocoses i difícils contradiccions. «No, no ho estic, son els nervis del últims dies...».

—Fes-te la prova d'un cop —em diu la Sandra, que està més que farta dels meus mals de cap.

Baixo a la farmàcia més propera a comprar una prova d'embaràs.

—Millor amb la primera orina del dia, si el retràs és de pocs dies —em diu la noia que m'atén.

Aquesta nit tinc el pressentiment que tornaré a tenir insomni. I així és. Quan sona el despertador, ja estic desperta ja que he dormit molt poc. M'aixeco, vaig directa al lavabo i pixo al pot d'orina. Submergeixo la punta de la mostra durant deu segons i espero impacient. La prova digital mostra un rellotge a la seua pantalla. Està calculant...

—Vinga, va, no se t'ocorri detectar l'hormona —li dic mentre creuo els dits i premo fortament les parpelles.

CAPÍTOL 24

Mai dues paraules tan precises m'havien omplert de tant de significat: «No embarassada». Un sospir d'alleugeriment surt de la meua boca, que dibuixa un somriure. La puc veure reflectida a la lluna de l'espill del lavabo.

Feinejo per la cuina i preparo l'esmorzar mentre vaig cantant una cançó.

—Sí que estàs contenta —diu el Jaume, que comença a mossegar una torrada.

—Avui m'he aixecat amb el peu dret —li dic somrient.

La Sandra em mira i sé que no fa falta que li digui que la prova ha donat negatiu. La meua cara transmet tranquil·litat.

El Jaume juga amb el comandament a distància i a la fi acaba posant la televisió de la cuina.

—Ja saps que no m'agrada que posis la televisió mentre mengem —el malda la Sandra, que està d'esquena a la pantalla.

—Un moment! —exclama el Jaume i puja la veu de la televisió.

La foto de la Llum torna a envair la meua vida. Ahir per la nit, van soltar la Maria i el Nasi, i van detenir el Víctor com a presumpte autor del crim.

—No foteu—diu la Sandra, que s'ha girat per a veure-ho—. Aquesta policia no encerta res...

—Si l'han soltat serà perquè és innocent —expresso amb contundència—. Ja et vaig dir que el Nasi era incapaç d'això...

—Jo no ho tinc tan clar —segueix la Sandra mentre arruga el front.

—A tu ja et va bé que sigui l'assassí, no? D'aquesta manera t'assegures de què no vagi a fer cap tonteria...

—Ei, xiques, no discutiu!

La Sandra ha aconseguit alterar-me i el meu somriure s'ha dissipat. M'aixeco ràpidament de la cadira i vaig a la meua habitació a vestir-me, perquè he d'anar a treballar.

Al'acadèmia m'esvaeixo una mica del mal rotllo que tinc. No sé perquè la Sandra és tan testarruda i sospita encara d'ell. Entre pintures, els meus sentiments afloren al sentir el meu mòbil i veig en la pantalla com és el Nasi.

Apago el telèfon mòbil i em disculpo, perquè em vaig oblidar de desconnectar-lo i he interromput la classe. Segueixo amb la classe teòrica, però no torno a ser la mateixa. Els meus pensaments s'agiten cap a la platja, amb les onades rosant el

meu aspre pesar, però sense arribar a trencar-lo, i els grans de sorra diminuts es colen per tota la meua pell.

El Nasi és la marejada que puja i baixa per la meua vida, que ha de seguir en una altra direcció. Estic profundament penedida del que vaig fer i sento que el Lluís no s'ho mereix. No vull jugar a dues bandes, amb una vegada ja n'hi ha prou. Segones oportunitats sempre van ser inapropiades i el Nasi ha de desaparèixer sigil·losament ja de mi, però el soroll que sento al meu interior encara l'escolto sense poder-lo evitar.

Quan acabo la classe, la senyora Fernández em troba al passadís i em diu que vagi al seu despatx i així ho faig. M'assec a la cadira i em parla:

—Ja queda molt poc per acabar el trimestre, ara hem de pensar en el pròxim. T'importaria encarregar el material que necessitem demà per la tarda?

—On he d'anar?

—A aquesta botiga. —I em dona una targeta.

«La cometa pintada». Quins records que em porta! La botiga on comprava al meu antic barri.

—Sí, sé on és. Què he d'encarregar?

La senyora Fernández em passa una fulla amb una llista de material innumerable.

—Crec que amb tot això en tindrem prou.

—D'acord, demà hi aniré.

—Gràcies, Elisa.

A la sortida, el Lluís m'espera. Després de besar-me, em diu:

—Aquesta nit li tenim preparada una sorpresa a la Maria. Anirem a un concert. El Toni ha comprat entrades per a tots.

—Què bé, Lluís! Quin concert és?

—El grup es diu «Desperta». No posis aquesta cara, a mi tampoc em sonen de res, però pot estar bé.

—És clar que sí! Dona'm cinc minuts i m'arreglo.

Anem al pis de la Sandra per a canviar-me de roba. El Lluís espera al menjador i jo vaig directa a dutxar-me. Em poso uns texans nets i ajustats i un jersei ocre de coll alt. El mòbil me'l deixo expressament damunt de la tauleta de nit. No vull que el Nasi torni a entrar a la meua vida.

—Ens anem? —Li dic al Lluís.

—Sí, primer sopem a la meua casa i després anem al pavelló on fan el concert. Comencen aviat. No farem molt tard.

—Millor. Demà he d'anar a treballar.

—I jo també —diu mentre somriu.

Ens trobem amb tot el grup enfront del pavelló. No hi ha massa gent, però la Maria està brillant, molt diferent de l'últim dia que la vaig veure.

Li dono dos petons a les galtes i em murmura:

—Moltes gràcies per venir. Li vas dir tu al Toni que volia anar a un concert?

—No, jo no he tingut res a veure —li confesso.

—Se m'ha ocorregut a mi tot sol —diu el Toni—. Què passa, no puc tenir idees?

Tots riem. La veritat és que el Toni quan es tracta d'organitzar quedades, té molta pràctica.

—Entrem? —Pregunta la Rebe.

Quan ens situem prop de l'escenari, un sol trist de guitarra comença a sonar i m'eriça la pell dels braços. Seguidament, la resta d'instruments comencen a sonar amb força. És música moguda, una mescla de pop rock amb aires de folk. La veu potent de la cantant s'acobla perfectament als instruments. És la primera vegada que escolto aquesta cançó, però no em deixa indiferent. És contagiosa i la seua melodia s'instaura a la meua ment.

—M'està agradant —li dic al Lluís que el tinc al meu costat.

—A mi també.

—Toni, quin bon descobriment ens has fet!

—No els coneixies? —Pregunta la Maria.

—Doncs no...

—I nosaltres tampoc —reconeixen el Lluís, la Rebe i el Jesús.

—És clar, no son massa comercials.

Els cors, formats per veus agudes i unes altres més greus, comencen a entrar a la tornada. La Maria comença a vociferar, amb les mans alçades i donant palmes.

En aquest moment és quan m'adono de què només existeix el despertar dels meus desitjos, borro i compte nou en aquesta vigília, on ningú dels cinc necessitem l'alcohol per a gaudir de les nostres vides amb total plenitud.

Jo també alço les meues mans obertes i faig que xoquin entre sí. Dono palmes a un ritme que m'impregna i em trasllada a un món fructífer, que em queda per descobrir.

CAPÍTOL 25

Els meus passos segurs em porten a encarregar una mica de material per a l'acadèmia com m'ha demanat la senyora Fernández. La botiga es troba a prop de «La petita taberna» i passo per davant ràpidament. Escolto una veu perfectament coneguda darrera meu.

—Elisa! —em crida.

Em giro lentament i puc veure el Nasi amb un cigarret apagat entre els seus dits, que no tarda en encendre.

—Com estàs? —em pregunta.

—Bé, i tu?

—Tirant. Ja veus. Tens un moment? —Aspira el cigar i em tira el fum.

I tots els moments del món tinc, sí, però sé que no em puc quedar allí. Les pedres han tornat a relliscar i a envair el meu camí. No vull entropessar amb elles de nou.

—Tinc pressa.

Em giro i em dispo a anar-me'n, però la seua mà m'agafa un canell.

Un calfred em recorre sencera.

—Serà només un moment —insisteix.

Em quedo de peu i em perdo entre els seus ulls, que em mostren la necessitat de dir-me el que ve a continuació:

—No puc parar de pensar en tu.

—Nasi, no segueixis per aquest camí, si us plau...

—No, escolta'm. Sento tot el dany que he pogut fer-te. Tornar a estar en tu a la platja em va fer adonar de què no et vull perdre.

Se m'apropa encara una mica més i m'acaricia una metxa del cabell.

—Ja m'has perdut, Nasi. Allò va ser un error.

I li aparto la mà que segueix al meu cabell.

—En serio?

I els seus ulls s'han tornat ombrívols i combinen núvols de tempesta.

—Sí.

—Mai em perdonaràs?

—Si ja t'he perdonat, Nasi. No és això. Simplement que vull refer la meua vida sense tu, sense l'alcohol...

—Estàs en una altra persona? És això, no?

—Sí...

—Quina sort tenen alguns! Què puc fer per a que canviïs d'opinió?

—Nasi, no canviaré.

—Mira'm als ulls i explica'm que ja no sents res per mi.

I en aquest moment d'il·luminació, clavo la meua mirada als seus ulls lleugerament humits i, entre ombres de flors músties, floreixen dels meus llavis les següents paraules:

—Nasi, ja no ho sento, val? —I em poso una mà a sobre del meu cor que, encara que batega acceleradament, els meus batecs estan continguts dintre de l'abric gruixut que porto—. Podem ser amics, si vols...

—Bonica forma per a dir-me que no —remuga àcid.

—Nasi, adeu... Que tinguis un Bon Nadal.

Em perdo sense mirar enrere per la vorera entre el bullici de la gent, que ha començat a fer les compres de les festes nadalenques.

Els llums ja fa estona que s'han encès i brillen. Mostren un colorit de dibuixos, que m'aporten calma.

Mentre camino, noto com el meu nus ha començat a afluir i em deixa respirar sense quasi notar-lo, durant un llarg temps.

Entro dintre la botiga i encarrego el material, que m'ha demanat la senyora Fernández.

De pas també en compro una mica per a mi. Vull regalar-li un quadre al Lluís per a què les seues parets deixin d'estar despullades.

—Ha trucat ta mare —em diu la Sandra en arribar a casa—. T'havies deixat el mòbil, i al veure que era ella, li he contestat.

Els meus pares... Quant de temps sense saber d'ells! Sé que he viscut els darrers mesos com si no existiren. Ara que s'aproximen aquestes dates, no puc fallar-los. Des que es van jubilar i se'n van anar a viure al poble del meu pare, les meus visiten han estat poques.

Agafó el mòbil que segueix a la tauleta de nit i truco a ma mare. Contesta al tercer to, una veu propera allunyada per quilòmetres de carretera.

—Hola, mama...

—Eli! En serio que ets tu?

—Sí, mama... Com esteu?

—Bé, amor. Vas a pujar al poble?

No ho tenia pensat, però no vull decebre-la. El temps d'aquests últims dies se m'ha tirat al damunt d'una manera veloç.

—Sí, per la Nit de Nadal estaré. Agafaré l'autobús del matí.

—Tinc moltes ganes de veure't...

—Jo també, mama. Fins aviat.

Penjo la trucada del mòbil amb una sensació de records, que floten per l'aire de la meua habitació. Escoltar la veu de la meua mare, m'ha omplert de ganes de pintar i preparo el material que acabo de comprar.

Si he d'anar al poble, vull acabar el quadre pel Lluís abans. Tinc una setmana de temps.

La meua mà vola pel llenç. Estic pintant una sortida del sol de futur ara que les meues ferides han sanat completament. No deixa d'haver un blau tímid al voltant del llenç, malgrat l'ompli a poc a poc la llum del sol. Grocs, ataronjats i ocres són els colors, que estic utilitzant per a què em donin energia, si alguna vegada em decideixi a viure en el Lluís.

El temps, ple de saviesa, traçarà la meua decisió de manera gradual. De moment, prefereixo esperar. Tinc temor de tornar-me a equivocar.

—Què és el que estàs pintant? —em pregunta la Sandra, que acaba d'entrar a l'habitació.

—El regal pel Lluís...

—Elisa, la cosa promet! Quin gran detall!

—Necessito regalar-li un trosset de mi, ara que me'n vaig al poble amb els meus pares durant aquestes dates. No vull que s'oblidi de mi...

—Què se'n va a oblidar si el tens completament enamorat?

Somric a la Sandra i a la vida en majúscules per descobrir-me de nou les ganes de respirar, sense el nus que s'ha afluixat fins que ha acabat caient al terra.

CAPÍTOL 26

Carreguem el quadre al Golf de la Sandra. Demà me'n vaig al poble per a passar el Nadal amb els meus pares i necessito regalar-li-ho al Lluís avui. Pujo el quadre pel ascensor. La Sandra ja se n'ha anat i truco a la porta. Un Lluís somrient l'obre.

—I això? —pregunta.

—El meu regal per a tu —li dic mentre li'l poso a les seues mans càlides.

—Però... Si jo no t'he regalat res. —Em mira amb cara d'haver fet alguna cosa dolenta—. No tinc res per a tu.

—No importa, Lluís. M'he avançat a la data.

—El desembolico? —Em pregunta innocentment.

—Sí, és clar. —I li somric.

El Lluís obre el meu regal sense trencar el paper blau brillant que l'embolica.

—Oh! Quina passada! T'hauràs gastat una pasta!

—L'he pintat jo.

—Què em dius?

—Sí...

—Elisa, tens molt de talent. A veure, jo no entenc massa d'art, però això es nota . Estàs feta tota una artista!

Les seues paraules tenyeixen de rubor les meues fines galtes.

—Vaig a penjar-lo ara mateix —continua el Lluís mentre va a buscar els estris

El penja a la paret, damunt de la taula del menjador.

Tots dos ens quedem contemplant el trenc d'alba de les meues emocions, que he materialitzat a flor de pell. El Lluís després d'una estona llarga, s'ha quedat bocabadat mirant el quadre. Em besa els llavis tímidament.

—Després de la foscor sempre arriba un nou trenc d'alba, això és el que he volgut plasmar —murmuro.

—És un quadre que m'aporta optimisme i energia —diu el Lluís mentre em continua besant.

—Jo vaig viure en la obscuritat durant molt de temps...

—Deixa-ho, Elisa, ànim...

—No, vull contar-t'ho. —I el miro fixament als ulls i ell m'escolta—. Com et deia, un cop entres al por de l'obscuritat, és molt complicat sortir d'ell. T'envaeix i t'atrapa com si estiguessis en laberint d'una cova humida. La coneixes tan bé, que t'és difícil deixar-la enrere, com si la resta no existís.

«Gràcies a l'amistat, he aconseguit sortir-ne. Ara puc apreciar els colors dels nous dies, que sempre comencen en un trenc d'alba com aquest. I després d'aquest trenc d'alba, estàs tu, Lluís. Quan el sol ja s'ha elevat el suficient com per a acariciar-me la pell, estàs tu...

«Vaig a anar-me'n uns dies al poble, però per a Cap d'Any estaré aquí de nou... Pensaré molt en tu. —I ara soc jo qui el beso, bec del seus llavis i assaboreixo cada rastre d'ell.

—Elisa... —Respira el meu nom i el foc dels nostres cossos continguts s'encenen.

Sobre el sofà de color terra deixem que la nostra passió, la que sentim en aquest mateix instant, s'expressi.

Un mormol de sentiments es desboca com cabdal de riu que desemboca al mar amb força. Amb les seues carícies, el Lluís ha espargit la sal de les meues ferides fora de mi. Sense nus, ni sal, em sento completament diferent, renovada interior i exteriorment.

Vaig a omplir aquest buit amb el seu amor a través de petons, que em recorren de dalt a baix i em fan sentir tan plena.

M'encenc en una foguera de carícies de plaer. Al final, exhausts, ens adormim, rodejats pels nostres braços i deixem que somnis plàcids de futur brotin de la nostra ment.

Al matí següent, pujo a l'autobús, que em portarà al poble. El Lluís m'ha volgut acompanyar per a dir-me adeu. M'ajuda a carregar la maleta. Em dona un sonor bes als llavis mentre em diu:

—Ja et trobo a faltar i encara no te n'has anat.

—Abans que te n'adonis, tornaré a ser aquí.

—Vigila, Elisa, aquestes dates solen ser molt perilloses per a persones com nosaltres.

—Sí, ho sé... Però, tranquil, no trencaré la promesa que et vaig fer. Estic segura d'això.

—Adeu, Elisa, contaré els dies que queden per a tornar-te a veure.

Pujo a l'autobús, m'assec i agraeixo que la calefacció estigui encesa a tota potència. A través del vidre puc observar com el vapor s'escapa de la boca del Lluís. M'està tornant a dir adeu. Agito la mà i el xofer arranca.

Torno el cap enrere fins que deixo de veure la seua figura. Respiro profundament, perquè m'esperen quatre hores de viatge. Dormiria per a què se'm passaren més ràpid, però no tinc son.

Mentre vaig mirant el paisatge, que va canviant a poc a poc, penso en el que ha passat en l'últim mes: en el Nasi, en la Llum, en la Maria i finalment, en el Víctor. De bona se n'ha lliurat la Maria, com he arribat a saber després.

Víctor era molt controlador i possessiu i de vegades rosava la violència fins que la va traspasar, i de quina manera.

La Llum es va creuar en el seu camí accidental o intencionadament, això ara poc importa ja, si no hagués estat ella possiblement la víctima hagués estat la Maria.

«Per què no ho denuncies?», li va preguntar el Toni a la Maria aquella nit en la que es va quedar a dormir a casa seua. Però la Maria es va encongir d'espatlles, es va mossegar el llavi inferior, va arquejar una cella, i s'ho va pensar, però ja va arribar tard.

Aquella fatídica nit, el Víctor va assassinar la Llum a sang freda a la platja, la va copejar repetides vegades fins que amb una pedra gran i punxeguda, la va arrossegar per la sorra i la va tirar per un penya-segat. El mar la va escopir dos dies després i la va retornar a la platja, que l'havia vist morir.

La Llum, un enigma de persona per a mi, a la que mai vaig arribar a conèixer ni tan sols la vaig tractar, però que tant em va agitar quan la vaig veure a «La petita taberna».

Vaig pensar que era culpable per haver-me pres el Nasi. Va ser el meu primer instint, però ara sé que la culpa només va ser d'ell.

Tanco els ulls, perquè les últimes paraules del Nasi ressonen a les meues oïdes fent eco: «Diguem que ja no sents res per mi».

L'estimo encara en algun lloc del meu cor? L'odio encara sabent que aquest sentiment és una deformació de l'amor?

El res no arribarà fins que senti autèntica indiferència per ell, però encara és massa aviat per a sentir-la. Tan sols el temps s'encarregarà d'espentejar les meues penes fins al buit. Algun dia sé que xocaran per a rebentar i desaparèixer definitivament de mi.

—Elisa... Ets tu? —Una mà em toca per darrera.

Em giro i em trobo amb una cara que em mira interrogant. Tanco els ulls per a obrir-los de nou. La meua memòria rellisca cap a la infància: berenars de galetes

de xocolata, salts a la comba, amagatalls, banys i ofegades entre riures a la piscina municipal.

—Susana? Quina agradable sorpresa! Què hi fas aquí?

—Retorno al poble. El Nadal és el que té.

—Però, —la miro confosa— on vius ara?

—Crec que el mateix lloc que tu. —Em mira riallera—. Farà un parell d'anys.

—I per què ningú m'ha explicat res? —Dic enutjada, però de repent em callo, perquè dintre meu conec la resposta. Fa tant de temps que no sé res dels meus...

—Estàs molt canviada, Elisa. Espera, m'assec al teu costat.

S'aixeca i s'asseu al seient lliure contigu.

—Sí, així millor. Encara queda trajecte per a estona...

—La teua mare s'ha encarregat de trucar a tota la família, cosina. Aquesta nit soparem tots junts. Envejo la capacitat d'organització que té.

—La veritat és que jo també. Les reunions socials son el seu.

—Al poble es deu avorrir, pobra —em diu Susana—. Aquest estiu la vaig veure una mica decaiguda.

Intento dissimular el pesar que sento dintre meu i canvio de tema:

—Doncs jo et veig igual, Susana, els anys no ens pesen.

—Ni que fóssim velles! Si estem al millor de la vida... Trenta-dos anys, qui els agafés pensaran molts. Avui t'he vist molt guapa, més que de costum.

I entre la xerrada amb la meua cosina, que m'acompanya durant la resta del viatge, estem arribant al poble.

L'autobús es deté, i al fons, a través de la freda finestra, puc entreveure la silueta dels meus pares.

CAPÍTULO 27

Tres, quatre, cinc, sis anys potser? No recordo l'últim dia que vaig veure els meus pares. Les meues visites es van anar distanciant cada vegada més fins que només tenia contacte telefònic per a dir-los que estava bé. Des que em vaig independitzar i ells van vendre el pis que disposaven de la ciutat per a traslladar-se al poble del meu pare, mai em venir bé fer el trajecte llarg per a anar-los a veure.

«En veurem a les vacances», m'excusava, però quan arribaven els dies tan desitjats de vacances, preferia anar-me'n amb el Nasi a algun hotel i recorre llocs coneguts o no tan coneguts de la geografia espanyola.

Durant els últims anys havia estat a totes les comunitats autonòmiques, de nord a sud, d'est a oest, sense oblidar les illes. Abans d'anar-nos a l'estranger, preferíem conèixer el que teníem al voltant, escutar la nostra cultura i contemplar llocs pintorescs, que ara estan en algun lloc entelat de la meua memòria.

Sé que, si no hagués begut llavors, en el que no sabia divertir-me sense una copa entre les meues mans, tot seria més nítid. Podria detallar-vos els meus viatges amb tot un luxe d'anècdotes, descriure-ho infinitat de ciutats, pobles i viles, que valen la pena visitar, espais carregats d'història, que vaig oblidar el dia següent de despertar-me.

De tot això, només conservo alguns arxius digitals, perduts per alguna carpeta del meu ordinador, que mai he tingut temps de revelar per comoditats o per peresa.

El cas és que el meu desferro cap els meus pares ha estat total, física i telefònicament, però ara els tinc enfront meu. El temps ha passat i s'ha encarregat de mollejar-los algunes arrugues més profundes, de blanquejar-los encara els seus cabells i els ha encorbat la seua figura.

Vaig ser una filla retardada, quan ja no m'esperaven, i s'havien fet la idea que no tindrien descendència, la meua mare es va quedar embarassada de mi.

—Eli!!! —Crida la meua mare i s'atansa a mi—. Què guapa que estàs! Quant has crescut!

—No, mama, a aquestes altures ja no creixo.

—Seré jo que he minvat doncs —I torna a besar-me i noto la seua olor a roba neta, a sabó de Marsella combinat amb una colònia fresca de llimona.

—Has vingut sola? —Pregunta el meu pare mentre mira a l'interior de l'autobús.

—Sí, però m'he trobat amb la Susana només començar el viatge i ens hem fet companyia durant tot el trajecte, eh, cosina?

Susana, que està al costat dels meus pares, el meu tio Pepe i la meua tia Joana, assenteix i somriu.

El meu pare s'encongeix d'espatlles i m'abraça. Sé que esperava que el Nasi m'acompanyés. No els hi vaig parlar de la nostra ruptura en el seu moment, perquè dintre meu creia que seria passatger i vaig passar mesos agafada a l'esperança de què ell tornés.

Avui ja no ho poc dissimular l'evident, però vull retardar-ho, perquè enmig del carrer no és un bon lloc per a comunicar-los la notícia.

—Porta —diu el meu para i agafa la maleta—. Anem cap a casa que fa un fred que talla l'ànima.

—No, pare —li dic sense soltar-la—. Ja puc jo sola, no pesa, que va amb rodes.

Caminem les escasses cases, que separen la parada de l'autobús de la casa dels meus pares. Una casa de poble bastant antiga que va heretar dels meus iaïos, malgrat està reformada en la seua totalitat.

Els meus tiets i la meua cosina s'acomoden fins a l'hora del sopar. Entrem. El menjar ja està preparat: macarrons amb carn i formatge que em traslladen a la meua infància.

—Deus tenir gana —diu la meua mare mentre obre la nevera—. Una cerveseta?

—No, mama, no m'apeteix.

—Dons així beuràs vi del poble com nosaltres, no?

—No, mama tan sols vull aigua.

—No estarà embarassada, nena? —Es gira i em contempla buscant algun indici que li demostrés el que acaba de preguntar-me.

—Què va! Mama, que no. Tan estrany és beure aigua?

—Aquí es diu: l'aigua per a als cullerots. Pren —I m'ofereix una botella de llimonada a les mans.

Mengem en silenci. El menjar està boníssim. Mentre punxo macarrons amb la forquilla i em poso el tenedor a la boca vaig pensant que aquesta tarda, i abans del sopar, els hauré de parlar de la meua nova situació.

L'Anna, la psicòloga, em va advertir que era molt important que la família conegués el problema per a sentir-me espatllada en aquest aspecte. «No es bo dissimular», penso mentre el meu pare es posa un gotet de vi entre els llavis.

Necessiten saber que estic malalta i que la meua malaltia només es cura si no es beu.

Pareix senzill vist així, perquè a les meus mans hi és la cura. Els meus esforços m'han costat per a refermar la meua personalitat, i ara que estic tan segura, no vaig a deixar que la flaqueza de nou aparegui per a arrossegar-me.

Mentre apuro el got de llimonada, sé que no trencaré la promesa que li vaig fer al Lluís i sobretot, la que em vaig fer a mi mateixa: **NO TORNARÉ A BEURE MAI MÉS.**

—Estàs molt callada, Eli —Trenca el silenci la meua mare—. Conta'ns coses, com va el treball? En deveu tenir molt si el Nasi no ha vingut...

L'últim macarró m'ofega i m'entra un atac de tos. El meu pare automàticament em posa una mica del poc vi, que queda a l'ampolla.

—Beu —m'indica—. Que baixi tot per avall.

Estossego sense parar. M'aixeco com puc de la cadira davant de l'atònita mirada dels meus pares i vaig directa al lavabo a beure de l'aixeta. L'aigua freda em calma l'aspror de la meua gola, i surto del lavabo amb les galtes enceses, i el cor bombejant amb força, perquè sé ha arribat el moment de contar la veritat.

Torno a asseure'm. La meua mare ha tingut temps per a servir-nos unes natilles casolanes.

—Eli, què et passa, amor?

—Nasi no... Vindrà perquè... S'ha acabat... —Vaig tragant saliva entre paraula i paraula.

—Però heu discutit? Una baralla? De vegades aquestes coses ocorren i no tenen importància...

—No, mama. És definitiu.

—Quant fa d'això? —Vol saber el meu pare.

—Vuit mesos, fa vuit mesos que ja no estem junts.

—Bon déu! I... Per què? Què fas tu allí a la capital, tan soleta? —No sé si la meua mare s'està expressant en veu alta—. Doncs si teníeu plans de boda... Creia que aquest any us casaríeu, amb els anys que portàveu junts...

—De qui ha estat la culpa?

—Deixa-ho, Anselm. Què més dona això ara!

—Va ser ell qui em va deixar, però ara sé que em va fer un favor —i al sentir-me dir això, jo mateixa em sorprenc, perquè tota la sal que vaig odiar en un principi

ha servit per a tancar-me les ferides definitivament. Sense marques, ni cicatrius, quasi recuperada del dolor i del buit que vaig sentir en perdre'l.

Un somriure em m'arruga els llavis. Agafo una cullereta i l'afono a la natilla, que té gust a glòria.

—Està boníssima, mama. Ja em passaràs la recepta.

Ajudo a recollir els plats de taula. No tenim molt de temps per preparar la Nit de Nadal, però sé que alguna cosa s'ha quedat flotant per l'aire d'inquietuds.

Mentre netejo les restes de vi tint als gots amb un fregall, comprenc que no puc retardar-ho més. El temps juga en la meua contra...

CAPÍTOL 28

La cafetera, que està al foc, fa soroll indicant que el cafè ja està llest. La meua mare l'apaga i el serveix en tres tasses estampades amb flors violetes. Jo m'eixugo les mans en un drap de cuina i tornem al menjador on el meu pare està obrint el moble bar. Unes quantes ampolles es creuen a la meua vista i les recorro amb la vista de dreta a esquerra, mentre el meu pare escull el conyac per a afegir-ho unes quantes gotes al cafè.

En aquest moment, no se m'acut cap manera de treure conversació, malgrat sé que és necessària, però em fa falta valor. «El valor que em donaria una copeta de conyac», penso en el meu univers de contradiccions. La meua mare, a qui li agrada molt parlar, segueix amb el seu particular interrogatori:

—I ara, què fas a la capital? Tens amics? Què fas els caps de setmana? No et quedaràs a casa tota sola, veritat?

—No, mama, ara visc amb la Sandra i el Jaume.

—Com? Però... Si estan casats!

I sé que ara ha arribat el moment.

—Vaig anar amb ells, perquè tot sola... De nou... Vaig recaure...

—Vas recaure? En què? —Pregunta el meu pare mentre s'està afegint un nou xorro de conyac a la tasseteta.

—En això, papa, en això... En el que t'estàs servint ara mateix.

La mà del meu pare tremola. Una mica de conyac s'escampa per les estovalles i l'aroma a alcohol impregna l'ambient del menjador.

—Mentxu, porta estovalles de paper —li ordena el meu pare a la mare.

—No, mama, ja hi vaig jo.

M'aixeco i vaig cap a la cuina a buscar un rotllo de paper. Un sospir em surt de l'ànima. Ordeno les meues idees i torno. De fons, pel passadís els sento com xiuxiuen. Al veure'm, callen.

M'assec a la cadira i els miro a tots dos. Trago saliva, que se m'ha quedat acumulada a la boca, i els començo a explicar, el que fa molts anys els hagués hagut de contar.

—Soc una alcohòlica —la paraula de per sí pesa més que una llosa de plom, que cau pel seu propi pes des del sostre i s'estampa contra les estovalles.

Ningú m'interromp, millor ser clara i dir les coses pel seu nom.

—Porto mesos rehabilitant-me de la beguda, vaig a teràpia i ho estic aconseguint. Malgrat sé que sempre tindrè aquesta malaltia, perquè és crònica.

«Per això abans t'he dit que no volia cervesa i el vi del poble, mama. No puc beure alcohol. És l'única manera d'estar bé. Ho entens, veritat?

—Però... Eli... Amb què brindaràs aquesta nit amb els teus tiets, els teus cosins i els teus pares?

La seua pregunta em deixa estupefacta, el que més li preocupa és el que diran els altres? No puc contestar, perquè el seu comportament m'ha ferit fins al fons.

—Amb polvorons, Mentxu. Aquesta nit brindarem amb polvorons i s'ha acabat. Estàs bé, filla?

—Sí, papa. Gràcies per comprendre'm, però sincerament no fa falta que vatros no begueu xampany. Simplement que no me'n serviu ni m'oferiu, ja és prou.

Estic mentalitzada i està és la principal lluita, que he viscut en els darrers mesos.

Tanco els ulls per un instant, penso en el Lluís i el seu blau juvenil i en com m'agradaria tenir-lo en aquest moment al meu costat. El meu mòbil comença a vibrar, sense creure en les telepaties, observo a la pantalla com és ell.

—Un moment —els hi dic als meus pares i me'n vaig a la meua habitació per a contestar la trucada.

—Sí?

—Al trenc d'alba li fa falta el teu somriure per a que acabi de sortir el sol...

—Lluís! —No puc evitar somriure mentre sento les seues paraules—. Ja està, ja els ho he dit.

—Com s'ho han pres?

—No ho sé. —Aixeco les espatlles—. Els hi ho acabo de dir. És aviat encara, suposo que hauran d'assimilar-ho.

—Sí... Assimilar i acceptació.

—Amb qui brindaràs aquesta nit?

—Anirem a casa del Toni una estona, demà ja serà una altra història...

Això de què el Lluís passi els Nadals sol m'encoixeix el cor, però no vull enfonsar-me en la seua ferida, per això li canvio de tema.

—Per Cap d'any brindaré amb tu, Lluís. Voldràs brindar amb mi?

—Depèn.

—Ja queda poquet. Que ho passeu bé aquesta nit. T'estimo.

Penjo sabent que l'estic trobant molt a faltar. Surto de la meua habitació i observo com ma mare ja està a la cuina preparant els ingredients.

—Sarsuela de marisc? —li pregunto.

—I borraïnes amb petxines gratinades.

—Abans de què ens agafi el bou, vaig a ajudar-te per a què ens quedi boníssima

—li dic.

—Ai, Eli... Quanta falta em feies!

—Sí, mama, ho sé...

Ens abracem fort i ens posem mans a l'obra.

—Si no fora per aquests moments —sento que xiuxiueja amb la vista fixa a la cassola.

CAPÍTULO 29

La meua tieta Nicolassa, la germana petita del meu pare, i el meu tiet Roberto, el seu marit, son els primers en arribar. La Nicolassa entra a la cuina on estem encara la meua mare i jo acabant de cuinar.

—Vaig a ser avia —anuncia a l'entrar, però la seua veu, lluny de mostrar felicitat, sona a irritada.

—Felicitats —li diu ma mare.

—Hola, tieta, la Mònica estarà contentíssima.

—Mònica? Ai, tant de bo fos d'ella aquest embaràs —comença—. Suposo que estaria contenta, malgrat que visqui en pecat amb el Xavier, que moltes discussions he tingut amb ella, perquè es resisteixen a passar per l'església.

No puc dissimular un somriure, que sorgeix dels meus llavis, malgrat ella no se n'adona.

—Però la que s'ha quedat embarassada es... —Deixa el suspens penjat en l'aire de la cuina, que fa olor a marisc.

—Úrsula? —l'ajuda ma mare.

—És clar, qui va a ser sinó! Dos filles tinc jo. Als vint anys!

—Dona... Tampoc és cap cria... —Diu ma mare—. Vull dir... Que no es menor d'edat —rectifica—. I el pare de la criatura... —Toca la meua mare a la nafra.

—Aquí vaig jo! —Xiscla ma tieta—. Ni el coneixem i Úrsula guarda silenci sobre qui és. Com ho va dir? Ah, sí, un rotlle, —i em mira a mi per a seguir—. No és així com us referiu els joves quan no hi ha res serio?

Assenteixo lentament amb el cap.

—Doncs això, Mentxu —Ara la meua tieta mira a ma mare—. Que està embarassada sense ofici, benefici ni salvació —afegeix.

—Sant Déu, Nicolassa! —Diu ma mare—. I Robert com s'ho ha pres?

—Anselm com s'ho agafaria? Doncs malament, com s'ho ha d'agafar... Però bé, vaig a posar la taula que he vingut abans per a ajudar-vos. Quants som?

—Tretze —respon ma mare.

—Mal número, si les coses mai venen soles...

—Hi haurà un cobert que haurà de ser diferent, perquè el joc de taula és de dotze.

—Ja me'l quedo jo, mama —li dic—. No m'importa.

—Bé, doncs ajuda a la teua tieta a posar la taula mentre jo poso les borraïnes a gratinar. El forn ja està calent.

La meua tieta se n'ha anat carregada de plats cap al menjador. La meua mare aprofita el moment, perquè ens hem quedat soles per a xiuxiuejar-me:

—Elisa, si no vas a beure alcohol, digues que ho fas, perquè t'estàs prenent un antibiòtic per a... Anem a veure...

—Un queixal?

—Sí, això, que tens una infecció a un queixal i que no pots beure alcohol per això mateix.

—Però mama... No tinc cap pastilla —li dic confosa.

—Tu deixa'm a mi, Eli... —Es posa de puntetes i agafa de l'estanteria de la cuina unes pastilles marrons i me les dona.

—Mama...

—Filla, son vitamines per al cabell, no te faran cap mal. A les dotze de la nit, no oblides prendre-les —I em guinya un ull, perquè m'acabo de convertir en la seua còmplice.

La meua tieta Nicolassa obre el moble de la cristalleria i va repartint les copes: les de l'aigua, les del vi i les del xampany.

—A Paquito només li poso la de l'aigua —em diu. I a Úrsula també, donat el seu estat —rondina enfadada.

—Tieta, a mi també —li dic.

—Vaja, i això, per què?

—Estic prenent uns antibiòtics per una infecció d'un queixal —li responc i em fico en la farsa que s'ha inventat ma mare.

—Vaja, quina pena! No trobaràs cap dentista disponible en aquests dies.

—Ho sé, tieta...

En aquest instant, sona el timbre de l'entrada i entra el meu tiet Pepe, la meua tieta Joana seguits dels meus cosins el Paquito i la Susana. La meua tieta Joana porta un recipient amb una macedònia de fruites, que ha preparat a casa per a les postres i ho deixa damunt la taula de la cuina. Torna a sonar el timbre i entra la Mònica i el Xavier, seguits per l'Úrsula que està bastant pàl·lida.

—Seiem? —Invita el meu pare.

—Jo m'assec al teu costat —em diu la Susana—. Com en els vells temps. —I deixa la seua bossa de mà a la cadira al costat meu.

—Falta el Joaquim... On s'haurà ficat? —Diu ma mare.

—Aquest... Encara deu estar de festa en qualsevol bar —protesta el meu tiet Pepe.

—L'esperarem, no tenim pressa. Truca'l al mòbil, Anselm.

El meu pare s'aixeca per a trucar-lo. Poques paraules fan falta a la seua conversació, més bé seques i tallants per a dir-li al seu germà que l'estem esperant a taula.

El meu tiet Joaquim no tarda en arribar, em dona dos petons a les galtes i sembla que s'alegra de veure'm. Noto com el seu alè descarrega una bafarada d'alcohol. El meu tiet Pepe tenia raó. Ha començat abans la festa pel seu compte.

—Ve begut —sento que murmura la meua mare a la seua cunyada Nicolassa.

El sopar transcorre amb xerrades animades per part de tots. El meu tiet Joaquim, que el tinc enfront, no para de servir-se vi que beu en abundància i el menjar quasi no el toca.

La meua cosina Úrsula, amb la mirada baixa, escampa el menjar al voltant del plat per a simular que està menjant més del que menja en realitat. Paquito, després d'anunciar que les borrarines no li agraden, espera amb ànsia el segon plat, mentre engoleix trossos de pa. La sarsuela de marisc, el plat estrella, té molt d'èxit.

—Què bona, Mentxu —li diuen tots.

—Si Elisa no m'hagués ajudat, no hagués quedat tan bona —respon ma mare als seus afalacs.

—Un brindis per la millor cuinera. —Alça la copa el meu tiet Robert.

—Això, això... —Crida el meu tiet Joaquim i, a l'aixecar la copa, aquesta li rellisca de les mans i es trenca contra les estovalles.

Varies partícules de vidre em cauen als pantalons i m'aixeco ràpidament de la cadira per a treure-me-les.

—Què pesat eres, Joaquim! —el renya el meu tiet Pepe.

—Tinguem la festa en pau —diu el meu pare mentre la meua mare corre per a netejar-ho.

El sopar segueix, les postres, els polvorons i els torrons en un ambient festiu.

El meu pare desapareix uns instants per a tornar amb una simbomba.

—Anem a cantar nades —ens invita—. Paquito, comença tu...

El meu cosí Paquito, als seus quinze anys, envermelleix i diu que no al oferiment del meu pare.

—Ja començo jo. El meu germà no sap cantar —diu Susana mentre riu.

Susana entona la primera nades, el de campana sobre campana, mentre el rellotge de paret del menjador anuncia la mitjanit.

—L'antibiòtic, Eli.

«La meua mare està en tot», penso.

Em serveixo aigua i engoleixo la vitamina mentre la meua mare m'observa complaguda. Una vibració surt de la meua butxaca del pantaló. És el meu mòbil que tenia en silenci, l'aguanto entre les meues mans i veig a la pantalla com és Toni.

—Feliç Nadal, Toni —responc alegrement.

—Escolta, Elisa, hi ha hagut un accident... És el Lluís...

—No!!! —xisclo a través de l'auricular davant la mirada atònita dels dotze familiars.

—Està a l'hospital...

—Toni, què ha passat?

CAPÍTOL 30

El cotxe dels meus tiets baixava per la carretera molt lentament. Per precaució, el meu tiet Pepe havia esperat fins les dotze del migdia per a partir, per a evitar més que res les zones ombrívols plenes de glaç, que possiblement inundaven el camí a primeres hores del matí.

La Susana no havia acabat de cantar el «Nit de pau, que era la nadala que seguia al «Campana sobre campana», havia quedat interromput per la meua conversació amb el Toni, que m'havia deixat profundament alterada.

Malgrat el Toni havia intentat amb totes les seues forces calmar-me, i dir-me que el Lluís es trobava estable, la seua indicació, que em va sonar més aviat com una ordre, de què em passés abans per casa seua, que anar directament a l'hospital, em demostrava que no m'estava dient tota la veritat en les seues paraules que em van sonar blanques i carregades de tòpics reconfortants.

Sabia que realment s'amagava alguna cosa més del que m'estava contant per telèfon. Alguna cosa oculta i ombrívola, que em deia el meu instint interior de dona. Parlarem durant escassos minuts en els que el Toni, davant de la meua veu d'alarma, de què li havia passat al Lluís amb el seu cotxe, em va dir que no havia sigut amb el vehicle l'accident, que es tractava d'una altra cosa que em contaria, però que estigués tranquil·la, que el Lluís es trobava bé.

Va ser una nit agitada, en la que la meua mare em va preparar una til·la doble mentre els hi contava als meus familiars que el Lluís era un amic especial. Les meues llàgrimes copejaven els meus ulls, però era incapaç de fer-les brotar, doncs el dolor que sentia era tan gran, que s'havien paralytat al meu interior i les sentia allí, estancades, fortes i poderoses per la seua sal que em feria com àcid en ebullició. I em cremaven i sentia en el meu interior que no podia perdre al Lluís, que el destí no podia ser tan cruel per a llençar-me aquesta hecatombe, que m'havia caigut con una llosa de granit, que em queia al damunt i m'enfonsava un altre cop en el meu pesat malaventurat.

—Un xorret d'anís o aigua del Carme? —Em va preguntar el meu tiet Joaquim més que res per a ajudar que per una altra cosa, perquè per a ell les infusions sempre havien de estar acompanyades per algun licor i, sobretot, si es prenién per un disgust.

Vaig negar automàticament amb el cap amb les poques forces que em quedaven. L'únic que tenia clar era que, malgrat les meues dificultats, no tornaria a beure i em vaig aferrar a aquest pensament, perquè formava part del nostre pacte, de la complicitat que tenia amb el Lluís, de la promesa que no anava a trencar, de la nostra unió.

I vaig recordar la meua última conversació amb ell, les últimes paraules havien sigut «T'estimo». Una confessió que m'havia sorgit de l'ànima, i la vaig cridar als quatre vents, perquè malgrat m'havia comportat en ocasions esquiva, que havia preferit al meu ex. Avui i només avui, sabia que el meu futur estava amb ell i volia despertar cada dia al seu costat a cada trenc d'alba.

El meu tiet Joaquim tanca el moble bar amb el cap cot després d'amagar l'ampolleta d'aigua del Carme. Sabia que la meua mare de quan en quan bevia quan passava alguna desgràcia al poble. Els meus familiars van anar desfilant i em van prometre que, al dia següent, em portarien a la capital de nou. Va ser el meu tiet Pepe qui es va oferir a portar-me junt amb la seua dona i la meua cosina Susana, mentre els meus pares es quedarien amb el Paquito.

No vaig poder aixecar-me de la cadira per a donar-los uns petons de comiat, perquè a alguns possiblement tardarien en veure'm. Em vaig quedar allí, asseguda i ancorada al seient, mentre s'aixecaven i se n'anaven.

Els meus pares, després d'haver-los acompanyat a la porta, van tornar a mi i em van intentar tranquil·litzar amb les seues paraules, que em sonaven distants, espaiades en la distància, que no hi havia, perquè la meua ment ara revivia els instants passats amb el Lluís, el meu xicot, paraula que mai havia pronunciat per a referir-me a ell, però que ara sentia la necessitat de dir-la amb totes les lletres.

El seus jocs d'espills castanys, que van començar a agitar-me a la sidreria; el seu bes cast, que em va donar a la casa del Toni amb valentia i en la que va abandonar la seua tímidesa característica. La seua dolça proposició de voler que formés part de la seua vida; les seues pel·lícules romàntiques que servien d'excusa per a què, per un moment, em sentís com part del seus protagonistes; els seus esmorzars complets per a començar el dia amb forces, la seua protecció i amor a l'acompanyar-me fins la porta del pis de la Sandra; la seua espera pacient davant les meues negatives i vacil·lacions; la seua olor intensa, que només em conduïa al desig absolut de pèrdua entre el seu cos, i oblidar-me de tot per uns instants. Asseguda encara a la cadira, vaig reconèixer que havien estat els mesos de més plaer de tota la meua vida, perquè el Lluís es desvivía per mi sense esperar res a canvi.

—Eli, necessites gitar-te ja —em diu ma mare.

—No puc, mama. Sé que no podré dormir —li vaig contestar encara clavada a la cadira del menjador.

Ma mare es va aixecar, va anar directa a la cuina, i va tornar amb una caixa de pastilles i un got d'aigua. En va agafar una i me la va donar.

—De vegades —em va explicar— quan no puc dormir, les prenc. Son suaus, però t'ajudaran a dormir.

Vaig engolir la pastilla i vaig deixar que ma mare m'acompanyés fins a la meua habitació. Em va arropar i es va quedar durant una llarga estona per tal de fer-me companyia. Em vaig sentir com quan era petita i em contava contes de fades i princeses a la meua habitació infantil. Em parlava pausadament i la seua veu es va anar distanciant, perquè un somni artificial poc a poc es va anar apoderant de la meua ment. Vaig badallar llargament, vaig sentir els llavis de ma mare posant-se al meu front i em vaig adormir, no abans sense dir-li:

—El Lluís és el meu xicot, mama.

Lentament, amb el cotxe dels meus tiets i amb ells d'acompanyants, desfaig el trajecte, que havia fet tan sols dos dies, que m'havia portat a passar els Nadals al poble, acompanyada pels meus familiars i que de retorn, el Lluís estaria esperar-me per a celebrar el cap d'any. En un segon, tot va canviar i va girar els meus plans de l'inrevés.

El mateix dia de Nadal estava fent aquest viatge de quatre hores per a saber que és el que havia passat realment amb el Lluís. El cel nuvolat va començar a ploviner flocs de neu, que poc a poc es van fer més consistents. Vam parar el vehicle durant uns minuts i el meu tiet va posar cadenes al cotxe.

Vaig aprofitar aquest descans per a trucar a la Sandra. Sabia que, amb el simple fet d'escoltar la seua veu, em calmaria, però la meua trucada es va extingir al xocar contra la seua bústia de veu. Davant del meu sospir de resignació que va ressonar més del que hagués volgut al cotxe, la Susana em diu:

—Quan vulguis parlar, només fa falta que m'ho diguis.

La meua cosina, amb la que des de sempre m'havia portat bé, malgrat que el temps ens hagués distanciat, em donava una mà oberta amb la que em podia consolar.

—Gràcies, Susana —li dic—. El Lluís no és un amic especial. És...

—El teu xicot?

—Exacte. Portem poc, per això em costa definir encara la nostra relació.

Vaig agrair que la Susana no nombrés en cap moment al Nasi, amb el que en més d'una ocasió havíem compartit sopars i celebracions, i a més a més, estava segura de què la meua mare s'encarregava de dir als quatre vents pel poble, que aviat em casaria amb ell.

—Segur que es posa bé, cosina.

Els meus tiets tornen a entrar al cotxe i arranquem de nou. Lentament, el paisatge propi del poble es va dissolvent per a apropar-nos a una zona més

industrial de la ciutat. Després d'indicar-los d'on viu el Toni i creuar varis carrers pròpiament residencials, el cotxe del meu tiet es deté.

—Gràcies, tiets, pel viatge. Ara prefereixo entrar sola —els dic.

Els abraço i els beso, especialment a la Susana. Quan el cotxe dels meus tiets s'ha allunyat el suficient, m'armo de valor mentre respiro amb agitació, truco a la porta i espero impacientment a que s'obri.

Lentament, els llums de la casa s'encenen i veig com la silueta del Toni es retalla al llindar. L'interrogo amb la mirada, perquè la meua veu s'ha callat de repent.

—Elisa, tranquil·la, el Lluís està bé —em diu el Toni—. El seu pare el va localitzar ahir per la tarda...

Un calfred em recorre sencera i les meues paraules s'amunteguen a la gola, per a galopar entre la meua llengua i dents per a dir-li:

—El seu pare? Oh, Déu meu! No pot ser! Digui'm que no, digui'm que li ha fet aquest malparit!

—Ja ha acabat tot, Elisa. Ahir el Lluís va matar el seu pare...

CAPÍTOL 31

Una onejada d'aigua freda m'esquitxa i inunda tota la meua ànima. La frase pronunciada entretallada del Toni m'ha deixat petrificada, com els arbres despullats, que hi ha enfront de casa.

Romanc immòbil, mentre intento assimilar les dures paraules del meu amic. I els meus ulls, que escuten els seus poc a poc es banyen, perquè les meues llàgrimes retingudes durant hores ara s'han decidit a sortir. Un cop brota la primera, nombroses la segueixen, imparables i llisquen amb força per les meues fines galtes.

Ploro amb una ganyota de sorpresa al meu rostre. La meua boca entreoberta no pot tancar-se, perquè s'ha quedat així de l'impacte sofert, del espant espantós, que dona pas al terror absolut. La meua paràlisi por a poc a poc es va convertint en tremolor, i les meues llàgrimes venen acompanyades de gemecs, que xisclen des de la meua gola.

Mentre sento com tinc els punys presos amb els nusos dels dits en profunda tensió. Tinc ganes de descarregar-los sobre algú i les meues mans tancades xoquen contra el tors de Toni i li dono repetits cops, sense parar mentre li dic:

—Em vas dir que es tractava d'un accident. Un maleït accident!

El Toni no s'immuta dels meus cops, perquè estan carregats de debilitat, de sanglots, d'esquinç interior i em deixa fer fins que, poc a poc, em vaig tranquil·litzant.

Els seus braços em rodegen. La seua roba fa olor a llenya. Una olor penetrant, que m'indica que on estic fa fred, malgrat jo no en tingui, perquè he deixat de sentir. És temps d'estar al costat de la xemeneia, arraulits al sofà i, a poder ser, tapats amb una manta gruixuda.

—Elisa... —Em xiuxiueja—. Entra i t'ho explico.

I les seues mans em dirigeixen al menjador, on el foc consumeix amb força la llenya, la xucla, la carbonitza i la polvoritza.

Les meues passes vacil·lants i insegures, acompanyades per les seues, em dirigeixen fins el sofà on m'assec per a què el Toni m'expliqui els meus dubtes, que en son molts, però una part de mi no el vol escoltar.

Vol quedar-se al poble amb els meus pares i família, abans de la trucada, quan desconeixia tots els detalls que sé que vindran a continuació.

El Toni s'ha assegut al meu costat, té una mica de tos, s'aclareix la veu i comença a explicar-me el que ha ocorregut en les últimes quaranta-vuit hores.

—Elisa, el Lluís portava uns dies una mica nerviós pel seu treball...

La meua mirada sobretot demostra sorpresa, perquè en cap moment li ho havia notat. I el Toni continua i em relata una altra part del meu xicot que desconeixia per complet, com si em parlés d'una altra persona allunyada de mi.

—Havien canviat la imatge corporativa de l'empresa i renovat la seua pàgina web, junt al seu bloc, per a fer-lo més personal, més humà. A la pestanya de «Qui som» sortien els seus noms juntament amb una foto de cadascun d'ells. El Lluís portava dies angoixat, però no es va poder negar a aparèixer en aquesta finestra al món, doncs estava a gust al seu treball.

—I el seu pare el va trobar... —Xiuxiuejo amb resignació.

—Sí, així és. El divendres dia vint-i-u pel matí, es va presentar a l'empresa i va parlar amb la secretària. No va mentir, va dir que era un familiar del Lluís i que volia el seu rastre, perquè s'havia perdut per la ciutat i creia que no tenia bé la direcció.

«La secretària li ho va donar a l'acte. El Lluís no es trobava a l'empresa. Bé, això ja no importa, estàvem elegint regals nadalencs i compràvem menjar per a la Nit de Nadal. S'havia agafat el dia lliure i el passava amb mi.

«Vam parlar, li vaig dir si necessitava alguna cosa i em va respondre que no, i ens vam acomiadar. El dilluns pel matí, et va acompanyar a l'estació d'autobusos... I després va anar a treballar...

«La secretària va preguntar-li si havia rebut alguna visita, doncs un home de mitjana edat, calb i amb ulleres s'havia passat per l'empresa i li havia dit que era un familiar.

«El Lluís ja no va estar tranquil en tot el dia, doncs no tenia tracte amb ningú. Va venir a casa meua i em va contar la seua angoixa, i jo el vaig tranquil·litzar el millor que vaig saber, perquè pensava que aquest home s'havia confós.

«Vam estar parlant de tu. Feia escasses hores que te n'havies anat i ja et trobava a faltar. Li vaig dir que et truqués i així ho va fer. Quan va penjar, els seus llavis dibuixaven el millor somriure que li he vist en la vida, doncs l'angoixa que sentia, s'havia esfumat. Tu li havies dit que l'estimaves i això era l'alegria més gran que havia tingut en anys. Després va anar a canviar-se de roba. A casa seua...

«Passaren les hores i no venia. Maria i jo havíem preparat el sopar i ell que s'havia ofert a col·laborar no venia. Quina cara, vaig pensar... A les deu i mitja vaig rebre una trucada seua al meu mòbil. El Lluís em va demanar a crits que anés al seu apartament. La Maria es va quedar, alguna cosa havia passat i gorda, però com ho desconeixia per complet hi vaig anar sol.

—I que et vas trobar, Toni? —Pregunto alarmada.

—Vaig arribar, la porta de l'apartament estava oberta de par en par i el Lluís en un racó del rebedor acotxat, netejant el terra amb un drap a tot gas. És inútil, Toni, per més que froti, no se'n va. Llavors em vaig adonar que eren taques vermelles. El Lluís es va aixecar i vaig reparar que la seua camisa estava tacada de sang. Em vaig espantar tant, Elisa, no sabia a què es devia tot això. Al cap de poc, ho vaig veure. Hi havia un cos al fons del saló. M'ha forçat la porta, el cabró. Quan el Lluís va arribar a casa, el seu pare l'estava esperant ganivet a la mà, Elisa...

Els pèls de la meua pell, s'ericen. Estic atònita per tot el que estic escoltant.

—El Lluís, després de discutir amb ell, d'esquivar els cops i ganivetades, va agafar l'única arma que tenia al seu apartament. Un paraigües amb la puntera de ferro... Li va clavar al coll. La sang va començar a rotllar i el seu pare es va desplomar i es va partir la crisma amb la tauleta de vidre.

—I què vas fer llavors?

—El Lluís volia desfer-se del cadàver i que l'ajudés. M'ho va suplicar... agenollat com estava al terra. Fregava les restes de la seua pròpia sang i la del seu pare, però... No vaig poder, la situació em sobrepassava. Així que vaig trucar la policia des del balcó, mentre el Lluís pensava que estava trucant a la Maria per a dir-li que ens retardaríem. Em comprens, veritat?

I em mira com demanant-me disculpes i necessita uns espatlla per a poder consolar-se.

Assenteixo, però una pregunta que porta una estona, em copeja el seny, perquè em resisteixo a preguntar-li i acut als meus llavis.

—On està el Lluís ara? —Pregunto mentre sento els meus membres molt pesats, de plom.

—A l'hospital, però no ens deixen veure'l, Elisa. Aviat passarà a disposició policial. —I un parell de llàgrimes rellisquen fins la comissura dels meus llavis—. Tu haguessis fet el mateix, veritat?

Després d'un llarg silenci, que s'ha instal·lat entre tots dos, trec de nou forces per a dir-li:

—Ho vas fer correcte, Toni.

—Confies en la justícia, Elisa?

—Legítima defensa, oi?

I és que ara els meus dubtes naufraguen entre tolls tenebrosos, on la balança de la justícia, que m'ha ensenyat el Lluís, em porta a la deriva...

CAPÍTOL 32

Truquen a la porta i el Toni s'aixeca per a obrir-la. En uns instants, entra la Maria amb la meua maleta mentre arrossega els peus.

—Això és teu? —pregunta.

—Sí... —Contesto amb la meua mirada perduda.

—Te l'havies deixat al carrer. Estàs bé, Elisa?

—Necessito estar sola, Toni. Em pots portar al pis de la Sandra? —Li dic a ell, sense contestar-li a la Maria.

En uns minuts, hem carregat la meua maleta al cotxe del Toni i ens dirigim al pis de la Sandra i el Jaume, que sé que no estan, doncs han anat a passar aquestes dates al poble dels pares del Jaume.

Necessito estar a soles per a poder pensar, poder assimilar el que m'ha caigut al damunt, poder imaginar una solució, que no està a les meues mans decidir. La impotència que sento em desborda i remeno nerviosa dintre de la meua bossa de mà. Busco les claus del pis davant de l'edifici ataronjat. No les trobo. No estan.

Una imatge acudeix a la meua ment. «Me les vaig deixar al poble damunt de la tauleta de nit», penso. I truco a la meua mare per a comprovar-ho:

—Mama?

—Eli! Com estàs? I el teu xicot?

—Bé...

«Ben fotut», penso.

—A veure quan ens el presentes. M'has parlat molt poquet d'ell. Per cert, a què es dedica?

—És informàtic... Però escolta'm, mama, no m'hauré deixat unes claus a la meua habitació?

—Sí, filla, sí, i unes arracades i un jersei i unes quantes coses més... Ai, has sortit al teu pare, què hi hem de fer, igual de despistada que ell. Si no fora per mi, ho perdrieu tot. Vols que t'ho enviï? En aquestes dates, no sé quan ho podràs rebre, però jo t'ho envio i, sinó per la teua cosina Susana, que ha tornat al poble amb els tiets i tornarà a ciutat passat Reis.

—Gràcies, mama.

—Està la Sandra a casa o t'has quedat al carrer, filla?

—Està a casa, amb mi —menteixo.

—Doncs felicita-li les festes de la meua part, Eli.

—Val, ja li ho diré. Adeu, mama.

Pitjo el botó del meu mòbil per a finalitzar la trucada. Em sento atordida, al carrer el dia de Nadal completament sola, si no fos pel Toni, que s'ha esperat a que entrés al pis. Menys mal, no fa falta que li digui res, doncs ell s'avança i m'ofereix que vagi a dormir a casa seua.

Desitjava estar sola i ara no serà possible. Miro el Toni i els meus ulls li supliquen una última voluntat mentre els meus llavis li murmuren:

—Toni, t'importaria que m'emportés a Ghat?

El Toni no és molt amic dels animals, però entén els meus desitjos i accepta sense protestar. Truco al veí del segon B i en uns instants puc abraçar a Ghat.

El seu pèl brillant i suau rellisca entre les meues mans, que no paren d'acariciar-lo i, per un moment, inspiro profundament i em calmo.

La meua ment, en aquest breu instant, ha esborrat tota la informació que ha ocorregut en les últimes hores. Estic en blanc i tranquil·la, només existeix el contacte càlid del meu felí que miula suaument. La mà del Toni, que es deposita a les meues espatlles, em retorna a l'agitada realitat.

—Anemone ja, Elisa...

Baixem per l'ascensor i entrem al cotxe del Toni amb Ghat a la meua falda, que em mira de manera hipnòtica. Les meues mans rodegen el seu capet i l'abraço durant tot el trajecte, li dono amb estima pessigades, que sé que li agraden.

Quan retornem a la casa del Toni, baixo del cotxe i la Maria surt a rebre'ns. El Toni li somriu i percebo en aquesta mirada un canvi que fins ara no havia notat.

Els ulls del meu amic s'encenen en veure-la, un petit enlluernament, que exterioritza per primer cop. Maria també li somriu mentre es passa les seues mans pel seu cabell ros i intueixo que hi ha alguna cosa més entre tots dos, alguna cosa íntima que no ens han contat a la resta.

—Des quan...? Vosaltres dos...? —Els hi pregunto astorada amb els meus llavis que s'han quedat en forma de o.

Un riure creua la cara de la Maria.

—Així que és veritat... —Continuo amb el meu índex i els assenyalo.

—Sí —assenteix el Toni—. Portem poc, volíem anunciar-vos-ho per a cap d'any.

—La bomba de l'any —bromeja la Maria—. Com te n'has adonat, Elisa?

—És que no sabeu dissimular, ni que fos endevinadora —els hi dic mentre arronso les espatlles—. Aquestes mirades, que us intercanvieu com dos tórtors, us delaten. Salta a la vista! Enhorabona a tots dos.

I ens fonem els tres en una abraçada, en la que intento oblidar per què realment estic aquí. La realitat es precipita en caiguda lliure sobre meu quan ens separem.

—Què farem l'endemà? Podrem veure el Lluís? —Els pregunto amb un tremolor als meus llavis—. Lluís... Què malament ho deu estar passant!

—Ho sé —diu la Maria que intenta ser dolça en el seu to de veu—. Elisa, tenim que ser forts, val?

Crec que els seus ulls es crispen al recordar quan ella també va ser arrestada. Jo també recordo quan em van detenir. La fredor de la cel·la i l'agonia de que tot passés fins que tot va tornar a la normalitat. Encara no fa ni un mes d'això i ara em sento incapaç de tirar endavant.

—No sé si podré, Maria —titubejo—. Necessito... Beure —dic a la fi i arrossego les paraules.

—Pel Lluís... —Dic a la fi amb la mirada baixa.

La fermesa de la promesa que li vaig fer al Lluís, el parc de les nostres il·lusions de futur, es trenquen al llindar gèlid de la casa del Toni. El meu amic se n'adona de la meua indecisió, m'agafa de la barbeta i amb un lleuger moviment fa que pugui la mirada mentre em diu:

—Conec aquesta mirada, Elisa. Digues el mateix i mira'm als ulls, si us plau.

El seus ulls castanys, castigats pel sofriment del que li ha tocat viure, em convencen momentàniament.

—Sí, Toni, pel Lluís...

I així, units per aquesta còmplice mirada, entrem a casa seua mentre els nostres peus s'aguanten per un fràgil fil, on una trapezista tindria la suficient habilitat per a no precipitar-se cap al buit.

CAPÍTOL 33

Ginebra, me n'he demanat una a «La petita taberna». La meua gola gruny al demanar-la, un so gutural i tosc, quasi imperceptible, que mor als meus llavis i que fa que la cambrera m'ho faci tornar a repetir.

—Ginebra —repeteixo i faig un esforç en pronunciar-ho i assenyalo l'ampolla que hi ha a l'estant superior.

Me la serveix en un got de tub amb dos glaçons. Me la bec amb pocs glops fins a apurar l'última gota.

—Un altra...

I una mà em frega l'espatlla del meu jersei roig. Em giro i em trobo amb el Nasi. Intercanviem una mirada poderosament llarga i els seus llavis es corben en un somriure, que deixa entreveure les seves dents rectes. Li retorno i ric, perquè se sobte m'han entrat ganes de fer-ho.

—Un altra per a mi —li diu el Nasi a la cambrera amb veu riallera.

Passem de la barra del bar a la taula que hi ha enfront i ens seiem a l'únic sofà, enganxats, costat a costat.

—T'alegres de veure'm? —Em pregunta.

—I tu?

—Ja saps que sí, però jo he preguntat primer.

I la seua mirada s'encén.

—Si no et trobés a faltar, no estaria bevent ginebra.

—I on ha quedat el teu Martini blanc, Elisa?

—El meu Martini es va enfonsar... —Baixo la mirada i la pujo immediatament fins a tornar-me a trobar amb els seus ulls negres, que brillen sense remei—. Però sempre podem brindar amb ginebra. Em negaràs un brindis?

—Jo mai nego un brindis, Elisa.

Els nostres gots xoquen amb tanta força que el meu es trenca. M'ompló de vidres, d'alcohol, de gel, de la seua mirada cristal·lina i brillant que em xopa.

—Veus com tot el que toques ho acabes trencant? —Li crido amb ràbia acumulada.

—Sempre podem demanar una altra ronda, Elisa —em calma amb la seua veu que suggereix—.

Assenteixo i continc la fúria i aquesta vegada em demano un Martini blanc, que m'atrapa i llisca per la meua gola pausadament.

—La meua xicota Martini —em diu el Nasi i m'agafa les mans amb afecte.

I les besa. Es deté a cada dit i em trasllada de nou amb la seua humitat a la platja, al nostre últim encuentre, a l'últim cop que em va recórrer la meua pell i m'inundo d'ell. Em sento a gust en aquest moment i em deixo besar per les urpes del passat, que m'aixafen la meua ànima dolguda.

—M'alegro que hakis canviat d'opinió, Elisa, que hakis tornat al nostre bar a buscar-me.

I els seus llavis es detenen a la comissura del meus.

Noto el seu alè a ginebra, una bafarada ben carregada d'alcohol, que se li escapa, mentre em repeteix que m'estima. Una i una altra vegada, com un disc ratllat que em convenç de què he fet bé en venir.

M'acaricia el naixement del meu cabell i m'alegro de no portar el coll alt en aquest jersei doncs estic oberta a les seues carícies contínues que m'estremeixen i em fan sentir calfreds de plaer.

—T'estimo, Elisa —repeteix per enèsima vegada—. Tu també, veritat?

Un bronzit intermitent em desperta. La seua pregunta ressona al meu cap i fa eco. Totalment desconcertada, apareixen una altra sèrie de preguntes entrelaçades entre sí.

On estic? Miro al meu voltant i no reconec les ombres de l'habitació on he aparegut. Què faig encara somniant amb el Nasi? Per què l'alcohol segueix sent protagonista a la meua vida?

Emboirada m'aixeco del llit, busco l'interruptor i em costa trobar-lo. A la fi, ho aconseguixo i el llum s'encén.

Toni... Estic a casa seua. Respiro alleujada, però només uns breus instants, perquè si estic aquí és perquè el Lluís... Em deixo caure un altre cop al llit, de cop, no vull aixecar-me, vull adormir-me fins aconseguir la inconsciència.

«Amb l'alcohol ho aconseguies», la meua veueta reapareix i m'incita a fer-ho. «Però si ho fas, Elisa, això no canviarà res», em dic a mi mateixa, intentant ser més forta que ella. Tombada al llit, estic vivint una lluita interior que m'aterra.

Necessito parlar en la Sandra. Agafo el meu mòbil, que és el que m'ha despertat i marco el seu número, però un altre cop la seua bústia de veu em talla el rotllo. Quants dies porta ja sense cobertura? Truco al Jaume, però tres quarts del mateix. Almenys sé que estan junts, al paradís de la «sense cobertura».

Escolto com la Maria canta per passadís. Almenys algú en aquesta casa s'ha llevat de bon humor. Sento rialles del Toni, oh, merda, una altra vegada soc el número tres. Elisa, l'especialista en ficar-se en la vida de les parelles, una intrusa en vides alienes. Per què no puc tenir una vida normal amb algú que m'estimi? Amb el Lluís? Amb el Nasi? Què més dona!

La Maria entra a l'habitació on estic.

—Me'n vaig a treballar —em diu contenta.

—Jo seguiré aquí una estona més.

I em dono la volta.

Estic de vacances amb totes les seues lletres. Però no puc descansar, el Lluís s'instal·la al meu cervell per a quedar-se. Quan el podrem veure? Què passarà amb ell?

No hi ha ningú que pugui aclarir els meus dubtes, tan sols em queda esperar. Tinc tanta por que el temps corri i em separi definitivament d'ell.

Soc una contradicció constant, em remoc al llit feta un embolic d'inquietuds, que s'aboquen baix de la flassada. Venen a per mi, s'enreden al meu cor que batega a un bon ritme, degut al cúmul de sentiments que em porten a la vora de la desesperació.

El Toni xiula, i al sentir-lo, m'aixeco del llit i surto cap a la cuina. Veig que algú li ha servit l'esmorzar al Ghat. Haurà estat la Maria o el Toni?

—Has dormit bé? —Em pregunta el Toni.

—Sí...

—En serio? T'hem escoltat cridar...

—És que he tingut un mal son.

—Pots contar-me'l, si vols.

I em mira i em diu que és tot oïdes.

—He tornat a beure, Toni, al meu somni. He sentit el gust a l'alcohol i no sé per què he de sentir-lo encara.

—A mi de vegades també em passa.

—I què fas, Toni?

—Doncs... —S'arronsa d'espatlles—. Quan em desperto, estic alegre de què hagi estat un somni.

—I ja està?

—La decisió sempre és teua, Elisa. Nosaltres som lliures de decidir si volem beure o pel contrari abstenir-nos. Crec que necessites anar a veure a l'Anna... Tots...

—Menys el Lluís...

La meua mirada es perd en el seu record.

—Vaig a cridar-la, necessitem teràpia d'urgència.

—I si no està?

—Em va donar el seu mòbil personal, per si les mosques. En aquestes dates...

—Ja...

—Abans que caiguem, millor posar solució, no? Vinga, esmorza ja, vesteix-te, que ens n'anem.

—A on?

—A casa del Jesús i la Sara. Ambdós estan movent fils fins que puguem veure el Lluís.

Em dona un bolc el cor i una petita esperança rebrota de la meua mirada.

—Però no et facis il·lusions, val? Nosaltres ho intentem.

—Sí, Toni. Pel Lluís...

Esmorzo ràpidament, cafè amb llet amb dos cullerades de sucre i torrades amb mantega. Ahir no vaig sopar i estic famolenc. El meu estómac reclama menjar des de fa una estona. Engoleixo ràpid mentre el Toni truca l'Anna, que sé que tindrà treball amb nosaltres.

Necessitem la seua ajuda per a què els meus pensaments de tornar a beure es parin, que s'esvaeixin i es perdin en algun lloc del meu interior, que ara ha rebrotat amb força. I em crida pel meu nom i m'arrossega a beure.

Resistir, bonica paraula, que fa petjada en mi pel moment. Vull escriure-la, pintar-la, colorar-la i penjar-la a la paret amb xinxetes. Veure-la tots els dies quan em desperti a la meua habitació, que em doni forces i coratge, perquè avui també serà un dia sense alcohol.

Em vesteixo acceleradament, sense dutxar-me, perquè no vull fer esperar el Toni, que ja està llest. Em poso els pantalons de pana que portava ahir i un jersei estampat de coll molt alt. Em calço les botes i em pentino refermant les meues puntes del meu pèl rebel.

Surto del lavabo i apago el llum.

—Llesta? —Pregunta el Toni.

—Sí... —Inspiro amb força.

—Aquesta tarda tenim sessió. L'Anna ens vol veure a tots.

—Li has contat el que ha passat amb el Lluís?

—Sí...

El Toni obre les portes del garatge i no diu res més. Pujo al cotxe i intento acomodar-me, malgrat estic molt tensa. Em poso el cinturó, mentre la culpabilitat que sento pel que he somniat, em martiritza. Em poso una mà a la boca i tiro una mica d'alè que té sabor de menta, ja que m'acabo de rentar les dents.

No, no he begut, els somnis, somnis son, Elisa. Desgraciadament incontrolables i confosos. I, amb aquesta lletania que se es repeteix una vegada i una altra, mentre el Nasi es va esvaint del meu record, el cotxe avança fins el pis del Jesús i la Sara.

CAPÍTOL 32

Truquen a la porta i el Toni s'aixeca per a obrir-la. En uns instants, entra la Maria amb la meua maleta mentre arrossega els peus.

—Això és teu? —pregunta.

—Sí... —Contesto amb la meua mirada perduda.

—Te l'havies deixat al carrer. Estàs bé, Elisa?

—Necessito estar sola, Toni. Em pots portar al pis de la Sandra? —Li dic a ell, sense contestar-li a la Maria.

En uns minuts, hem carregat la meua maleta al cotxe del Toni i ens dirigim al pis de la Sandra i el Jaume, que sé que no estan, doncs han anat a passar aquestes dates al poble dels pares del Jaume.

Necessito estar a soles per a poder pensar, poder assimilar el que m'ha caigut al damunt, poder imaginar una solució, que no està a les meues mans decidir. La impotència que sento em desborda i remeno nerviosa dintre de la meua bossa de mà. Busco les claus del pis davant de l'edifici ataronjat. No les trobo. No estan.

Una imatge acudeix a la meua ment. «Me les vaig deixar al poble damunt de la tauleta de nit», penso. I truco a la meua mare per a comprovar-ho:

—Mama?

—Eli! Com estàs? I el teu xicot?

—Bé...

«Ben fotut», penso.

—A veure quan ens el presentes. M'has parlat molt poquet d'ell. Per cert, a què es dedica?

—És informàtic... Però escolta'm, mama, no m'hauré deixat unes claus a la meua habitació?

—Sí, filla, sí, i unes arracades i un jersei i unes quantes coses més... Ai, has sortit al teu pare, què hi hem de fer, igual de despistada que ell. Si no fora per mi, ho perdrieu tot. Vols que t'ho enviï? En aquestes dates, no sé quan ho podràs rebre, però jo t'ho envio i, sinó per la teua cosina Susana, que ha tornat al poble amb els tiets i tornarà a ciutat passat Reis.

—Gràcies, mama.

—Està la Sandra a casa o t'has quedat al carrer, filla?

—Està a casa, amb mi —menteixo.

—Doncs felicita-li les festes de la meua part, Eli.

—Val, ja li ho diré. Adeu, mama.

Pitjo el botó del meu mòbil per a finalitzar la trucada. Em sento atordida, al carrer el dia de Nadal completament sola, si no fos pel Toni, que s'ha esperat a que entrés al pis. Menys mal, no fa falta que li digui res, doncs ell s'avança i m'ofereix que vagi a dormir a casa seua.

Desitjava estar sola i ara no serà possible. Miro el Toni i els meus ulls li supliquen una última voluntat mentre els meus llavis li murmuren:

—Toni, t'importaria que m'emportés a Ghat?

El Toni no és molt amic dels animals, però entén els meus desitjos i accepta sense protestar. Truco al veí del segon B i en uns instants puc abraçar a Ghat.

El seu pèl brillant i suau rellisca entre les meues mans, que no paren d'acariciar-lo i, per un moment, inspiro profundament i em calmo.

La meua ment, en aquest breu instant, ha esborrat tota la informació que ha ocorregut en les últimes hores. Estic en blanc i tranquil·la, només existeix el contacte càlid del meu felí que miula suaument. La mà del Toni, que es deposita a les meues espatlles, em retorna a l'agitada realitat.

—Anemone ja, Elisa...

Baixem per l'ascensor i entrem al cotxe del Toni amb Ghat a la meua falda, que em mira de manera hipnòtica. Les meues mans rodegen el seu capet i l'abraço durant tot el trajecte, li dono amb estima pessigades, que sé que li agraden.

Quan retornem a la casa del Toni, baixo del cotxe i la Maria surt a rebre'ns. El Toni li somriu i percebo en aquesta mirada un canvi que fins ara no havia notat.

Els ulls del meu amic s'encenen en veure-la, un petit enlluernament, que exterioritza per primer cop. Maria també li somriu mentre es passa les seues mans pel seu cabell ros i intueixo que hi ha alguna cosa més entre tots dos, alguna cosa íntima que no ens han contat a la resta.

—Des quan...? Vosaltres dos...? —Els hi pregunto astorada amb els meus llavis que s'han quedat en forma de o.

Un riure creua la cara de la Maria.

—Així que és veritat... —Continuo amb el meu índex i els assenyalo.

—Sí —assenteix el Toni—. Portem poc, volíem anunciar-vos-ho per a cap d'any.

—La bomba de l'any —bromeja la Maria—. Com te n'has adonat, Elisa?

—És que no sabeu dissimular, ni que fos endevinadora —els hi dic mentre arronso les espatlles—. Aquestes mirades, que us intercanvieu com dos tórtors, us delaten. Salta a la vista! Enhorabona a tots dos.

I ens fonem els tres en una abraçada, en la que intento oblidar per què realment estic aquí. La realitat es precipita en caiguda lliure sobre meu quan ens separem.

—Què farem l'endemà? Podrem veure el Lluís? —Els pregunto amb un tremolor als meus llavis—. Lluís... Què malament ho deu estar passant!

—Ho sé —diu la Maria que intenta ser dolça en el seu to de veu—. Elisa, tenim que ser forts, val?

Crec que els seus ulls es crispen al recordar quan ella també va ser arrestada. Jo també recordo quan em van detenir. La fredor de la cel·la i l'agonia de que tot passés fins que tot va tornar a la normalitat. Encara no fa ni un mes d'això i ara em sento incapaç de tirar endavant.

—No sé si podré, Maria —titubejo—. Necessito... Beure —dic a la fi i arrossego les paraules.

—Pel Lluís... —Dic a la fi amb la mirada baixa.

La fermesa de la promesa que li vaig fer al Lluís, el parc de les nostres il·lusions de futur, es trenquen al llindar gèlid de la casa del Toni. El meu amic se n'adona de la meua indecisió, m'agafa de la barbeta i amb un lleuger moviment fa que pugui la mirada mentre em diu:

—Conec aquesta mirada, Elisa. Digues el mateix i mira'm als ulls, si us plau.

El seus ulls castanys, castigats pel sofriment del que li ha tocat viure, em convencen momentàniament.

—Sí, Toni, pel Lluís...

I així, units per aquesta còmplice mirada, entrem a casa seua mentre els nostres peus s'aguanten per un fràgil fil, on una trapezista tindria la suficient habilitat per a no precipitar-se cap al buit.

CAPÍTOL 32

Truquen a la porta i el Toni s'aixeca per a obrir-la. En uns instants, entra la Maria amb la meua maleta mentre arrossega els peus.

—Això és teu? —pregunta.

—Sí... —Contesto amb la meua mirada perduda.

—Te l'havies deixat al carrer. Estàs bé, Elisa?

—Necessito estar sola, Toni. Em pots portar al pis de la Sandra? —Li dic a ell, sense contestar-li a la Maria.

En uns minuts, hem carregat la meua maleta al cotxe del Toni i ens dirigim al pis de la Sandra i el Jaume, que sé que no estan, doncs han anat a passar aquestes dates al poble dels pares del Jaume.

Necessito estar a soles per a poder pensar, poder assimilar el que m'ha caigut al damunt, poder imaginar una solució, que no està a les meues mans decidir. La impotència que sento em desborda i remeno nerviosa dintre de la meua bossa de mà. Busco les claus del pis davant de l'edifici ataronjat. No les trobo. No estan.

Una imatge acudeix a la meua ment. «Me les vaig deixar al poble damunt de la tauleta de nit», penso. I truco a la meua mare per a comprovar-ho:

—Mama?

—Eli! Com estàs? I el teu xicot?

—Bé...

«Ben fotut», penso.

—A veure quan ens el presentes. M'has parlat molt poquet d'ell. Per cert, a què es dedica?

—És informàtic... Però escolta'm, mama, no m'hauré deixat unes claus a la meua habitació?

—Sí, filla, sí, i unes arracades i un jersei i unes quantes coses més... Ai, has sortit al teu pare, què hi hem de fer, igual de despistada que ell. Si no fora per mi, ho perdrieu tot. Vols que t'ho enviï? En aquestes dates, no sé quan ho podràs rebre, però jo t'ho envio i, sinó per la teua cosina Susana, que ha tornat al poble amb els tiets i tornarà a ciutat passat Reis.

—Gràcies, mama.

—Està la Sandra a casa o t'has quedat al carrer, filla?

—Està a casa, amb mi —menteixo.

—Doncs felicita-li les festes de la meua part, Eli.

—Val, ja li ho diré. Adeu, mama.

Pitjo el botó del meu mòbil per a finalitzar la trucada. Em sento atordida, al carrer el dia de Nadal completament sola, si no fos pel Toni, que s'ha esperat a que entrés al pis. Menys mal, no fa falta que li digui res, doncs ell s'avança i m'ofereix que vagi a dormir a casa seua.

Desitjava estar sola i ara no serà possible. Miro el Toni i els meus ulls li supliquen una última voluntat mentre els meus llavis li murmuren:

—Toni, t'importaria que m'emportés a Ghat?

El Toni no és molt amic dels animals, però entén els meus desitjos i accepta sense protestar. Truco al veí del segon B i en uns instants puc abraçar a Ghat.

El seu pèl brillant i suau rellisca entre les meues mans, que no paren d'acariciar-lo i, per un moment, inspiro profundament i em calmo.

La meua ment, en aquest breu instant, ha esborrat tota la informació que ha ocorregut en les últimes hores. Estic en blanc i tranquil·la, només existeix el contacte càlid del meu felí que miula suaument. La mà del Toni, que es deposita a les meues espatlles, em retorna a l'agitada realitat.

—Anemone ja, Elisa...

Baixem per l'ascensor i entrem al cotxe del Toni amb Ghat a la meua falda, que em mira de manera hipnòtica. Les meues mans rodegen el seu capet i l'abraço durant tot el trajecte, li dono amb estima pessigades, que sé que li agraden.

Quan retornem a la casa del Toni, baixo del cotxe i la Maria surt a rebre'ns. El Toni li somriu i percebo en aquesta mirada un canvi que fins ara no havia notat.

Els ulls del meu amic s'encenen en veure-la, un petit enlluernament, que exterioritza per primer cop. Maria també li somriu mentre es passa les seues mans pel seu cabell ros i intueixo que hi ha alguna cosa més entre tots dos, alguna cosa íntima que no ens han contat a la resta.

—Des quan...? Vosaltres dos...? —Els hi pregunto astorada amb els meus llavis que s'han quedat en forma de o.

Un riure creua la cara de la Maria.

—Així que és veritat... —Continuo amb el meu índex i els assenyalo.

—Sí —assenteix el Toni—. Portem poc, volíem anunciar-vos-ho per a cap d'any.

—La bomba de l'any —bromeja la Maria—. Com te n'has adonat, Elisa?

—És que no sabeu dissimular, ni que fos endevinadora —els hi dic mentre arronso les espatlles—. Aquestes mirades, que us intercanvieu com dos tórtors, us delaten. Salta a la vista! Enhorabona a tots dos.

I ens fonem els tres en una abraçada, en la que intento oblidar per què realment estic aquí. La realitat es precipita en caiguda lliure sobre meu quan ens separem.

—Què farem l'endemà? Podrem veure el Lluís? —Els pregunto amb un tremolor als meus llavis—. Lluís... Què malament ho deu estar passant!

—Ho sé —diu la Maria que intenta ser dolça en el seu to de veu—. Elisa, tenim que ser forts, val?

Crec que els seus ulls es crispen al recordar quan ella també va ser arrestada. Jo també recordo quan em van detenir. La fredor de la cel·la i l'agonia de que tot passés fins que tot va tornar a la normalitat. Encara no fa ni un mes d'això i ara em sento incapaç de tirar endavant.

—No sé si podré, Maria —titubejo—. Necessito... Beure —dic a la fi i arrossego les paraules.

—Pel Lluís... —Dic a la fi amb la mirada baixa.

La fermesa de la promesa que li vaig fer al Lluís, el parc de les nostres il·lusions de futur, es trenquen al llindar gèlid de la casa del Toni. El meu amic se n'adona de la meua indecisió, m'agafa de la barbeta i amb un lleuger moviment fa que pugui la mirada mentre em diu:

—Conec aquesta mirada, Elisa. Digues el mateix i mira'm als ulls, si us plau.

El seus ulls castanys, castigats pel sofriment del que li ha tocat viure, em convencen momentàniament.

—Sí, Toni, pel Lluís...

I així, units per aquesta còmplice mirada, entrem a casa seua mentre els nostres peus s'aguanten per un fràgil fil, on una trapezista tindria la suficient habilitat per a no precipitar-se cap al buit.

CAPÍTOL 33

Ginebra, me n'he demanat una a «La petita taberna». La meua gola gruny al demanar-la, un so gutural i tosc, quasi imperceptible, que mor als meus llavis i que fa que la cambrera m'ho faci tornar a repetir.

—Ginebra —repeteixo i faig un esforç en pronunciar-ho i assenyalo l'ampolla que hi ha a l'estant superior.

Me la serveix en un got de tub amb dos glaçons. Me la bec amb pocs glops fins a apurar l'última gota.

—Un altra...

I una mà em frega l'espatlla del meu jersei roig. Em giro i em trobo amb el Nasi. Intercanviem una mirada poderosament llarga i els seus llavis es corben en un somriure, que deixa entreveure les seves dents rectes. Li retorno i ric, perquè se sobte m'han entrat ganes de fer-ho.

—Un altra per a mi —li diu el Nasi a la cambrera amb veu riallera.

Passem de la barra del bar a la taula que hi ha enfront i ens seiem a l'únic sofà, enganxats, costat a costat.

—T'alegres de veure'm? —Em pregunta.

—I tu?

—Ja saps que sí, però jo he preguntat primer.

I la seua mirada s'encén.

—Si no et trobés a faltar, no estaria bevent ginebra.

—I on ha quedat el teu Martini blanc, Elisa?

—El meu Martini es va enfonsar... —Baixo la mirada i la pujo immediatament fins a tornar-me a trobar amb els seus ulls negres, que brillen sense remei—. Però sempre podem brindar amb ginebra. Em negaràs un brindis?

—Jo mai nego un brindis, Elisa.

Els nostres gots xoquen amb tanta força que el meu es trenca. M'omplo de vidres, d'alcohol, de gel, de la seua mirada cristal·lina i brillant que em xopa.

—Veus com tot el que toques ho acabes trencant? —Li crido amb ràbia acumulada.

—Sempre podem demanar una altra ronda, Elisa —em calma amb la seua veu que suggereix—.

Assenteixo i continc la fúria i aquesta vegada em demano un Martini blanc, que m'atrapa i llisca per la meua gola pausadament.

—La meua xicota Martini —em diu el Nasi i m'agafa les mans amb afecte.

I les besa. Es deté a cada dit i em trasllada de nou amb la seua humitat a la platja, al nostre últim encuentre, a l'últim cop que em va recórrer la meua pell i m'inundo d'ell. Em sento a gust en aquest moment i em deixo besar per les urpes del passat, que m'aixafen la meua ànima dolguda.

—M'alegro que hakis canviat d'opinió, Elisa, que hakis tornat al nostre bar a buscar-me.

I els seus llavis es detenen a la comissura del meus.

Noto el seu alè a ginebra, una bafarada ben carregada d'alcohol, que se li escapa, mentre em repeteix que m'estima. Una i una altra vegada, com un disc ratllat que em convenç de què he fet bé en venir.

M'acaricia el naixement del meu cabell i m'alegro de no portar el coll alt en aquest jersei doncs estic oberta a les seues carícies contínues que m'estremeixen i em fan sentir calfreds de plaer.

—T'estimo, Elisa —repeteix per enèsima vegada—. Tu també, veritat?

Un bronzit intermitent em desperta. La seua pregunta ressona al meu cap i fa eco. Totalment desconcertada, apareixen una altra sèrie de preguntes entrelaçades entre sí.

On estic? Miro al meu voltant i no reconec les ombres de l'habitació on he aparegut. Què faig encara somniant amb el Nasi? Per què l'alcohol segueix sent protagonista a la meua vida?

Emboirada m'aixeco del llit, busco l'interruptor i em costa trobar-lo. A la fi, ho aconseguixo i el llum s'encén.

Toni... Estic a casa seua. Respiro alleujada, però només uns breus instants, perquè si estic aquí és perquè el Lluís... Em deixo caure un altre cop al llit, de cop, no vull aixecar-me, vull adormir-me fins aconseguir la inconsciència.

«Amb l'alcohol ho aconseguies», la meua veueta reapareix i m'incita a fer-ho. «Però si ho fas, Elisa, això no canviarà res», em dic a mi mateixa, intentant ser més forta que ella. Tombada al llit, estic vivint una lluita interior que m'aterra.

Necessito parlar en la Sandra. Agafo el meu mòbil, que és el que m'ha despertat i marco el seu número, però un altre cop la seua bústia de veu em talla el rotllo. Quants dies porta ja sense cobertura? Truco al Jaume, però tres quarts del mateix. Almenys sé que estan junts, al paradís de la «sense cobertura».

Escolto com la Maria canta per passadís. Almenys algú en aquesta casa s'ha llevat de bon humor. Sento rialles del Toni, oh, merda, una altra vegada soc el número tres. Elisa, l'especialista en ficar-se en la vida de les parelles, una intrusa en vides alienes. Per què no puc tenir una vida normal amb algú que m'estimi? Amb el Lluís? Amb el Nasi? Què més dona!

La Maria entra a l'habitació on estic.

—Me'n vaig a treballar —em diu contenta.

—Jo seguiré aquí una estona més.

I em dono la volta.

Estic de vacances amb totes les seues lletres. Però no puc descansar, el Lluís s'instal·la al meu cervell per a quedar-se. Quan el podrem veure? Què passarà amb ell?

No hi ha ningú que pugui aclarir els meus dubtes, tan sols em queda esperar. Tinc tanta por que el temps corri i em separi definitivament d'ell.

Soc una contradicció constant, em remoc al llit feta un embolic d'inquietuds, que s'aboquen baix de la flassada. Venen a per mi, s'enreden al meu cor que batega a un bon ritme, degut al cúmul de sentiments que em porten a la vora de la desesperació.

El Toni xiula, i al sentir-lo, m'aixeco del llit i surto cap a la cuina. Veig que algú li ha servit l'esmorzar al Ghat. Haurà estat la Maria o el Toni?

—Has dormit bé? —Em pregunta el Toni.

—Sí...

—En serio? T'hem escoltat cridar...

—És que he tingut un mal son.

—Pots contar-me'l, si vols.

I em mira i em diu que és tot oïdes.

—He tornat a beure, Toni, al meu somni. He sentit el gust a l'alcohol i no sé per què he de sentir-lo encara.

—A mi de vegades també em passa.

—I què fas, Toni?

—Doncs... —S'arronsa d'espatlles—. Quan em desperto, estic alegre de què hagi estat un somni.

—I ja està?

—La decisió sempre és teua, Elisa. Nosaltres som lliures de decidir si volem beure o pel contrari abstenir-nos. Crec que necessites anar a veure a l'Anna... Tots...

—Menys el Lluís...

La meua mirada es perd en el seu record.

—Vaig a cridar-la, necessitem teràpia d'urgència.

—I si no està?

—Em va donar el seu mòbil personal, per si les mosques. En aquestes dates...

—Ja...

—Abans que caiguem, millor posar solució, no? Vinga, esmorza ja, vesteix-te, que ens n'anem.

—A on?

—A casa del Jesús i la Sara. Ambdós estan movent fils fins que puguem veure el Lluís.

Em dona un bolc el cor i una petita esperança rebrota de la meua mirada.

—Però no et facis il·lusions, val? Nosaltres ho intentem.

—Sí, Toni. Pel Lluís...

Esmorzo ràpidament, cafè amb llet amb dos cullerades de sucre i torrades amb mantega. Ahir no vaig sopar i estic famolenca. El meu estómac reclama menjar des de fa una estona. Engoleixo ràpid mentre el Toni truca l'Anna, que sé que tindrà treball amb nosaltres.

Necessitem la seua ajuda per a què els meus pensaments de tornar a beure es parin, que s'esvaeixin i es perdin en algun lloc del meu interior, que ara ha rebrotat amb força. I em crida pel meu nom i m'arrossega a beure.

Resistir, bonica paraula, que fa petjada en mi pel moment. Vull escriure-la, pintar-la, colorar-la i penjar-la a la paret amb xinxetes. Veure-la tots els dies quan em desperti a la meua habitació, que em doni forces i coratge, perquè avui també serà un dia sense alcohol.

Em vesteixo acceleradament, sense dutxar-me, perquè no vull fer esperar el Toni, que ja està llest. Em poso els pantalons de pana que portava ahir i un jersei estampat de coll molt alt. Em calço les botes i em pentino refermant les meues puntes del meu pèl rebel.

Surto del lavabo i apago el llum.

—Llesta? —Pregunta el Toni.

—Sí... —Inspiro amb força.

—Aquesta tarda tenim sessió. L'Anna ens vol veure a tots.

—Li has contat el que ha passat amb el Lluís?

—Sí...

El Toni obre les portes del garatge i no diu res més. Pujo al cotxe i intento acomodar-me, malgrat estic molt tensa. Em poso el cinturó, mentre la culpabilitat que sento pel que he somniat, em martiritza. Em poso una mà a la boca i tiro una mica d'alè que té sabor de menta, ja que m'acabo de rentar les dents.

No, no he begut, els somnis, somnis son, Elisa. Desgraciadament incontrolables i confosos. I, amb aquesta lletania que se es repeteix una vegada i una altra, mentre el Nasi es va esvaint del meu record, el cotxe avança fins el pis del Jesús i la Sara.

CAPÍTOL 34

El pis del Jesús i la Sara és bastant ampli, però poc lluminós, cosa que fa que es vegi més petit del que realment és. Nombrosos llibres reposen apilats a les estanteries del menjador. Observo com no hi ha ni una mica de pols. Sara deu ser molt acurada i pulcra.

M'intento acomodar al sofà, però estic molt tensa. La meua espatlla està molt dura i em fa mal el coll, que procuro no moure.

El Toni seu al meu costat, mentre sentim com el Jesús està parlant per telèfon amb algun company del bufet. De seguida penja i ve cap a nosaltres. Està serio i la seua expressió em posa en alerta. Tinc el pressentiment de què no ens donarà bones notícies.

—Setanta-dues hores. Lluís acaba de sortir de l'hospital i començaran a interrogar-lo —diu.

—I ara... Només ens queda esperar? —Pregunta el Toni.

—Em temo que sí i saber els resultats de l'autòpsia, que s'ha retardat més que l'habitual en aquests dies. Obriran una investigació amb tot.

Escolto atenta tot el que ens està explicant el Jesús. No podem tornar enrere, estic estàtica, parada i m'és impossible tenir coratge en aquest moment.

Sento pànic, però m'és impossible tremolar. Sento dolor, però més impossible expressar-lo. Sento angoixa, però més impossible diluir-la. Sento tantes emocions, que recorren el meu cos immòbil en aquests moments...

El meu cos no les demostra, es comporta aliè a tot, però la meua ment no para de sentir aquesta por a l'incert, aquesta angoixa al desconegut, aquesta incertesa que s'instal·la a les meues venes i que navega per la meua sang, en cada batec contingut per la incapacitat dels meus gestos.

Veig com la Sara s'aproxima sigil·losament a la taula del menjador i encén l'ordenador portàtil. Solament li veig les espatlles. Es seu cabell negre, brillant i arissat li cau per darrera. Al cap de poc, està teclejant i se separa de la pantalla per a què la puguem veure.

—Aquest va ser l'inici —diu i assenyala una pàgina web.

M'aixeco del sofà per a aproximar-me. La imatge del Lluís, que apareix en ella, em resulta tan pròxima. La seua camiseta blava, el seu somriure a mitges davant la càmera, el seu cabell castany una mica més llarg que l'últim dia que el vaig veure, els seus ulls profunds com dos espills de l'ànima. Em detinc a observar-la detingudament, el seu nom amb els seus cognoms estampats a la vora

superior, a la dreta, la fotografia i a la part esquerra, un breu resum del seu currículum.

SIATA, diu el logotip d'un taronja brillant. «Solucions informàtiques al teu abast». L'estómac se'm regira per minuts.

—Puc? —Interrogo a la Sara mentre m'apodero del ratolí.

—Tot teu, Elisa.

Començo a navegar per la web corporativa de SIATA, clico als distints enllaços. El grup de treballadors al complet, companys del Lluís que no havia vist en la meua vida, doncs era ell qui em venia a buscar al treball. La majoria homes joves, com el meu xicot, malgrat experts en el món de les noves tecnologies. Una animació d'una dona amb la pregunta «Puc ajudar-li?», capta de sobte la meua atenció.

—Va ser ella qui li va donar l'adreça al pare del Lluís? —Pregunto agitada.

—Sí —assenteix el Toni, que també s'ha aixecat—. Noemí, la conec personalment.

—Jo també —diu el Jesús—. És la secretaria.

—I per què mai m'ha parlat d'ella? —Pregunto sense obtenir contestació per part d'ells.

Noto com la mà del Toni em frega l'espatlla per a detenir-se en aquest lloc.

—Què m'esteu ocultant? —Els hi pregunto als tres, perquè el silenci, que s'ha instal·lat al menjador, no m'agrada gens.

—Res —Diu el Jesús mentre es rasca la barbeta i baixa la mirada.

—Jesús, per què no li dieu d'una vegada? —interromp la Sara inexplicablement.

—Dir-me el què?

I la mà del Toni fa més pressió a la meua espatlla.

—Doncs... —raspera el Toni—. El Lluís i la Noemí van sortir durant un temps. Però va ser abans de què comencés amb tu, val?

—Sí, la seua història ja va acabar —afegeix el Jesús—. Millor dit, va ser el Lluís qui al començar amb tu, la va deixar... No vagis a pensar res rar que ho veig a la teua mirada.

—I com justifiques que fos ella qui li va donar la seua adreça i es va salta la protecció de dades? —Pregunto amb ràbia, perquè sé el que és una amant despitada.

—Noemí està desfeta —diu la Sara—. En aquest moment no reparo en el que feia... Va pensar que li vindria bé al Lluís retrobar-se amb el seu passat, perquè el desconeixia totalment.

—Lluís era molt reservat, ja ho saps —segueix el Jesús—. A ella mai li va contar res. Només va veure un home, que li va semblar amable, que desitjava trobar-se amb el Lluís la nit de Nadal...

—De quina part esteu vosaltres? —Pregunto indignada mentre em desfaig de la mà del Toni, que segueix a la meua espatlla amb un moviment bruscat.

—Jo soc amiga de Noemí —confessa la Sara.

—I nosaltres amics teus —diuen el Toni i el Jesús a la vegada.

Torno a clicar amb el ratolí a la pestanya on surt el Lluís i intento ampliar la seua imatge. Em broten llàgrimes a l'aconseguir-ho. La seua cara està tan lluny de poder-la acariciar per una maleïda secretària, que es va saltar les normes que fins un pàrvul sabia que mai s'han de donar les adreces als desconeguts.

—És una mica pàmfila així a simple vista, no? —Dic i miro un altre cop la foto de la secretària.

—Ja n'hi ha prou —barboteja la Sara.

I noves ferides s'obren al meu interior, al veure com el Jesús i el Toni no fan cap comentari al respecte.

—Toni, ens anem ja? —Li dic.

—Com vulguis.

—Necessito...

El meu mòbil sona en aquest precís instant i interromp les meues paraules. Contesto sense saber qui és.

—Elisa, on estàs? —Pregunta una veu tan desitjada en aquests últims dies.

—Sandra! Per fi!

—Ja hem tornat. No teníem bona cobertura al poble del Jaume.

—Sí, ja me n'havia adonat...

—Com et va pel poble? Què tal els teus pares, Elisa? Espera, que tinc una notícia que donar-te... Estic... Embarassada!

—Què? Ara mateix et vinc a fer una abraçada.

—Home, tardaràs unes quantes hores. El poble no cau massa a prop que diguem.

—Si estic aquí, Sandra. He dormit a casa del Toni, perquè em vaig deixar les claus de casa teua. Ja t'ho contaré... Fins ara!

M'acomio i recordo que aquesta mateixa tarda tenim sessió de teràpia i surto del pis del Jesús i la Sara. «Poderosa amistat», em dic per a mi, mentre veig la mirada distant de la Sara al donar-li els dos petons de comiat, que fan que el meu món trontolli.

CAPÍTOL 35

Acomodada de nou al pis de la Sandra, la meua amiga tan feliç, tan radiant, tan sencera, tan ella.

Si no fos perquè al contar-li la meua situació actual, els seus ulls més grans que de costum al trobar-se amb els meus, donen pas a la inquietud. Se li he traslladat i, al veure la seua expressió, el plor reapareix a la meua gola.

—Pobra Elisa —sento que em murmura mentre les seues mans em rodegen la meua espatlla rígida.

—No et compadeixis de mi, Sandra —li dic entre sanglots forts.

—No és això, perdona'm.

Però sé que li ha sortit de l'ànima.

—No em diguis pobra, com si no tingués solució, Sandra. Necessitava tant el Lluís, el necessitava tant... Volia començar el cap d'any amb noves energies, nous projectes, nous propòsits, noves il·lusions. Però al Lluís ja no el conec, me n'adono que no sé res d'ell...

—Lluís t'estima, Elisa. Només feia falta veure'l i no es pot dissimular. Pel que em contes, només es va defensar...

—Sí, es va defensar. Però va matar el seu pare, i ara, què passarà? Quina vida m'espera al seu costat, un xicot entre reixes, es això el que vull per a mi?

—Encara no l'han condemnat, Elisa.

—Però ho faran, sinó temps al temps.

—Existeix la llegítima defensa, no? No siguis tan negativa.

—No vull fer-me falses il·lusions, Sandra. No puc confiar ja en ell. Em deia que estava sol i estava enrotllat amb la secretària.

—Tu tampoc li vas contar la teua relació amb el Nasi.

—Sí, sí que ho vaig fer!

—Però no a la primera, Lluís t'estima, Elisa.

—Però m'ha fallat. Quines coses més m'ha ocultat? —Dic mentre ploro i em xarrupo els mocs—. Per què tinc la sensació de què sempre has estat del seu costat? Per què mai ho vas estar del Nasi?

—Perquè el Nasi no et convenia.

—I el Lluís sí? Sempre li vas tenir mania i vull saber el perquè.

La meua amiga acota el cap, els seus ulls es perden entre les meues botes de tacó.

—Vull que m'ho contis —l'insisteixo—. Sandra, per què mai vas suportar al Nasi?

—No remoguis el passat —m'esquiva.

—Tinc dret a saber què va passar, Sandra. Perquè al principi, molt al principi, t'agradava que sortís amb ell. Fins recordo que m'animaves, però un bon dia tot va canviar. Després de la festa de cap d'any en la que fam agafar aquella borratxera, que fins i tot van venir aquelles ambulàncies a assistir-nos, que ja no va ser el mateix.

«Per què, Sandra? Si fins i tot sortíem els quatre junts: tu, el Jaume, el Nasi i jo. Mai vam tornar a fer-ho després d'allò. Per què?»

«Si fins a la teua boda ni li vas dirigir la paraula i em vas dir que em tiraries el ram, però que esperaves que em casés amb un altre.

«Per què, Sandra? Per què no em contestes d'una vegada. El que m'hagis de dir, digues-m'ho ara d'una vegada!»

—No hi ha res a dir, Elisa. No puc dir-t'ho i ja està. No insisteixis més.

—De què tens por, Sandra? De què torni a beure o de què torni amb el Nasi? Diguem el que amagues d'una vegada!»

I de sobte, els ulls de la meua amiga, no sé si per la seua sensibilitat per l'embaràs o pel que calla, comencen a inundar-se de llàgrimes.

—Perdona'm —diu ràpidament, s'aixeca del sofà i se'n va cap a la cuina.

—De què Sandra? De què t'he de perdonar?»

La segueixo.

I ella calla i, amb els seus silencis, diu més que amb les seues paraules. Lentament em mira, perquè jo no li aparto la mirada ni un sol moment, i torna a baixar la seua mirada, perquè li costa aguantar-me-la.

—Vaig jurar que mai t'ho diria, Elisa. El meu matrimoni està en joc. No burxis més, si us plau.

I de sobte, estiro del fil i la llengua de la meua amiga trenca la seua promesa. Perquè tot encaixa al meu cervell.

—Estaves amb el Nasi i amb el Jaume a la vegada, Sandra? És això el que calles?»

I la Sandra, somicant i xarrupant-se els mocs, assenteix i la veig diminuta enfront meu.

—Vam jurar que mai ho sabríeu. Aquella nit de cap d'any ens vam enrotllar, i tu i el Jaume tan ficats en el vostre món de descontrol ni us va assabentar. Allò va ser l'inici...

—Perquè amb un cop no en va hi ha haver prou, no?

—No —es desmunta una mica més—. No va ser prou, però no us volíem fer mal. No us ho mereixíeu. Per això em vaig casar amb el Jaume, perquè amb ell congeniava, la meua relació amb el Nasi era tan sols química, que em portava a la perdició casa cop que estava amb ell.

«Un dia li vaig dir adeu per a sempre. Va ser quan va heretar els béns de la seua tieta perquè, malgrat em va doldre, tu eres feliç amb ell i ara també us podríeu casar.

«Al cap de poc, em vaig assabentar que es veia amb la Llum. Et continuava sent infidel, Elisa. Em vaig atrevir, vaig anar a buscar-lo i li vaig dir que et deixés d'una vegada, que no jugués més amb tu, que no t'ho mereixies.

—I et va fer cas...

—Sí. Ell tenia por a la teua reacció, a que no ho suportessis, però jo li vaig dir que ja m'encarregaria de què estiguessis bé. T'ho devia, amiga.

—Què sabràs tu el que és l'amistat, Sandra! Què sabràs tu!!! —li crido, perquè el seu cinisme em sobresaure.

—Sempre he cuida't de tu, Elisa.

—Cuidar és traïr Sandra?

—No estic orgullosa d'això, creu-me, cada dia que passa em penedeixo.

—Doncs ho has sabut dissimular molt bé! I a sobre em vas fer creure que si era un assassí. A què jugues, Sandra? Vaig arribar a creure'm que eres l'amiga perfecta, però no existeixes ja per a mi. Em sents? No E-XIS-TEI-XES!!!

I dit això, recullo la meua bossa de mà i començo a caminar pel passadís. Necessito fugir, córrer, mentre sento una nova ferida obrir-se sobre meu, profunda i ferma.

La sal de les meues llàgrimes em copeja als ulls i Sandra darrere meu, em suplica amb la seua veu, que per primer cop ja no crec.

—Elisa, si us plau, ho sento, no te'n vagis. No te'n vagis, on aniràs ara?

I la por en la seua veu i el meu esquinç que es tan fort, que em dona forces per a donar una portada, que ressona per tot l'edifici.

Baixo les escales de dues en dues. La Sandra va darrere, plorant, i intenta impedir que fugi de la seua vida, però ja s'ha trencat tot entre les dues. Soc més

ràpida que ella, li porto avantatja i, a la fi, escolto com els seus passos s'aturen. Em precipito cap a la sortida i quan estic al portal quasi xoco amb el Jaume.

—Elisa! Què et passa? Cap a on vas tan corrent?

—Que t'ho conti la teua dona!

Perquè ja no hi ha marxa enrere i les meues passes accelerades em porten per carrers, que no sabia que existien. Recorro les voreres sense aturar-me, sense tenir cap meta, doncs les que tenia s'han extingit.

I aquest gust metàl·lic i gèlid imprès a les meus papil·les gustatives i aquest rancor que comença a apoderar-se de mi. I els meus punys presosi les meues dents que fan més pressió. I la meua ira que corre a la mateixa velocitat que jo, i el meu cor que comença a bategar més de pressa. El meu cor que sent massa, que es cansa de sentir, que ja no vol viure. I les meues llàgrimes que m'impedeixen veure i la frenada que escolto d'un conductor que em crida si estic boja.

I m'aturo, i m'aturo.... I m'aturo... Enmig del carrer. Els automòbils m'esquiven, una moto que rugeix quasi em frega i sento els xiulets dels clàxons. Pobre, Elisa, la veu de la Sandra està present a les meues oïdes, en el nostre fi i el mòbil que comença a vibrar-me a la butxaca.

La trucada que no contestaré, perquè em dona tot igual. I el mòbil insisteix, més pesat que el plom. Ni Lluís, ni Nasi, ni Sandra, ni Toni, ni Maria, ni Jesús, ni Sara, ni ningú. I aquesta nit, sense sostre, sense casa, sense pis, sense llit, sense res.

Sola, completament sola.

I a la fi me'n ric, una rialla que se m'escapa, perquè soc lliure. Ni una sola vegada he pensat avui en l'alcohol. La beguda que ja no necessito, perquè m'he alliberat malgrat que la meua vida sigui una autèntica merda, una autèntica estafa, un engany.

L'engany que m'han propinat les meues amistats, i de cops s'aprèn, Elisa. La meua veueta m'aconsella: «Imposa't, has de ser forta, Elisa». Com viure a les altures si la meua ànima està plena d'abismes?

I el mòbil que torna a sonar, insistent. La trucada que contesto, perquè la meua cosina, la Susana, retorna el contacte perdut.

—Tinc unes coses per a tu —em diu riallera—. Ta mare m'ha carregat de tot el que em vas deixar al poble. I de alguna cosa més, tindràs menjar per a parar un regiment. Vols venir a recollir-ho o millor em passo jo?

—Susana... —La meua veu tremola, les meues llàgrimes callen—. Diguem on vius i em passo jo.

CAPÍTOL 36

L'estació d'autobusos està quasi deserta a aquestes hores i burxo dintre la meua bossa de mà per a buscar la targeta del bus. La Susana viu a les afores de la ciutat com m'ha indicat per telèfon.

Un home amb els pantalons gastats i la jaqueta deslluïda vocifera als quatre vents:

—Un “eurito” per a Paquito!

L'observo detingudament. Les poques persones que hi ha al seu voltant l'eviten com si fos un pudent, doncs es nota a la llegua que s'ha passat amb l'alcohol.

L'home, amb una ampolla buida als seus peus, no para de reclamar una almoïna que no arriba per a anar al bar més proper a beure. Sento llàstima per ell, per la seua set fictícia, per les seues ànsies d'evadir-se d'una vida que suposo que l'ha tractat injustament.

S'haurà quedat sense treball? Existeix una raó de pes que t'impulsi a beure? L'home dibuixa esses amb els seus passos i suporta el pes d'uns peus massa estrets. S'acaba apropant.

—No tindràs un “eurito”, guapa?

Nego amb el cap i li mostro la targeta del bus.

—Paquito no té cap “eurito” —mussita l'home i dues llàgrimes li rellisquen per la seua barba de pocs dies.

No em fa por. El veig tan enfonsat, tan inofensiu, tan vulnerable que, malgrat porti diners a la meua bossa de mà, sé que m'és impossible donar-li'ls. Li donaria una targeta del grup de teràpia, però sé que s'ho prendria malament. Quan portes una bena als ulls, t'és impossible acceptar l'ajuda que et puguin prestar.

La teràpia! Me l'he saltat, però les circumstàncies d'avui m'han sobrepassat.

La mentida és com una copa tèrbola de rom per on es desborda la meua ànima. Mentides decorades d'amor, mentides amigues, mentides piadoses, mentides ferides i, sumant-les totes, ja no les puc suportar més. Elles s'han clavats en mi i aquí segueixen. Em punxen, s'enfonsen a la meua carn i em recorden el que sofreixo per elles. Només te n'adones de la mentida, quan eres conscient del que vivies era un engany, quan et caus del núvol i saps que tot el que has viscut no era cert.

La Sandra m'ha anat tallant a trossos, en trossets lents disfressats d'amistat, perquè ho sabia tot de mi. Vaig ser tan ingènua que vaig confiar en ella, amb la meua bena lligada massa pressa i totalment opaca. Em vaig abandonar a

l'obscuritat dels seus ulls, que em guiaven, perquè ella sabia aconsellar-me. I jo la creia cegament i amb fermesa li deia: «El Nasi està rar i el Nasi està distant i el Nasi avui no vol follar».

I el Nasi no és que estigués ni rar, ni distant ni asexual, sinó que el que passava és que estava amb ella. Que el mirava amb odi, que el mirava amb fastig, que de vegades inclús quan passava desviava la mirada amb desaprovació, però l'únic que estava fent era un joc, interpretant un paper, perquè quan les excuses nos havien deixat el Jaume i a mi a les nostres cases respectives, el Nasi i la Sandra se retrobaven i llavors, només llavors, el seu món tenia sentit, perquè s'agradaven. Eren pols oposats, però s'atreien al llit, pur magnetisme desbordat i onades de plaer que saturaven els llençols.

El Jaume i jo fent el pallaso, creient que les nostres parelles ens estimaven en tots els sentits, però no, en el terreny sexual el Nasi i la Sandra estaven fets l'un per l'altre. I ens guanyaven la partida cada dia.

I la pilota de les seues mentides se va deure fer gran i els va deure esclatar a les seues mans. I la Sandra va voler casar-se amb el Jaume, perquè li donava estabilitat, però va continuar jugant amb el Nasi a la meua cara, a les meues espatlles.

Nit i dia sense parar i la seua paraula dita des de la sinceritat i que va ressonar a les meues oïdes en aquells dies va ser: «Deixa'l». Però jo estava tan il·lusionada, fent cas omís als seus consells, perdudament cega, li vaig dir que volia casar-me amb ell, que ell era la meua vida i la vaig deure convèncer, doncs vam començar a pensar en els preparatius de boda.

Si era cert que la Sandra l'havia deixat definitivament, si era cert que el Nasi va trobar la Llum i va continuar amb la seua vida paral·lela d'infidelitat, si era cert que la Sandra els havia vist i havia maleït el sacrifici que havia fet en abandonar-lo, doncs ell em continuava enganyant en una altra, la Sandra tenia cor, doncs m'havia evitat que ho descobrís després de casada.

Perquè jo portava les banyes més grans del barri, però amb estil, perquè les desconeixia. La farsa que he viscut en la que he sigut protagonista sense buscar-m'ho, em sobrecarrega, perquè no entenc perquè el Nasi em va venir a buscar després. Perquè li va doldre tant que jo estigués amb el Lluís, perquè va voler intentar-ho de nou després malgrat la meua negativa.

I les meues preguntes es perden en el meu univers de contradiccions, perquè la veritat fa mal. És un espill trencat en què cadascú ens tallem amb una part, la que sentim, la que creiem. I la Sandra, ha anat tallant-me a trossets petits amb la seua veritat, com si es tractés d'un embotit ranci, al que costa tallar, i que es resisteix i després està molt dur a la boca.

La veritat fa mal, perquè no agrada i, en ocasions, perquè no és la que esperàvem. La Sandra s'ha menjat la meua confiança i sé que se li ha travessat a la gola, perquè crec que la conec.

Sé que no li dirà ni una paraula al Jaume, sé que li ho ocultarà tot, o inclús que s'inventarà una història, però dintre d'ella no podrà digerir-ho. La seua falsedat no es podrà dissimular amb maquillatge i, els seus ulls negres brillaran, amb tota la sensibilitat de l'adeu definitiu, en la que pensi que potser quedi una mica d'aire, una porta oberta per la que algun dia torni a entrar a la seua vida.

L'home s'acotxa enfront les meues botes de tacó i un somriure alterat li desdibuixa els seus fins llavis. Un cop de sort li ha fet trobar una moneda de dos euros al terra, que està bastant brut.

L'agafa amb les seues mans, la besa i se'n va directament al bar de l'estació a beure's una birra. El veig des de la distància, com li serveixen una mitjana, se l'apropa als llavis i lentament va aclucant els ulls tèrbols i alegres.

El meu autobús arriba. Pujo sense equipatge i me'n vaig directa a veure la meua cosina. Durant el trajecte, penso el què li vaig a contar, si vaig a obviar la veritat o disfressar-la d'alguna mentida piadosa.

Si li vaig a contar la història del Lluís, si li contaré la història de la Sandra, si li contaré també el que ha passat amb el Nasi. I sé que, si començo pel principi, aquesta nit romandrem sense dormir.

Baixo del autobús. Camino pels carrers tremolant de fred i trobo el pis de la Susana.

És un barri tranquil, amable, treballador, que diu molt d'ella. M'obre la porta i, front a front, ens donem dos petons. La meua cara, al tocar la seua, deu abastir la calamitat, que s'ha quedat estancada en la meua expressió, doncs no triga en dir-me:

—Tot bé, Elisa?

I jo m'arronso d'espatlles, torço els meus llavis en una ganyota, que amaguen el dolor que sento, i sé que trigarà en evaporar-se, per a contestar-li:

—Podria estar pitjor.

I entro al rebedor i de seguida m'ofereix alguna cosa per a picar i em diu si he sopat, que ha preparat una truita de patata, per si tenia gana.

I la seua hospitalitat m'omple de llàgrimes, que es desborden per la vora dels meus ulls fins la comissura dels meus llavis. Sento el seu gust a sal que m'envolta, la sal tan coneguda de les meues ferides obertes.

La Susana, sorpresa, tan independent, tan propera, tan riallera amb una de les seues mans petites i delicades m'aparta una metxa del meu cabell rebel.

—Què et passa, cosina?

I sé que si començo a parlar no em callaré que, si estira del fil, la bobina que porto dintre arrancarà les paraules que sorgiran imparables dels meus llavis: fortes, sentides, aspres, negres, perquè el dolor no entén d'adjectius agradables.

—Com està el teu xicot?

I la bobina comença a girar, perquè sense ser conscient, la Susana ha estirat el fil amb els seus dits...

CAPÍTOL 37

Un remolí d'emocions que, ja no puc contenir més, s'expressen al saló de la Susana. La meua cosina m'escolta, la meua cosia em comprèn, la meua cosina és una espatlla a la que em puc recolzar, en la que ploraré llarga i estesa durant aquesta nit.

La calefacció encesa a tota potència i jo tremolo de fred interior, perquè la meua ànima es devaneix paraula rere paraula.

La Susana m'ha prestat un pijama de franel·la rosa pàl·lid, que és de la meua talla, doncs gastem la mateixa. I continuo parlant, sense descansar. La meua bobina s'està quedant sense fil ja, perquè crec que ja li ho he contat tot a aquestes hores.

L'alba, que donarà pas a un nou dia, ens sorprèn arraulides al sofà. Al la fi la son ens ha vençut i, al despertar-me, sento com m'he reparat una mica, doncs ja no em sento tan atordida.

Esmorzem a la cuina, totalment equipada, amb tants atuells, tants accessoris i llibres de receptes, que em fan pensar que ma cosina se'n porta el treball a casa. I li ho dic:

—Susana, es que no pares mai de cuinar?

—Ja veus, he de donar el millor de mi mateixa. Els clients que venen al restaurant tenen el paladar molt exigent, i jo he de provar combinacions noves i intentar sorprendre'ls cada dia.

«Aquests dies tenim bastant treball, perquè anem a obrir un altre local a l'altra punta de la ciutat. Per cert, serà un establiment on mentre els clients degusten els nostres menjars podran apreciar quadres de pintors anònims i comprar-los després.

«Seran pintures cada vegada d'una temàtica distinta, que complementarem amb els nostres plats originals, creats amb aquesta finalitat.

—I tu estaràs al comandament del nou restaurant?

—Doncs la veritat és que aquesta és la idea. Seré la xef —em respon il·lusionada—. Per cert, si vols, podries passar-me algun quadre teu per a exposar-lo.

«No han d'anar signats, perquè el client compra sense saber de qui és el quadre. Només després de pagar-lo, li diem el nom de l'autor.

«Mira, —s'aixeca de la cadira i em passa un fulletó— aquestes son les temàtiques que tenim previstes. Observa si algun que has pintat s'adequa i si no, sempre pots pintar-lo que sé que tens talent.

I em somriu i em guinya l'ull dret.

Miro el fulletó amb atenció. Tot l'any està previst, amb dotze temàtiques diferents.

—Els meus quadres estan al pis de la Sandra —li murmuro.

—Si vols, t'acompanyo a buscar-los. Ja et vaig dir ahir que vinguessis a viure aquí. Hi ha lloc de sobra.

—Susana, no vull restar-te independència.

—Si em vindrà bé que estigues aquí. No saps el contenta que es posarà la teua mare quan li ho diguem. Em va insistir aquests dies al poble que t'ho proposés. Havia de tornar passat Reis, però a la fi amb tot el treball amb el nou restaurant me'n vaig tornar abans.

—I menys mal que vas fer-ho abans.

—És que els teus pares es van quedar molt preocupats. Ta mare va respirar alleugerida, quan li vaig dir que et trucaria de seguida.

—Però no t'esperaves tot això, veritat?

—Doncs la veritat és que no.

—Ni jo tampoc, quan vaig anar al poble només tenia por de saber com es prendrien els meus pares el saber que tenien una filla alcohòlica. Però després, tot es va precipitar, la història del Lluís, la de la Sandra...

«Vaig marxar pensant que el Lluís havia tingut un accident de cotxe i em trobo en que havia matat el seu pare. Torno al costat de la meua amiga, la Sandra, per a donar-li una abraçada pel seu embaràs i em trobo que ha estat tant de temps traint-me...

—Anem a fer una cosa, avui m'agafo el dia lliure i no es parli més. Anem de compres tu i jo. Això sempre puja els ànims., no? Eli, no vull veure't enfonsada. Tu cap endavant. Els teus passos sempre cap endavant.

—He d'anar a casa del Toni.

—Doncs anem també a casa del Toni.

—Té el Ghat i no li agraden els animals. Ahir em va trucar i no li vaig contestar.

—Doncs anem a recollir el Ghat també, però abans anem de compres. Tenim tot el matí per davant.

Anar de compres no m'apeteix, però necessito roba i d'aquesta manera retardaré el retrobar-me en la Sandra. Em dutxo i em vesteixo en parsimònia, perquè la meua ment no para de processar pensaments negatius, que em retarden els meus moviments.

La Susana ja està llesta des de fa estona i m'espera impacient mentre acaba de recollir la cuina. No vull que m'esperí més, ja que m'està dedicant tot el temps del món.

—Abans de sortir, Eli, somriu. Al mal temps, bona cara!

I ho intento. La veritat és que ho intento, però no em surt. La meua ment ha oblidat aquesta expressió del meu rostre. Noto un buit en aquesta emoció que se m'ha esborrat. Els meus llavis s'estiren en una ganyota inapropiada.

—Això no és un somriure, Eli...

—No puc. Et juro que no puc, Susana, per més que ho intenti.

Anem a comprar a uns grans magatzems. La meua mirada demostra el reflex de la tristesa absoluta, sense emmascarar-la amb ombres de llàgrimes, sinó que ella apareix així, tan freda i dolorosa, que m'apaga la brillantor natural dels meus ulls, que s'han tornat opacs, sense vida, com si estiguessin morts.

Sense ànim, m'emprovo diferents pantalons, que noto que em fan bosses. Ja no tinc la talla que usava i a la fi m'acabo comprant una talla menys, fins de sostens, doncs els meus pits han minvat, una mínima expressió insignificant.

Em miro als espills del provador i el que veig m'espanta. El meu aspecte és deplorable. Ossos que es marquen per totes parts. Tan cadavèrica i demacrada em veig que surto del provador trencada per fora, perquè per dintre ja fa temps que ho estic.

I és que estic feta de minúsculs pedaços, una nina de drap vella i rebregada per una nena poc curosa, que l'ha abandonat a qualsevol lloc de la seua habitació.

Les meues venes se'm marquen per tot el cos, transporten dèbilment el que queda de la meua vida. No obstant, segueixo en peu, en aquests grans magatzems els meus peus aguanten els pocs quilos del meu cos sense enfonsar-se.

—No, aquests no te'ls compris, compra't alguna cosa sexy —em diu la Susana, que s'ha convertit en la meua consellera—. Fins la meua mare els usa més moderns.

I és que no estic d'humor, però em deixo guiar per ella, que no para de mostrar-me conjunts de roba interior de colors vius, estampats, amb blondes o sense elles. Que ressaltaran les meues fines corbes i criden que son atrevits, malgrat els amagui baix el meu jersei de coll alt.

—Eli, compra't també aquesta falda —em diu i em porta agafada del seu braç fins l'altra punta de la planta—. Et quedarà fenomenal!

I sense humor, torno a entrar a l'emprovador, perquè la Susana s'ha entestat en que sembli bonica als ulls dels altres, que em mostri amb peces de roba modernes i divertides, que abandoni el meu ànim negre, de dol, que s'estén per tot el meu cos, derrotant els meus membres fràgils.

—I ara les calces. A veure, quines t'aniran millor?

I sense voler, compro peces de roba noves i belles que segons la Susana em donaran vitalitat. A l'hora de pagar amb la meua VISA, la caixa em treu un tiquet i ens diu que per pugem a l'última planta, perquè per compres superiors a cinquanta euros t'inviten a un pinxo i a una canya.

La temptació és com una cervesa freda i escumosa, que pot sobreeixir de tu en qualsevol moment. La Susana no se n'ha adonat de la canya i m'anima a pujar.

—Vinga, així reposem forces.

—Susana, —la meua veu sona fluixa i temorosa— no puc pujar. T'inviten a una canya, no ho comprens?

—Ostres! És veritat, però també t'inviten a un pinxo. A això no pots dir que no. Vinga, així tafanejarem el restaurant que tenen i els plats amb els seus preus. He d'agafar idees.

Pugem per les escales mecàniques, entreguem el tiquet al cambrer i ens serveix un pinxo de xistorra amb una canya.

La meua ànima amb la canya enfront és una espiga fina i delicada a la que el vent la fa sacsejar-se en diferents direccions. Només uns breus moments, en els que puc sentir com l'aire m'arrossega a l'escuma amarga de la cervesa, però la meua cosina es dirigeix al cambrer i li diu amb veu ferma:

—Retiri les canyes i serveix-nos un altre pinxo i un par de taronjades. Hem de conduir.

El per una no passa res, que esperava escoltar de la Susana que no ha ocorregut, m'alegra el dia perquè ella, amb la llum que desprèn, s'imposa a la meua debilitat.

La meua cosina consulta la carta, que hi ha damunt la taula, i després d'estudiar-la detingudament, em proposa:

—Ens quedem a menjar aquí. Aquests dos plats —els assenyala— m'agradaria provar-los.

Assenteixo, passem al menjador, ens seiem i deixo que les notes greus d'un piano, que sona pels altaveus, m'acompanyin. Una melodia agredolça en un dia en el que l'endemà té el pes més important de la meua vida.

CAPÍTOL 37

Un remolí d'emocions que, ja no puc contenir més, s'expressen al saló de la Susana. La meua cosina m'escolta, la meua cosia em comprèn, la meua cosina és una espatlla a la que em puc recolzar, en la que ploraré llarga i estesa durant aquesta nit.

La calefacció encesa a tota potència i jo tremolo de fred interior, perquè la meua ànima es devaneix paraula rere paraula.

La Susana m'ha prestat un pijama de franel·la rosa pàl·lid, que és de la meua talla, doncs gastem la mateixa. I continuo parlant, sense descansar. La meua bobina s'està quedant sense fil ja, perquè crec que ja li ho he contat tot a aquestes hores.

L'alba, que donarà pas a un nou dia, ens sorprèn arraulides al sofà. Al la fi la son ens ha vençut i, al despertar-me, sento com m'he reparat una mica, doncs ja no em sento tan atordida.

Esmorzem a la cuina, totalment equipada, amb tants atuells, tants accessoris i llibres de receptes, que em fan pensar que ma cosina se'n porta el treball a casa. I li ho dic:

—Susana, es que no pares mai de cuinar?

—Ja veus, he de donar el millor de mi mateixa. Els clients que venen al restaurant tenen el paladar molt exigent, i jo he de provar combinacions noves i intentar sorprendre'ls cada dia.

«Aquests dies tenim bastant treball, perquè anem a obrir un altre local a l'altra punta de la ciutat. Per cert, serà un establiment on mentre els clients degusten els nostres menjars podran apreciar quadres de pintors anònims i comprar-los després.

«Seran pintures cada vegada d'una temàtica distinta, que complementarem amb els nostres plats originals, creats amb aquesta finalitat.

—I tu estaràs al comandament del nou restaurant?

—Doncs la veritat és que aquesta és la idea. Seré la xef —em respon il·lusionada—. Per cert, si vols, podries passar-me algun quadre teu per a exposar-lo.

«No han d'anar signats, perquè el client compra sense saber de qui és el quadre. Només després de pagar-lo, li diem el nom de l'autor.

«Mira, —s'aixeca de la cadira i em passa un fulletó— aquestes son les temàtiques que tenim previstes. Observa si algun que has pintat s'adequa i si no, sempre pots pintar-lo que sé que tens talent.

I em somriu i em guinya l'ull dret.

Miro el fulletó amb atenció. Tot l'any està previst, amb dotze temàtiques diferents.

—Els meus quadres estan al pis de la Sandra —li murmuro.

—Si vols, t'acompanyo a buscar-los. Ja et vaig dir ahir que vinguessis a viure aquí. Hi ha lloc de sobra.

—Susana, no vull restar-te independència.

—Si em vindrà bé que estigues aquí. No saps el contenta que es posarà la teua mare quan li ho diguem. Em va insistir aquests dies al poble que t'ho proposés. Havia de tornar passat Reis, però a la fi amb tot el treball amb el nou restaurant me'n vaig tornar abans.

—I menys mal que vas fer-ho abans.

—És que els teus pares es van quedar molt preocupats. Ta mare va respirar alleugerida, quan li vaig dir que et trucaria de seguida.

—Però no t'esperaves tot això, veritat?

—Doncs la veritat és que no.

—Ni jo tampoc, quan vaig anar al poble només tenia por de saber com es prendrien els meus pares el saber que tenien una filla alcohòlica. Però després, tot es va precipitar, la història del Lluís, la de la Sandra...

«Vaig marxar pensant que el Lluís havia tingut un accident de cotxe i em trobo en que havia matat el seu pare. Torno al costat de la meua amiga, la Sandra, per a donar-li una abraçada pel seu embaràs i em trobo que ha estat tant de temps traint-me...

—Anem a fer una cosa, avui m'agafo el dia lliure i no es parli més. Anem de compres tu i jo. Això sempre puja els ànims., no? Eli, no vull veure't enfonsada. Tu cap endavant. Els teus passos sempre cap endavant.

—He d'anar a casa del Toni.

—Doncs anem també a casa del Toni.

—Té el Ghat i no li agraden els animals. Ahir em va trucar i no li vaig contestar.

—Doncs anem a recollir el Ghat també, però abans anem de compres. Tenim tot el matí per davant.

Anar de compres no m'apeteix, però necessito roba i d'aquesta manera retardaré el retrobar-me en la Sandra. Em dutxo i em vesteixo en parsimònia, perquè la meua ment no para de processar pensaments negatius, que em retarden els meus moviments.

La Susana ja està llesta des de fa estona i m'espera impacient mentre acaba de recollir la cuina. No vull que m'esperí més, ja que m'està dedicant tot el temps del món.

—Abans de sortir, Eli, somriu. Al mal temps, bona cara!

I ho intento. La veritat és que ho intento, però no em surt. La meua ment ha oblidat aquesta expressió del meu rostre. Noto un buit en aquesta emoció que se m'ha esborrat. Els meus llavis s'estiren en una ganyota inapropiada.

—Això no és un somriure, Eli...

—No puc. Et juro que no puc, Susana, per més que ho intenti.

Anem a comprar a uns grans magatzems. La meua mirada demostra el reflex de la tristesa absoluta, sense emmascarar-la amb ombres de llàgrimes, sinó que ella apareix així, tan freda i dolorosa, que m'apaga la brillantor natural dels meus ulls, que s'han tornat opacs, sense vida, com si estiguessin morts.

Sense ànim, m'emprovo diferents pantalons, que noto que em fan bosses. Ja no tinc la talla que usava i a la fi m'acabo comprant una talla menys, fins de sostens, doncs els meus pits han minvat, una mínima expressió insignificant.

Em miro als espills del provador i el que veig m'espanta. El meu aspecte és deplorable. Ossos que es marquen per totes parts. Tan cadavèrica i demacrada em veig que surto del provador trencada per fora, perquè per dintre ja fa temps que ho estic.

I és que estic feta de minúsculs pedaços, una nina de drap vella i rebregada per una nena poc curosa, que l'ha abandonat a qualsevol lloc de la seua habitació.

Les meues venes se'm marquen per tot el cos, transporten dèbilment el que queda de la meua vida. No obstant, segueixo en peu, en aquests grans magatzems els meus peus aguanten els pocs quilos del meu cos sense enfonsar-se.

—No, aquests no te'ls compris, compra't alguna cosa sexy —em diu la Susana, que s'ha convertit en la meua consellera—. Fins la meua mare els usa més moderns.

I és que no estic d'humor, però em deixo guiar per ella, que no para de mostrar-me conjunts de roba interior de colors vius, estampats, amb blondes o sense elles. Que ressaltaran les meues fines corbes i criden que son atrevits, malgrat els amagui baix el meu jersei de coll alt.

—Eli, compra't també aquesta falda —em diu i em porta agafada del seu braç fins l'altra punta de la planta—. Et quedarà fenomenal!

I sense humor, torno a entrar a l'emprovador, perquè la Susana s'ha entestat en que sembli bonica als ulls dels altres, que em mostri amb peces de roba modernes i divertides, que abandoni el meu ànim negre, de dol, que s'estén per tot el meu cos, derrotant els meus membres fràgils.

—I ara les calces. A veure, quines t'aniran millor?

I sense voler, compro peces de roba noves i belles que segons la Susana em donaran vitalitat. A l'hora de pagar amb la meua VISA, la caixa em treu un tiquet i ens diu que per pugem a l'última planta, perquè per compres superiors a cinquanta euros t'inviten a un pinxo i a una canya.

La temptació és com una cervesa freda i escumosa, que pot sobreeixir de tu en qualsevol moment. La Susana no se n'ha adonat de la canya i m'anima a pujar.

—Vinga, així reposem forces.

—Susana, —la meua veu sona fluixa i temorosa— no puc pujar. T'inviten a una canya, no ho comprens?

—Ostres! És veritat, però també t'inviten a un pinxo. A això no pots dir que no. Vinga, així tafanejarem el restaurant que tenen i els plats amb els seus preus. He d'agafar idees.

Pugem per les escales mecàniques, entreguem el tiquet al cambrer i ens serveix un pinxo de xistorra amb una canya.

La meua ànima amb la canya enfront és una espiga fina i delicada a la que el vent la fa sacsejar-se en diferents direccions. Només uns breus moments, en els que puc sentir com l'aire m'arrossega a l'escuma amarga de la cervesa, però la meua cosina es dirigeix al cambrer i li diu amb veu ferma:

—Retiri les canyes i serveix-nos un altre pinxo i un par de taronjades. Hem de conduir.

El per una no passa res, que esperava escoltar de la Susana que no ha ocorregut, m'alegra el dia perquè ella, amb la llum que desprèn, s'imposa a la meua debilitat.

La meua cosina consulta la carta, que hi ha damunt la taula, i després d'estudiar-la detingudament, em proposa:

—Ens quedem a menjar aquí. Aquests dos plats —els assenyala— m'agradaria provar-los.

Assenteixo, passem al menjador, ens seiem i deixo que les notes greus d'un piano, que sona pels altaveus, m'acompanyin. Una melodia agredolça en un dia en el que l'endemà té el pes més important de la meua vida.

CAPÍTOL 38

El to brusc del meu mòbil em sobresalta. Ghat comença a miolar sense parar i despenjo el telèfon. És el Jesús. La seua veu greu i profunda ressona a les meues oïdes.

—Lluis acaba de sortir ja.

Tinc temps de mirar de reüll el calendari, que roman penjat a la nevera de la Susana: vint-i-vuit, dia dels Innocents.

—Bajanades, Jesús —li dic sense creu-m'ho.

—Que sí, que l'han soltat. Ara mateix està amb el Toni. Ha anat a casa seua. Aniràs tu també? T'estan esperant.

El pànic s'aglomera a la meua gola.

—...

—Escolta'm, Elisa. El Lluis necessita tot el recolzament possible. Prometre'm que hi aniràs.

—Qui ha pagat la fiança? —I no sé per què se m'ha ocorregut preguntar això en aquests moments.

—Ningú, l'han deixat marxar sense fiança. Això sí, a l'espera de judici.

—Per a quan?

—Això ningú ho sap.

La lentitud de la justícia del meu país em bloqueja per uns instants en els que deixo la meua ment en blanc. El pes de l'endemà recau sobre mi mateixa si vull estar al costat del Lluis.

Ghat s'arrima als meus peus. L'acaricio mentre continua la meua conversació amb el Jesús en la que sembla que m'està convencent per a què vagi a casa del Toni, però jo inexplicablement estic retardant el rencontre. Per què?

Em donaria cops contra la paret fins que m'esclatés la crisma, si no estigués totalment petrificada. La por és la meua companya de viatge en aquests moments en que els meus sentiments s'han cobert d'una capa opaca i reposen immòbils i encongits, perquè d'aquesta manera soc menys vulnerable.

He d'aprendre a que no em fereixin. Per una vegada, vaig a enterrar els meus sentiments, sempre viscuts a flor de pell, en terra erma per a què no floreixin.

Sento com alguna cosa s'està morint dintre meu i el buit entra a la meua vida. El buit de la meua vida per por a viure-la. I és la por al color del buit, al res

absolut, la que em fa incorporar de la cadira de la cuina, la que em fa vestir-me, la que em fa anar a la parada del autobús i dirigir-me per fi a la casa del Toni.

—Un “eurito” per a Paquito! —vocifera l’home de l’altre dia.

M’aproximo a ell i, avui sí, li dono la targeta del grup de teràpia, que sempre porto a la meua bossa de mà.

La mira atònit, sense pestanyejar, i espero a que la tiri al terra per a trepitjar-la després. Però m’equivoco. El Paquito no la solta. Se li ha quedat enganxada a la palma de la seua mà, on la brutícia que desprèn ha afavorit l’enganxada.

—És massa tard per a mi, guapa. No tinc arreglo.

—Mai és massa tard —li dic fermament.

El Paquito somriu com un nen amb una llaminadura sencera, mentre es posa l’ampolla de cervesa entre els seus llavis.

—Em retornaràs a la meua dona i als meus fills, guapa?

—No, però tindràs l’oportunitat de ser tu mateix.

El Paquito obre molts els ulls, com si no entengués les meues paraules o, potser al comprendre-ho, li ha causat tal estupor com demostra. Sense res més, m’acomio d’ell i li dic:

—La decisió sempre és teua, Paquito. Que tinguis un bon dia.

L’home continua vociferant, mentre m’allunyo amb les meues botes de tacó, perquè tinc pressa. He vacil·lat tant a l’hora de vestir-me que he perdut l’autobús i ara el temps es precipita. Surto de l’estació i vaig directa a la parada de taxis. Un home calb de mitjana edat m’obre la porta per a què entri al seu cotxe.

El taxista té encesa la radio a tota potència. Una cançó de desamor desafortunada crida als quatre vents les penalitats que li toquen viure al cantautor. La lletra és pura poesia, que em trava al seient del copilot i, mentre recorro distints carrers amb els semàfors pràcticament en roig, miro per la finestra i agraeixo que el taxista no em doni conversació, doncs no sabia què dir-li.

Després d’uns quants minuts que em passen molt lents, puc observar la despulla dels arbres d’enfront de la casa del Toni. Són robustos i desafien al vent que s’ha girat. Segueixen en peu, amb el seu tronc de gran diàmetre i les rames que ballen al ritme de la corrent gèlida que em sacsa al baixar del taxi.

Inspiro amb totes les meues forces abans de trucar al timbre, carrego bé els meus pulmons d’aire, doncs les meues cames tremolen degut a la flaqueça, que sento en aquest instant.

El meu dit índex titubeja fins que a la fi ressona el so estrident del timbre. Sento passos. El Toni m'obre la porta.

I al fons, assegut en una butaca del menjador, puc apreciar la silueta del Lluís, d'espatlles a mi, de cara a la xemeneia que està en marxa.

Els meus passos desesperats em condueixen cap a ell sense intercanviar cap paraula amb el Toni, doncs no és necessària.

Al sentir els meus tacons, el Lluís es gira i en aquest precís moment, en què les nostres mirades es creuen, i tot es para i resorgeix de nou entre tots dos.

L'un i l'altre; tota una vida per a compartir on els nostres espills eclipsen l'endemà, on el misteri d'aquesta mirada emocionada, que ens intercanviem, val més que una cadena perpètua. I al meu voltant, tot es capgira: els mobles del menjador es mouen, el foc de la xemeneia m'envolta i el Lluís s'aixeca i se m'aproxima i tot desapareix excepte ell.

Puc sentir el seu aroma profund, des d'una distància prudencial durant uns pocs segons fins que ell entra a la meua aura. I em besa... I jo em deixo besar i m'abandono a la carnositat dels seus llavis humits. I em punxa... Amb la seua barba de pocs dies que causa petjada en mi. I m'abraça... I jo em deixo rodejar pels seus braços, que m'atrapen i se depositen a la meua cintura. I front a front, el bes es deté i puc apreciar com dels seus ulls surten un parell de llàgrimes que van a parar al meu jersei. El seu cap es deposita a la meua espatlla i els sanglots comencen a rascar l'ambient del menjador del Toni.

Malgrat la calor que desprèn la xemeneia, sento un fred interior impossible de treure'm. És la por que em bloqueja, doncs no sé què dir-li. Els meus dits recorren el seu cabell mentre el Lluís plora, i penso en una frase que pugui reconfortar-li, però no se me n'acudeix cap.

Les seues llàgrimes m'encoixeixen, però no puc venir-me avall. He de romandre forta i, a la fi, la meua veu fa presència a l'habitació per a dir-li des de el racó més sincer del meu cor:

—Tranquil, Lluís. Estic en tu.

I l'abraço i el beso. I les meues mans agafen la seua cara, perquè vull tornar-li-ho a repetir mirant-lo als ulls:

—Lluís, estic en tu. Sempre.

La llum de les seues pupil·les s'encén, per a apagar-se segons després.

—Què serà de mi, Elisa? Què serà de mi?

I tot es torna negre, tan fosc que fa por. Tanco els ulls per a obrir-los després.

—Sortirem d'aquesta, confia en mi —li dic.

I Lluís s'aferra a les meues paraules, doncs és l'únic que té per a no naufragar.

Em converteixo a partir d'aquest moment i en aquest lloc amb la seua guia.
«Però... Ai, Lluís —penso— és tan difícil aferrar-se a mi quan la meua ànima està carregada d'abismes tenebrosos, quan la ferida oberta segueix sagnant al meu cor, quan la traïció és un fred punyal que porto clavat a la meua esquena. Necessito tornar a confiar en algú per a convèncer-me de què no estic vivint una farsa, que la meua vida no és una fotuda mentida».

Una llarga estona després, en el que el Lluís s'ha calmat una mica, gràcies a les meues paraules, el Toni i la Maria retornen al menjador per dir-nos que ens deixen sols, perquè saben que necessitem parlar.

—Sortim a sopar fora i tornarem tard —ens diuen la Maria i el Toni.

A l'escoltar tancar-se la porta de l'entrada, sé que ara, sols tots dos tindrem tot el temps del món per a comunicar-nos el que els nostres ulls ja s'han dit en anterioritat, però que de vegades és necessari expressar-ho en paraules...

CAPÍTOL 38

El to brusc del meu mòbil em sobresalta. Ghat comença a miolar sense parar i despenjo el telèfon. És el Jesús. La seua veu greu i profunda ressona a les meues oïdes.

—Lluís acaba de sortir ja.

Tinc temps de mirar de reüll el calendari, que roman penjat a la nevera de la Susana: vint-i-vuit, dia dels Innocents.

—Bajanades, Jesús —li dic sense creu-m'ho.

—Que sí, que l'han soltat. Ara mateix està amb el Toni. Ha anat a casa seua. Aniràs tu també? T'estan esperant.

El pànic s'aglomera a la meua gola.

—...

—Escolta'm, Elisa. El Lluís necessita tot el recolzament possible. Prometre'm que hi aniràs.

—Qui ha pagat la fiança? —I no sé per què se m'ha ocorregut preguntar això en aquests moments.

—Ningú, l'han deixat marxar sense fiança. Això sí, a l'espera de judici.

—Per a quan?

—Això ningú ho sap.

La lentitud de la justícia del meu país em bloqueja per uns instants en els que deixo la meua ment en blanc. El pes de l'endemà recau sobre mi mateixa si vull estar al costat del Lluís.

Ghat s'arrima als meus peus. L'acaricio mentre continua la meua conversació amb el Jesús en la que sembla que m'està convencent per a què vagi a casa del Toni, però jo inexplicablement estic retardant el rencontre. Per què?

Em donaria cops contra la paret fins que m'esclatés la crisma, si no estigués totalment petrificada. La por és la meua companya de viatge en aquests moments en que els meus sentiments s'han cobert d'una capa opaca i reposen immòbils i encongits, perquè d'aquesta manera soc menys vulnerable.

He d'aprendre a que no em fereixin. Per una vegada, vaig a enterrar els meus sentiments, sempre viscuts a flor de pell, en terra erma per a què no floreixin.

Sento com alguna cosa s'està morint dintre meu i el buit entra a la meua vida. El buit de la meua vida per por a viure-la. I és la por al color del buit, al res absolut, la que em fa incorporar de la cadira de la cuina, la que em fa vestir-me, la que em fa anar a la parada del autobús i dirigir-me per fi a la casa del Toni.

—Un “eurito” per a Paquito! —vocifera l'home de l'altre dia.

M'aproximo a ell i, avui sí, li dono la targeta del grup de teràpia, que sempre porto a la meua bossa de mà.

La mira atònit, sense pestanyejar, i espero a que la tiri al terra per a trepitjar-la després. Però m'equivoco. El Paquito no la solta. Se li ha quedat enganxada a la palma de la seua mà, on la brutícia que desprèn ha afavorit l'enganxada.

—És massa tard per a mi, guapa. No tinc arreglo.

—Mai és massa tard —li dic fermament.

El Paquito somriu com un nen amb una llaminadura sencera, mentre es posa l'ampolla de cervesa entre els seus llavis.

—Em retornaràs a la meua dona i als meus fills, guapa?

—No, però tindràs l'oportunitat de ser tu mateix.

El Paquito obre molts els ulls, com si no entengués les meues paraules o, potser al comprendre-ho, li ha causat tal estupor com demostra. Sense res més, m'acomio d'ell i li dic:

—La decisió sempre és teua, Paquito. Que tinguis un bon dia.

L'home continua vociferant, mentre m'allunyo amb les meues botes de tacó, perquè tinc pressa. He vacil·lat tant a l'hora de vestir-me que he perdut

l'autobús i ara el temps es precipita. Surto de l'estació i vaig directa a la parada de taxis. Un home calb de mitjana edat m'obre la porta per a què entri al seu cotxe.

El taxista té encesa la radio a tota potència. Una cançó de desamor desafortunada crida als quatre vents les penalitats que li toquen viure al cantautor. La lletra és pura poesia, que em trava al seient del copilot i, mentre recorro distints carrers amb els semàfors pràcticament en roig, miro per la finestra i agraeixo que el taxista no em doni conversació, doncs no sabia què dir-li.

Després d'uns quants minuts que em passen molt lents, puc observar la despulla dels arbres d'enfront de la casa del Toni. Són robustos i desafien al vent que s'ha girat. Segueixen en peu, amb el seu tronc de gran diàmetre i les rames que ballen al ritme de la corrent gèlida que em sacsa al baixar del taxi.

Inspiro amb totes les meues forces abans de trucar al timbre, carrego bé els meus pulmons d'aire, doncs les meues cames tremolen degut a la flaquesa, que sento en aquest instant.

El meu dit índex titubeja fins que a la fi ressona el so estrident del timbre. Sento passos. El Toni m'obre la porta.

I al fons, assegut en una butaca del menjador, puc apreciar la silueta del Lluís, d'espatlles a mi, de cara a la xemeneia que està en marxa.

Els meus passos desesperats em condueixen cap a ell sense intercanviar cap paraula amb el Toni, doncs no és necessària.

Al sentir els meus tacons, el Lluís es gira i en aquest precís moment, en què les nostres mirades es creuen, i tot es para i resorgeix de nou entre tots dos.

L'un i l'altre; tota una vida per a compartir on els nostres espills eclipsen l'endemà, on el misteri d'aquesta mirada emocionada, que ens intercanviem, val més que una cadena perpètua. I al meu voltant, tot es capgira: els mobles del menjador es mouen, el foc de la xemeneia m'envolta i el Lluís s'aixeca i se m'aproxima i tot desapareix excepte ell.

Puc sentir el seu aroma profund, des d'una distància prudencial durant uns pocs segons fins que ell entra a la meua aura. I em besa... I jo em deixo besar i m'abandono a la carnositat dels seus llavis humits. I em punxa... Amb la seua barba de pocs dies que causa petjada en mi. I m'abraça... I jo em deixo rodejar pels seus braços, que m'atrapen i se depositen a la meua cintura. I front a front, el bes es deté i puc apreciar com dels seus ulls surten un parell de llàgrimes que van a parar al meu jersei. El seu cap es deposita a la meua espatlla i els sanglots comencen a rascar l'ambient del menjador del Toni.

Malgrat la calor que desprèn la xemeneia, sento un fred interior impossible de treure'm. És la por que em bloqueja, doncs no sé què dir-li. Els meus dits recorren el seu cabell mentre el Lluís plora, i penso en una frase que pugui reconfortar-li, però no se me n'acudeix cap.

Les seues llàgrimes m'encoixeixen, però no puc venir-me avall. He de romandre forta i, a la fi, la meua veu fa presència a l'habitació per a dir-li des de el racó més sincer del meu cor:

—Tranquil, Lluís. Estic en tu.

I l'abraço i el beso. I les meues mans agafen la seua cara, perquè vull tornar-li ho a repetir mirant-lo als ulls:

—Lluís, estic en tu. Sempre.

La llum de les seues pupil·les s'encén, per a apagar-se segons després.

—Què serà de mi, Elisa? Què serà de mi?

I tot es torna negre, tan fosc que fa por. Tanco els ulls per a obrir-los després.

—Sortirem d'aquesta, confia en mi —li dic.

I Lluís s'aferra a les meues paraules, doncs és l'únic que té per a no naufragar.

Em converteixo a partir d'aquest moment i en aquest lloc amb la seua guia. «Però... Ai, Lluís —penso— és tan difícil aferrar-se a mi quan la meua ànima està carregada d'abismes tenebrosos, quan la ferida oberta segueix sagnant al meu cor, quan la traïció és un fred punyal que porto clavat a la meua esquena. Necessito tornar a confiar en algú per a convèncer-me de què no estic vivint una farsa, que la meua vida no és una fotuda mentida».

Una llarga estona després, en el que el Lluís s'ha calmat una mica, gràcies a les meues paraules, el Toni i la Maria retornen al menjador per dir-nos que ens deixen sols, perquè saben que necessitem parlar.

—Sortim a sopar fora i tornarem tard —ens diuen la Maria i el Toni.

A l'escoltar tancar-se la porta de l'entrada, sé que ara, sols tots dos tindrem tot el temps del món per a comunicar-nos el que els nostres ulls ja s'han dit en anterioritat, però que de vegades és necessari expressar-ho en paraules...

CAPÍTOL 39

El Lluís em relata de pressa el que va passar la Nit de Nadal amb la seua veu entretallada i respira fort. La seua història, al ser explicada per ell, guanya tal magnitud que les meues orelles vibren, y es resisteixen pel que estic escoltant.

La discussió, que va tenir el Lluís amb el seu pare, va ser més colossal com em conta:

—Vaig arribar a casa per a canviar-me de roba, i me'l vaig robar assegut al sofà del menjador. Havia tingut temps per a registrar els meus mobles. No sé què cony devia estar buscant, però estava tot el pis revolt.

«Al veure'm, es va aixecar i em va preguntar per ma mare. Em vaig quedar anorreat, mirant-lo, com si no compregués les seues paraules.

«Li vaig dir que ma mare havia mort, però... No em va creure. Em va preguntar on s'amagava, al que li vaig assegurar que s'havia posat malalta i havia mort.

«I llavors, va treure una navalla i em va dir que si no li ho deia per les bones, li ho diria per les dolentes.

«Tot va passar molt ràpid, ell empunyava la navalla i em va ferir amb un moviment bruscat, i precipitat, i jo vaig agafar el paraigües, que estava al terra, i li vaig clavar.

«Va perdre l'equilibri. Va trontollar durant uns escassos segons i, va caure y es va pegar el cap contra la tauleta auxiliar del menjador. Es va fer el silenci i va començar a sorgir molta sang que va començar a inundar-me la sola de les sabates.

«Vaig esperar a que s'aixequés per a contraatacar, però no va ocórrer. Estava mort.

Un sanglot m'esgarrapa el cor. El Lluís torna a plorar i es cobreix la cara amb les seues mans, mentre comença a dir-me:

—No sé com va poder trobar-me. La veritat és que no ho sé.

Algun cop heu sentit com la força de les vostres paraules, al pronunciar-les, s'encenen com la flama d'una xemeneia i després es converteixen en cendres?

Són paraules fondes i calentes, que fan bullir la sang de qui les pronuncia, però inevitablement la combustió segueix el seu curs, s'extingeix i apaga.

I llavors, tan sols queda la cendra gris com ha mostra del que ha ocorregut i l'alliberació d'haver-les pronunciat. La calma, que t'envaeix després, no té nom perquè la turmenta ja ha acabat.

Ai, paraules, que fugen de mi, mentre moc els meus llavis.

El Lluís enfront meu, m'observa amb les galtes pàl·lides, que poc a poc van guanyant color, un tímid rubor mal dissimulat per la seua barba de pocs dies. Perquè ha arribat el moment d'insinuar-li que sé la història de la Noemí.

—Lluís, sí que ho saps. Algú li va deure donar les teues senyes.

I me mira sorprès, amb una mirada sufocant que se m'enganxa a la pell.

—No, no ho sé —respon enfadat.

—Lluis, sé quin és aquest algú.

I l'ombra del seu passat, li obscureix el seu iris castany, que es converteix en un marró fosc. Les seues mans tornen a amagar el seu rostre, que em defuig per uns instants.

Després torna a aparèixer davant meu, clava els seus ulls als meus i em diu:

—Qui és aquest algú si pot saber-se?

—Noemí...

I el seu nom, al dir-lo, em pesa a l'ànima.

El seus ulls engrandeixen, parpelleja un par de vegades al perdre la postura, però la recupera a l'instant:

—Elisa... No estaves, val? —Em diu com a única resposta.

—Per què mai em parlaves d'ella?

I el silenci s'interposa entre tots dos, com dens i dolorós. El Lluis s'aixeca, em dona l'esquena i posa més llenya a la xemeneia.

—Lluis...

—No estaves et dic! —es gira i la seua veu puja d'intensitat, cosa que m'espanta—. Te'n vas anar a la platja, recordes? Amb el Nasi aquest!!! Saps com em vaig sentir al veure que m'havies donat plantó. Realment ho saps? Mesos esperant uns dies de descans i, quan arriben, es converteixen en el més horribles de la meua vida.

—Ho sento, Lluis —perquè sé que és culpa meua—. Perdona'm.

—Ja et vaig perdonar en el seu dia, Elisa, i espero que tu també ho facis. Sí, vaig estar en la Noemí, què passa?

I ja no hi ha dolar davant l'evidència. Les meues sospites es confirmen. El difús s'evapora i adquireix una tonalitat cridanera: el Lluis i la Noemí.

Em quedo immòbil, pensativa, perquè la meua ment vola per enèsima vegada als braços calents del Nasi, on aquell nit vaig perdre la raó. I ara què? Em pregunto. La culpa em corrou per haver sentit de més en l'última abraçada, en l'últim bes sobre la sorra i, després, la boira espessa de l'oblit fictici de l'alcohol.

L'oblit que mai va arribar, perquè anava sospirant per les cantonades encara pel Nasi.

—No dius res? —Em pregunta Lluis inquiet.

I el miro i, en aquests instant, el Lluís m'inspira estima. L'abraçaria si pogués desprendre'm del passat. Començar de zero, sense les urpes que m'esgarrapen.

—Digues alguna cosa, Elisa! —Em diu elevat encara més la seua veu.

Però jo li pago amb el meu silenci. Em quedo muda. La set que sento de besar-lo en aquest moment resisteix dintre meu.

—Si us plau, —em suplica— Elisa. Va ser una nit. Només una. Ja saps com és de dolenta la solitud. Estava sol. Tu vas desaparèixer. Tenia massa temps lliure i la vaig trucar. Tenia ganes de beure per a fer-te desaparèixer del meu record. Però ella va aparèixer abans de que m'obris la primera llauna de cervesa. Va ser un bàlsam per a la meua solitud. Noemí és la meua amiga i ja està.

I al sentir la paraula amiga tot es precipita i trencó el meu silenci per a dir-li:

—L'amistat dona fastig, Lluís.

—Per què dius això? —Em pregunta sorprès.

—Perquè ho sé. L'he tastat i té gust a repugnant.

La meua veu sona ronca i la meua gola travada dona pas a l'amargura.

—Sabia Noemí la relació que tenies amb el teu pare?

—No —respon rotundament.

—I si li ho va dir la Sara? Pensa que el Jesús ho sabia des del dia que ho vas contar a teràpia. I si li ho va contar a la seua dona?

—I què si ho sabia!!! On vols anar a parar, Elisa?

—Tan sols dic que li va ser molt fàcil donar-li la teua adreça. O aquesta noia és una ingènua o...

I la meua frase queda suspesa a l'aire, perquè soc incapaç de pronunciar la idea que creua per la meua ment, mirant-lo a la cara.

—Posa més llenya, Lluís, la flama s'està apagant...

El Lluís s'acotxa, agafa un tronc i l'introdueix a la xemeneia. I quan està d'esquena a mi, la meua idea té força per a sortir:

—O Noemí... Va voler venjar-se de tu la nit de Nadal.

El Lluís es gira brusquement. El seus ulls mostren ira continguda, i tan aviat com veig la seua expressió, em penedeixo del que he dit.

—Ho sento, Lluís —li dic a l'instant.

Però és difícil reparar l'irreparable.

—Ets una amargada, Elisa!!! —em xiscla.

I les seues paraules m'enfonsen al sofà, perquè aquesta és la veritat. I ara soc jo qui m'amago, amb les meues mans que em cobreixen la cara, perquè no vull que em vegi plorar.

I així, el temps va passant lent fins que una clau s'introdueix al pany i el Toni i la Maria apareixen rient. El seues riures s'apaguen només veure'ns a tots dos. Només queden les cendres del que ens hem dit. Les conseqüències del que va cremar i el que hem sentit reflectit als nostres rostres.

Les paraules fereixen i avui, més que mai, no em queda cap dubte d'això. Asseguda al sofà, com una estàtua de sal, espero que arribi la calma que no arriba, doncs la tempesta rugeix amb violència a les meues esquenes.

CAPÍTOL 40

El Toni, amb mirada severa, s'ofereix a portar-me cap al pis de la Susana. La Maria es quedarà amb el Lluís fins que ell torni. Pujo al cotxe sense acomiadar-me. Em sento fràgil, lànguida i danyada. El silenci s'interposa entre tots dos mentre el Toni condueix. Jo no el trenc, doncs no sabia què dir-li, malgrat sé que ell espera que m'expliqui.

A la fi, el Toni no pot aguantar més i m'ho pregunta directament:

—Elisa, què ha passat entre vosaltres dos aquesta nit?

Li he de contestar, doncs la seua pregunta ha sonat com un dispar, que m'he partit l'ànima. No puc evitar-ho, malgrat m'agradaria. Abans de contestar-li, sospiro intensament per a dir-li:

—Toni, coses del passat.

—Quin passat? Del seu, del teu?

—De tots dos —dic amb la meua veu que sona massa ronca.

El Toni aparca el cotxe i jo el miro alarmada, doncs encara queda per arribar al pis de la Susana.

—Elisa, el passat no es pot canviar per més que ho intentem.

—És que tinc la impressió de què no sé res del Lluís —l'interrompo.

—Dona-li temps.

—El temps que ja no ens queda, Toni. El condemnaran.

—Lluis és reservat, però té bon cor. A més a més, t'estima.

I em guinya l'ull esquerre mentre ho diu i obvia el tema de la condemna.

—I si també estima a la Noemí?

—Ah, així que és això... —Respira alleujat.

—Et sembla poc?

—La seua història ja va acabar, Elisa.

—No, no ho ha fet. Van estar junts per al pont de la Constitució. Crec que és bastant recent.

—T'ho ha dit ell?

—Sí...

—I tu que vas fer durant aquest pont?

Em ruboritzo per complet, baixo la meua mirada i noto les meues orelles molt calentes.

—Ja ho saps, Toni, el que vaig fer —i la meua veu és tan sols un xiuxiueig que es perd entre el motor encès del cotxe.

—Podeu canviar algun dels dos el que vas fer? —Em pregunta el Toni amb una mirada penetrant mentre m'agafa de la barbata per a què el miri.

Nego amb el cap.

—Tu estimes el Lluis?

—No ho sé —titubejo amb veu molt fluixa.

El Toni gira la clau de contacte i el motor deixa d'interrompre la nostra conversació.

—He vist com us miràveu aquesta tarda, com us heu besat i crec que era recíproc. És més, posaria la mà a la xemeneia per vosaltres, per la vostra història.

Un mig somriure molt tímid em creua la cara.

—Elisa, —continua el Toni— tens por d'estimar-lo, veritat?

Afirmo lentament amb el cap.

—Sé el que és això —em diu serio—. No deixis passar aquesta oportunitat que et brinda la vida, viu-la.

I a la meua ment entra estrepitosament la pregunta: «Em rebutjaràs un brindis, Lluis?». Fa eco i em somriu. La meua última conversació amb ell amb el meu

mòbil des del poble, que conservo al meu record per ser la més sincera que vaig mantenir amb el meu xicot.

—No has de tenir por a la vida, Elisa. És l'única que tenim.

—Ja...

—Vols que doni mitja volta i tornem a casa meua?

—No, Toni. Necessito temps. He d'aclarir-me les idees.

—Pensa-ho, va, però no li facis mal. Però, davant de tot, has de ser sincera amb tu mateixa.

—M'ho poses molt difícil, Toni —li dic tremolant.

—Quan te n'adonis del que jo ja sé, tornaràs corrents al seu costat.

Em dona un gir el cor a l'escoltar les seues paraules, per la confiança que desprenen. El Toni arranca el cotxe i em porta al pis de ma cosina.

Abans d'anar-se'n, em demana una última cosa:

—Elisa, decideixis el que decideixis, prometre'm que vindràs a celebrar el cap d'any amb nosaltres. És una nit en la que hem d'estar més que units, em comprens?

Sense cap pla a la vista, no tardo en respondre-li:

—Sí, Toni, t'ho prometo.

—I una última cosa —afegeix—. El Lluís no sap que vaig ser jo qui va trucar la policia. Pensa que van ser els mateixos veïns alertats per la discussió. No li ho diguis, no val la pena.

—Tens por de perdre'l tu també?

El Toni em retorna una mirada intensa en la que es reflexa la incertesa.

—És millor per a tots —l la seua veu s'aprecia més ronca que de costum i mou nerviós les mans.

—Qui més ho sap?

—Ho sabem tots, però hem decidit no dir-li-ho. Li causariem dany sense cap necessitat.

—És millor ignorar la veritat? Ocultar-se-la?

—En aquest cas sí. Què guanyariem si ho sabés? Pensaria que el seu millor amic l'ha traït i en cap moment vaig pensar en fer-ho.

I les seues mans van a parar al seu cabell que es toca ràpida i inconscientment.

—Ja ho sé, Toni. Em poso al teu lloc i possiblement jo hagués fet el mateix.

Això d'ocultar un cadàver m'imagino que deu ser molt difícil. Tan sols penso si algú se'n va de la llengua i el Lluís pot arribar a desconfiar de tots nosaltres.

—Això no passarà! —Em diu mentre m'apunta amb el seu dit índex.

—Saps què? Admiro la teua seguretat, Toni. Cada dia que passa me n'adono que és més difícil confiar en la gent.

—No ho diràs per mi?

—No... Encara que mai se sap.

Tanco un moment els ulls i la imatge menuda de la Sandra apareix enfront meu. Està tan present a la meua memòria, que els meus ulls s'envaeixen de llàgrimes.

—Què et passa, Elisa? —Em pregunta un Toni preocupat.

—Molt, Toni, em passa molt. Saps per què m'acabés de portar a casa de la Susana i no de la Sandra?

Toni nega amb el cap.

—Perquè la Sandra es gitava amb el Nasi, per això...

Les meues paraules m'han sortit de cop. El Toni sospira llargament i els seus ulls denoten sorpresa i em mira confós.

—Quan t'he dit que és difícil confiar en la gent, em referia a ella i al Nasi. Em dius que no puc canviar el passat, d'acord, però la Sandra formava part del meu present. I el futur és tan incert, que em produeix tremolor tan sols d'escoltar el seu nom.

Unes campanades se senten de fons de lluny indicant les tres de la matinada.

—Toni, me n'he d'anar ja. La Maria acabarà pensant el que no és —li dic amb un somriure agredolç banyat per les llàgrimes.

El Toni em besa el front mentre em desitja una bona nit i el vehicle es posa en marxa. Pujo al pis de la Susana, que està molt silenciós, m'arrauleixo al llit de l'habitació de convidats i intento consultar amb el coixí mentre la son tarda en arribar.

CAPÍTOL 41

Vull impedir que la meua cosina, la Susana, em dediqui més temps del que li estic traient. Ella ha de seguir amb els seus plans i jo evitar canviar-se'ls. Aquest cap de setmana, l'últim de l'any, el passaré sola a casa seua i ordenaré les meues idees o el que queda d'elles.

La meua vida ha girat tant en els darrers mesos. Estirada al sofà, analitzo els girs del destí, que han recaigut sobre meu i que m'han acabat desorientant completament.

Ghat llepa el seu tassó de llet sense reparar en les meus llàgrimes, que em rellisquen per la cara. Està concentrat en el seu aliment i, quan l'acaba, s'aproxima i em miula. Li acaricio el llom mentre envejo la seua vida de gat, plena d'atencions perquè em desvisc per ell o això és el que penso en aquest moment. Què fàcil és la seua vida, que incerta és la meua! Però, malgrat tot, he de seguir cap avant.

La soledat d'aquesta nit freda de dissabte em fa sentir bé, perquè necessito temps per a mi mateixa, per a pensar i reflexionar sobre el que ha ocorregut en els últims dies. Necessito assimilar-ho tot. Què difícil és sortir del bloqueig emocional en el que em veig sumida.

Agraeixo que ningú m'hagi trucat, que les hores sense companyia avancin cap a un nou endemà. No sé si estaré amb algú o seguiré sola. Me n'adono per primera vegada que sempre he necessitat algú al meu costat, que mai he sabut agafar les brides de la meua vida per mi mateixa.

A l'adolescència em vaig deixar guiar per males influències, o això deien els meus pares, i ara, en la edat més que adulta, segueixo per aquest camí. Per què m'ha fet sempre por? Per què per aniquilar la soledat em vaig refugiar en el Nasi i en l'alcohol? Una combinació explosiva que em va arrossegar i em va explotar a la cara. Per què em vaig refugiar en el Lluís per a suplantar el buit del Nasi? És que no sé viure sense una parella? Aquesta certesa, que sento tan profunda, m'angoixa, perquè dubto si sabré viure només amb mi mateixa.

Els meus pensaments van i venen acompanyats de soledat, de no saber sortir-ne sense l'ajuda d'una amiga, d'una espatlla en la que recolzar-me. La Susana està treballant i miro el telèfon mòbil de reüll, parat i estàtic, m'afanyo a comprovar si tinc algun missatge. Però no, només la pantalla negra que em contagia pessimisme. «Borró i compte nou», em suplica la meua veueta.

Però me'n recordo de la Sandra, de la seua veu que em guiava, de les seues paraules, que em sonaven a bones conselleres, de la seua mirada que creia que era sincera. Quant costa esborrar-ho de la meua ment!

Em nego a ratllar els episodis que vaig passar amb ella. A dibuixar una altra realitat, que no sigui la que vaig viure, mentre em vaig allotjar a casa seua. Sento que tot hagi acabat d'aquesta manera brusca i precipitada, mentre el seu ventre creix amb les ànsies d'esculpir una nova vida.

Sempre m'havia dit que, si algun cop era mare, jo seria la padrina del seu primer fill. Ara sé que això no serà possible, per culpa del magnetisme del Nasi. El meu ex, un imant enganxat al sexe de la Sandra. La meua ment representa moltes imatges doloroses per a mi en les que estan ells dos junts, estimant-se reiteradament i, els fils es lliguen i veig les excuses que alguna vegada em deien per a retrobar-se al seu petit món de plaer.

No vull recrear-me en això, però ho faig sense poder-ho evitar. La sorpresa que vaig veure a la seua cara quan li vaig comunicar que me n'havia tornat a anar amb el Nasi, acudeix a mi. Ara sé que no va ser sorpresa. Va ser dolor. Per això, em va insistir en què era un assassí per a què m'apartés d'ell i li deixés el camí lliure. S'havia enamorat la Sandra del Nasi?

Los sentiments no son controlables, i a ella li dolia dissimular-los, però ho feia molt bé la molt fotuda. Em va fer creure que el seu odi cap a el Nasi era cert, però era tan sols amor. L'odi no és més que una deformació d'aquest sentiment que ens fa bategar les venes i ens fa sentir vius de nou. Se sentia viva la Sandra entre els braços del Nasi i se sentia morir quan em veia a mi amb ell?

—Què complex es desxifrar les seues ombres, veritat, Ghat?

I Ghat me mira atentament i li somric, perquè me n'adono de què mai ho sabre certament. Son les meues suposicions, de la meua vida que sento tan meua.

Els meus passos avancen fermes, de vegades titubejants, altres accelerats. I inclús, en ocasions, es detenen uns moments per a seguir. Perquè la meua existència consisteix en aprendre a caminar, caure i aixecar-se de nou. No tinc set vides com podria tenir un gat. Només en tinc una. «Viu, Elisa y sent amb totes les seues lletres. Vaig a assaborir la soledat, aquest cap de setmana que s'entreveu ombrívol.

Per una altra part, està el Lluís que crec que desprèn més obscuritat que el Nasi i la Sandra junts. Ja no és el seu desfigurat passat el que m'alerta, sinó la incertesa del seu futur.

No vull llençar-me als seus braços per por a estar sola. Si em decideixo a estar per ell, vull estar totalment segura de la meua decisió. El Toni posaria la mà al foc per la nostra història, com em va dir ahir, i jo m'estic cremant d'indecisió.

Tiraria una moneda a l'aire per a què l'atzar decidís per mi. A la cara està el Nasi i la Sandra; a la creu està estampat el Lluís; i jo, soc la vora que rodola per la taula i que al final xoca contra un obstacle i, degut a la llei de la gravetat, mostra

una cara o una altra. Amb quina quedar-me? I si no em quedo en cap? L'última decisió sempre serà meua.

El diumenge em sorprèn amb la meua cosina que em desperta al sofà. Em vaig quedar adormida amb la boca entreoberta i tinc la gola seca.

—Quina hora és, Susana? —li pregunto confosa.

—Les vuit del matí.

—Però... Aquestes son hores d'arribar?

—Ja et vaig dir que arribaria tard. Inaugurem per cap d'any. Per cert, ja ens han arribat els primers quadres. No tindràs algun quadre sobre marines abstractes?

—Susana... Jo...

—Sí o no?

—Estan al pis de la Sandra.

—Si vols, t'acompanyo a buscar-los.

Nego automàticament amb el cap.

—Eli, —continua la Susana— algun dia hauràs d'enfrontar-te. A més a més, tinc la furgoneta del restaurant disponible. Podràs emportar-te totes les teues coses i traslladar-te definitivament al meu pis. No amaguis el cap sota la sorra. Has de ser valenta.

—Ja sé que amagar el cap no és de valents, Susana. Però no em queda cap altra opció.

—Però si tu no has fet res. Deixant totes les coses allí, només serveixen per a recordar-li a la Sandra que encara no te n'has anat de la seua vida. Talla per salut!

—Ja... S'ho mereix, però... La trobo molt a faltar. És incomprendible, veritat? Quan m'he despertat ara mateix pensava en ella. I al veure't a tu, m'he tornat a recordar de tot... I...

—Eli... No ploris. Ja no, val? Jo t'acompanyo, recollim les teues coses i retornem. Però primer esmorzaràs una xocolata amb xurros com mana la santa cosina Susana.

I Susana se'n va directa a la cuina sense donar-me temps a respondre-li.

—Susana, —li crido des d'on estic— és que tu mai dorms?

Entro a la cuina. Ma cosina ha obert una ampolla de llet i es dona pressa a preparar la xocolata.

—Ja dormiré després. Primer és el primer.

I la Susana em serveix una xocolata saborosa amb uns quants xurros acabats de fer i em deixo alimentar per ella. La seua energia és desbordant a aquestes hores en què jo vaig lenta. Quan m'acabo l'esmorzar, la Susana tan sols em diu:

—Preparada?

Assenteixo lentament amb el cap mentre em mossego el llavi inferior. Agafo el meu mòbil i marco el número de la Sandra. La meua respiració s'agita al sentir la seua veu i se m'ennuega el cor.

CAPÍTOL 42

—¡Elisa! ¿Eres tu?

l tardo en respondre. Una emoció em recorre sencera. La veu de la Sandra adormida se l'aclareix. Els temps s'atura i els meus llavis amb les meues dents fent pressió sobre el llavi inferior se retarden en parlar:

—Sí... —dic a la fi amb un fil de veu i solto les dents.

—Ja dormiré després. Primer és el primer.

l la Susana em serveix una xocolata desfeta molt saborosa amb uns quants xurros molt bons i fets per ella. La seua energia és desbordant a aquestes hores, en què jo vaig lenta.

Un silenci pesat s'interposa en a comunicació.

—Elisa... On estàs? —Pregunta preocupada.

—Estic amb la Susana, ma cosina. Si et va bé, passarem dintre d'una estona.

—Sí, és clar...

Escolto de fons la veu del Jaume que pregunta que qui és

—Estaves desperta, Sandra?

—No.... —Respon sincera.

—Sento haver os despertat.

—Vine quan vulguis. Esta també és la teua casa, Elisa —s'afanya a dir la Sandra

l la veritat que sona convincent.

Les seues paraules se'm claven com dards afilats i l'emoció, que no m'abandona, m'eriça la pell.

—Sandra, fins ara.

l em dono pressa per tallar la comunicació.

Pujo a la furgoneta amb la Susanna, que condueix amb compte cap a l'edifici ataronjat de la Sandra. Truco al timbre i la porta de l'entrada, s'obre. Pujo en l'ascensor amb la Susana. A la porta, la Sandra m'espera.

Els seus ulls em llencen una mirada tremolosa i agitada. No puc desviar-la, perquè m'ha calat fons. I amb els seus ulls enganxats als meus, entro a casa seua.

La Susana es queda darrere, com en segon pla.

—Si no t'importa, vaig a recollir-ho tot —li dic intentant aparentar una duresa que no sento, doncs començo a sentir debilitat als meus peus.

Fico les meues coses en una maleta de lona negra, que estan tal qual les vaig deixar. La meua foto de l'ahir, m'observa des de les altures de l'estanteria amb desaprovació. De puntetes, la recullo. La Sandra m'observa amb un nus ancorat a la gola.

—Puc quedar-me-la? —Pregunto tremolant.

La Sandra assenteix lleugerament. Un breu moviment que li costa realitzar, doncs sé que en el fons l'importa. El ram que reposa entre els meus dits, una explosió primaveral de vius colors, la meua cara somrient plenament a la càmera, la boca entreoberta mostrant les meus dents en aquest somriure franc.

I sé que aquest dia el Nasi estava enfront meu, mentre el fotògraf em fotografiava. Aquell dia va estar molt diferent, més que distant, va beure durant tot el menjar i em va advertir de què no li agradaven les bodes.

I jo li vaig fer callar entre dents, per si algú ens escoltava. I és que ara sé que el que no li agradava gens era la boda de la seua Sandra molt al meu pesar. El seu astorament quan la Sandra em va tirar el seu ram va ser total, mentre jo em sentia més radiant que mai. Llavors vaig pensar que tenia por al compromís.

Hores més tard, vaig ballar en una discoteca, ell bevia amb el cap cot tot els "xupitos" que podia en un racó del local.

La Sandra em va arrossegar cap al lavabo amb l'excusa de què l'ajudés amb el vestit de núvia i dintre em va dir:

—Elisa, casa't en una altra persona. El Nasi no et mereix.

—Per què em dius això, Sandra? —Vaig preguntar-li atordida.

—No ho veus? Es un borratxo fastigós, adona-te'n d'un cop. Trobaràs a una altra persona que realment mereixi la teua felicitat. Mira als invitats de la meua boda. Tots beuen, però només el Nasi es comporta d'aquesta manera tan menyspreable.

—Per què em dius això precisament avui?

Però ella va continuar en els seus tretze.

—Casa't amb un altre, Elisa. Espera un temps, no et precipites. El trobaràs.

I la seua veu, que va ressonar a les meues sienes, es va tenyir de súplica que no vaig saber apreciar en aquell moment.

I la Sandra se'n va anar de lluna de mel, després de tenir aquesta conversació amb mi. El Nasi la va passar en un núvol en la que jo, l'acompanyava i, quan la meua amiga va retornar, es va afanyar a regalar-me un anell de compromís. El va utilitzar per a donar-li gelosia a la Sandra?

Poso la fotografia damunt del tot de la maleta i la tanco sabent que aquest episodi de la meua vida ja ha quedat enrere. He d'oblidar i aprendre a passar pàgina. Despenjo el quadre "sensacions màgiques d'una cova" i li passo a la meua cosina per a què el baixi.

—Ara baixaré al garatge a recollir la resta de quadres —li dic a la Sandra.

I el seu nus prem la fa esclatar en un sanglot.

—No m'ho posis més difícil, Sandra.

En això sento la ports del lavabo i el Jaume apareix acabat d'afaitar. En dona dos petons al veure'm i sento la proximitat de la Sandra, que ens observa als dos.

Noto que té por quan el Jaume s'ofereix a baixar amb mi al garatge mentre em diu:

—Sandra, queda't aquí, ja m'encarrego d'ajudar a l'Elisa amb els quadres.

La Sandra es queda i la meua oportunitat de dir-li alguna cosa al seu marit, se'm presenta com alguna cosa que es pot atrapar. Perquè ell, en aquest moment, també porta les banyes amb estil, perquè les desconeix. Però, qui soc jo per a treure-li la bena dels ulls? Vaig a convertir-me en una delatora? No, és una qüestió de principis. Ofegaré el meu silenci, malgrat em cremi.

Baixem en l'ascensor fins el garatge que ens espera buit. El Jaume entra al traster i la porta fa soroll en obrir-se. Em retrobo amb les meues pintures i sento la inspiració una altra vegada detinguda al pal trencat que em porta a la deriva.

—Elisa, es pot saber què ha passat entre els dos? —Raspera el Jaume la pregunta tan temuda—. La meua dona no dorm, no descansa. No es per ficar-me, però ho podeu arreglar d'algun mode?

Em quedo parada, miro el seu cabell ros i humit mentre nego amb el cap el que els meus llavis callen.

—Una bonica amistat no es pot acabar així, Elisa.

—Ja....

—La Sandra et necessita. Està molt sensible. Son les hormones.

—Ja...

—Per què no tornes i arregleu la vostra història? Ja m'havia acostumar a tenir-te al pis.

—Jaume, ho sento, però ara amb el bebè en camí crec que sobro a la vostra vida.

—I ara, per què dius això?

—Perquè sí, Jaume. Per cert, felicitats, crec que encara no t'ho havia dit.

—Llavors, què em dius? Tornes amb nosaltres?

—No, Jaume. —Els meus llavis tremolen—. El meu lloc ara està amb ma cosina Susana.

—Si canvies d'opinió, vull que sàpigues que aquí sempre hi haurà lloc per a tu.

—Ho sé, Jaume, gràcies.

Recollim els quadres i els carreguem a la furgoneta. La Susana m'espera pacient pel voltant i tornem a pujar per la maleta.

La Sandra està asseguda al sofà del menjador i s'aixeca al veure'm entrar:

—Sandra, necessito emportar-me també aquest quadre —li dic i assenyalo el remolí marí, que reposa a la paret del menjador.

—Perdona'm, Elisa —em diu mentre s'aproxima i m'agafa una mà. Si us plau —em suplica— no t'emportis també el regal que em vas fer.

La seua mà fràgil prem la meua, i em contagia sentiments d'ahir, que cauen en un pou sense fons. Em desfaig de la seua mà, ajudant-me de l'altra.

—Sento despullar les teues parets, Susana —li dic ferma—. Torna-les a decorar, però no les tapis d'enganys.

El Jaume em mira confós. La Sandra reprimeix un sanglot i es torna a asseure en símptomes de depressió.

I surto per la porta. Ma cosina amb la meua maleta i jo amb el quadre entre els meus braços.

—Què ha volgut dir? —Escolto que murmura el Jaume al lluny.

Les seues paraules m'arriben i sé que he sembrat la confusió a la seua ment. No era la meua intenció, però ara això ja no m'importa.

Ja no hi ha marxa enrere. Tanco la porta en un adeu definitiu de laments en què la Sandra ja no té l'última paraula.

CAPÍTOL 43

La meua cosina només arribar s'ha adormit a la seua habitació i jo no tinc forces per a desfer la maleta negra, que de deixat en un racó d'on serà a partir d'ara la meua habitació.

Un lloc just en quant a mesura, però més que suficient. És bastant lluminós, amb dues finestres que donen a una terrassa i amb això m'hi val. Podré pintar quan arribi el bon temps si la meua inspiració em torna a visitar, però de moment està bastant parada. Vull tornar a sentir el seu batec amb força i que m'engoleixi

Mentre anàvem en la furgoneta, la Susana m'ha fet prometre que el quadre del remolí marítim el posi a la venda al nou restaurant. No m'he pogut negar, ni tan sols sé com fer-ho després de tot el que està fent per mi. A la fi, era el quadre que li vaig regalar a la Sandra i no vull que em recordi, si el penjo per exemple a la meua habitació d'ara: el pes de la traïció, els besos continguts als llavis del Nasi i la Sandra, els sense sabors que recorren la meua ànim des que sé l'evident.

La Susana també m'ha demanat que la pintura "Sensacions màgiques d'una cova" el posi a la venda, però jo aquí sí que he pres partit i he negat amb energia. És el poc que em queda del record plaent del Lluís, del ressorgir de l'amor, del dolç enlairar del meu cor després de mesos de sequedat.

La Susana ha somrigut al veure'm agafar les rendes y treure el meu caràcter, que semblava que estava encongít. I és que me n'he adonat, en aquest mateix instant, mentre em resistia a desprendre'm del quadre, que evocava el nostre primer contacte, del que ja sabia el Toni: vull estar en el Lluís. M'ha costat tant arribar a aquesta conclusió que tinc por que ja sigui massa tard o inclús m'atterra el precipitar-me per complex que això sembli.

«Vas a tornar amb qui et considera una amargada, Elisa?», em diu la meua veueta més orgullosa. Frunzeixo el seny fortament, però ella insisteix. «Alguna mica de raó deu tenir el Lluís, Elisa, només fa falta veure't. Tan amarga com les llàgrimes que vesses, que ja no tenen gust a sal sinó que la seua persistència les ha amargat. Volen constantment, estampant la seua fel contra les baladoses grises de l'habitació del pis de la Susana. I només et queda el seu sabor al paladar més fondo, tan aspre que et costa tragar.

Respires amb agitació, has de tornar a veure el Lluís i el teu dit marca el seu telèfon mòbil, que et saps de memòria. Uns tons i tot és silenci.

No, el Lluís no contesta. Un buit infrangible s'instal·la a les meues venes. Sembla que ja no bateguen com deuen. Son ara tan dèbils com els meus ossos. I a la fi, després d'uns interminables minuts, el meu mòbil comença a vibrar refulgent.

La meua mirada admira a la pantalla com és el Lluís. La meua veu ronca contesta i es perd en el seu alè distant:

—Necessito veure't —dic al contestar.

—Jo també, Elisa.

I les paraules que ens diem, ens uneixen malgrat la distància de la telefonia.

Quedem dues hores després a la cafeteria amb les cadires de vímet.

El Lluís apareix acabat d'afaitar i amb roba neta. Els seus ulls denoten cansament per llargues hores acumulades d'insomni. I jo sé que no faig millor aspecte malgrat que m'he vestit amb la falda vermella.

El sol està decaient i optem per seure dintre i no a la terrassa. La cafeteria està quasi buida, només hi ha una parella al fons que pren una tassa de xocolata amb nata.

—T'apeteix un? —Em pregunta el Lluís.

—Una xocolata? Pensava demanar-me un biter o com a mínim un cafè fort d'aquests tant amargs que tenen.

El Lluís em mira perplex, sense captar la meua ironia.

—Una xocolata m'anirà bé, gràcies —rectifico—. A veure si m'endolceixo una mica.

—Elisa, no va ser la meua intenció ferir-te. Ho vaig dir sense pensar. Estava molt nerviós.

I les seues mans agafen les meues amb una lleu frega que m'agita el pols.

—Ho oblidem? —Li pregunto amb un lleuger somriure als meus llavis.

—Sí, aigua passada no mou molí.

L'aigua, que mou vides, que guia la nostra supervivència, tan lluny de l'alcohol que tot ho pren.

Els meus pensaments es veuen interromputs uns breus segons mentre el cambrer ens serveix el que hem demanat. A Lluís una aigua amb gas i a mi una tassa de xocolata fumejant.

L'aigua en majúscules, la d'aquest instant, la que em mou, la dels llavis de Lluís que em dominen. Necessito beure d'ell, impregnar-me de besos i carícies que millorin el meu estat d'ànim. Les nostres mans entrelaçades a la taula, enganxades com un imant, en aquest acte de reconciliació, de complicitat absoluta.

—Elisa, encara no he tornat al pis des que...

Li poso un dit als llavis. No vull que parli. Necessito besar-lo. Oblidar-me de tot menys del poder de la seua boca, una atracció que m'arrossega a fondre'm en un primer bes després d'haver fet les paus.

Un bes breu, cast, innocent, on m'envolto d'una frega lleu, quasi inexpressiva, però per fi em sento viva de nou.

Els seus llavis estan humits i freds degut als glaçons que acompanyen el seu got d'aigua. Els meus estan calents i donen gust a xocolata i units tots dos s'adeqüen.

—Elisa... —Murmura extasiat.

—Soc dolça ara?

—No saps quant.

—Ja no soc amarga com una ametlla venenosa?

—Mai ho has sigut.

—El nostre bes es podria titular...

—Com aigua per a xocolata —acaba Lluís.

—Sí, això mateix. Ha vist la pel·lícula?

—La tinc.

—És clar. La teua col·lecció de pelis és interminable.

I el Lluís somriu. Son els seus llavis estirats en aquest somriure inicial, que em mostra les seues dents, la que em fa desitjar que em mossegui.

—Lluís, per què no anem al teu pis? —Pregunto.

Veig el pànic reflectit al seu ulls. De cop he trencat la màgia i em penedeixo d'haver-me precipitat.

—Encara no he anat des que..

I no fa falta que acabi la frase. Queda suspesa a l'ambient que fa olor a cafè amarg.

—No fa falta que hi anem, si no vols...

—No, Elisa, em tinc que enfrontar als meus fantasmes. Quant més tardi en anar, més em costarà tornar...

I me mira fixament mentre ho diu, eclipsant-me amb els seus espills. La seua ànima no la puc entreveure en aquests moments, cosa que em produeix incertesa. No sé si fem bé en anar-hi, però ens aixequem de les cadires.

Irremeiablement, els nostres passos enamorats ens porten a l'apartament del Lluís, mentre un dolor sigil·lós esborra el sol d'aquest vespre de diumenge.

CAPÍTOL 44

A les fosques, entrem al portal que és bastant diminut. Premo la mà del Lluís amb força i li transmeto coratge. Pugem per les escales fins al primer pis. Ens detenim uns segons per a donar-nos un petó breu, que té sabor de mel i seguim fins al segon pis.

La porta es resisteix a obrir-se quan el Lluís posa la clau al pany, però a la fi cedeix. El Lluís s'atura uns instants sense atrevir-se a entrar i jo ho aprofito per respirar a fons. Crec que ens hem precipitat a venir.

Estic segura que una sèrie d'imatges li xiulen a la ment, que fan que els seus peus estiguin enganxats al terra, totalment paralizats. No sé si deuria de ser jo mateixa la que m'avanci i l'espentegi a entrar. La meua indecisió és la que em fa dubtar mentre el temps va passant.

De sobte, sentim obrir-se la porta del costat. Algun veí surt a tirar les escombraries i és quan el Lluís entra ràpidament. M'estira amb el seu moviment i tanca la porta darrere nosaltres.

Enfront, un apartament completament silenciós ens espera. Des del rebedor, puc veure la porta entreoberta del menjador, una franja difícil que ens costarà traspasar.

Després d'unes quantes vacil·lacions preses i titubejos en la seua veu, el Lluís es decideix a entrar. Jo el segueixo. La tauleta de vidre trencada és el moble que més desentona a l'estar arraconat contra la paret. Encenc els llums, que fan que el meu quadre de la sortida del sol, testimoni del crim, reneixi de l'ocàs on està sumit el Lluís.

—La vida continua, no? —li dic per a animar-lo i assenyalo el quadre.

—Sí, ha tornat a sortir el sol des que tu estàs en mi —em respon amb veu molt baixa—. Però mira com està tot.

M'assenyala el desordre que inunda el menjador.

—Si vols, t'ajudo a netejar.

Sense esperar resposta, me'n vaig directa a la cuina a buscar una escombra amb la meua sexualitat totalment apagada.

—No, deixa-ho, Elisa.

Però jo començo a escombrar el terra. Encara hi ha restes de vidres trencats per totes parts.

—Elisa, ja ho farem demà.

—No estaràs a gust fins que estigui tot en ordre. Vinga, anem. Entre tots dos acabarem abans.

—No crec que torni a estar a gust en la meua vida, Elisa. Per molt que netegi i ordeni aquest lloc, sempre estarà maleït per l'empremta del crim.

—Va ser un accident, Lluís, no tens res que ocultar, veritat?

I les seues mans amaguen la seua cara per uns breus moments, abans de contestar-me:

—No. Per qui em prens? No volia matar-lo, només em vaig defensar, però... De l'empenta que li vaig donar amb el paraigües, va començar a brotar sang. No la vaig poder parar.

«Em va ser impossible parar-la. Em vaig tacar tota la camisa. El meu pare m'acabava de dir que perquè no cobrava la pensió de viudetat, si era veritat que ma mare havia mort.

«Va ser la gota que va vessar el got. Les seues paraules tan mesquines calaven a la meua met i a la fi el vaig espentejar amb violència.

«Va morir rodejat de la seua pròpia sang i això sempre pesarà a la meua consciència.

—Lluís, anem a netejar-ho i baixem la tauleta al contenidor. Jo t'ajudo.

—Tu m'haguessis ajudat, veritat? —M'imploren els seus ulls.

Assenteixo entre llàgrimes, perquè ara sé que ho hagués fet sense dubtar-ho.

Amagar un cadàver ha de ser molt difícil, però ho hagués fet per ell. Només per ell.

—Però no estava, Lluís. Estava al poble, —m'excuso— mentre tu passaves els pitjors moments de la teua vida.

—El Toni es va quedar paralitzat i no va poder fer-ho. Es va veure incapaç. Llavors va arribar la policia. Aquest veí, amb el que m'acabo de creuar, crec que va ser qui va donar la veu d'alarma.

—És clar, segur que va ser ell —menteixo.

—Tu haguessis estat més ràpida.

Somric entre llàgrimes amargues, que em pesen.

—I què haguéssim fet llavors?

—No ho sé. —S'arronsa d'espatlles—. Intentar que no ens descobrissin, suposo —em respon amb el cap cot.

—I podries viure tranquil?

—No, i més si tu estiguessis emmerdada fins les celles, com a còmplice.

Li beso les parpelles suaument.

—Millor així, no? —Diu al cap d'un llarg silenci.

—Tot sortirà bé, Lluís. Tinc aquest pressentiment.

Però menteixo de nou, perquè la meua intuïció em diu que no serà tasca fàcil. Continuo amb l'escombra. Escombro les manises a consciència. No vull que quedi gens de brutícia. I el pal de l'escombra xoca al passar per baix del moble amb una caixa de cartró. M'acotxo per a recollir-la. És una caixa blanca i groga de pastilles.

—Lluís, això és teu? —Li dic amb la caixa a les mans.

—No, no l'havia vist en la meua vida. Què és?

—Acenocumarol —llegeixo.

—I això què és?

—No ho sé, espera que llegeixo el prospecte.

Desplego els fulls de paper i començo a llegir.

—Lluís, son anticoagulants orals.

—I què hi fan aquí? —Em pregunta sorprès.

—I si eren del teu pare?

El Lluís es queda amb la boca oberta. La sang líquida fluint sense parar, l'hemorràgia que no va poder parar. Sé el què està pensant en aquests moments.

—El meu pare prenia...

—En efecte, el teu pare prenia Sintrom, per això no va suportar l'empenta. Es va dessagnar.

—Maleïda la seua sort, maleïda la meua —exclama.

—Crida al teu advocat, Lluís. Crec que ho hauria de saber.

El Lluís se'n va directe al telèfon i marca els números del seu advocat tremolant. Però ningú contesta i torna al meu costat.

—No contesta —em diu alarmat.

—És clar, es diumenge. Prova demà. Ara recollirem tot això i ens quedem a dormir aquí. Tots dos sols, val?

Perquè necessitem superar l'insuperable. Ens posem mans a l'obra ordenant el desordre del menjador fins que queda com abans. Com devia ser en un principi i esborrem les petjades del pas desafortunat de l'incident.

—Gràcies per confiar en mi, Elisa —em murmura quan acabem.

—Lluis, no em donis les gràcies d'una cosa que no vas poder evitar.

—Sí que vaig poder, si no l'hagués espentejat...

—T'hagués ferit a tu amb el ganivet. Et vas defensar, no?

—Sí, però no em creuran.

—Jo et crec, Lluis. Confio en la teua innocència. Per a mi és legítima defensa.

—Sí, però per al jutge què serà, Elisa?

—Confia en tu mateix, Lluis. El passat no es pot canviar, jo no n'entenc de lleis, però no et vas defensar d'una manera desproporcionada. Vas actuar amb un simple paraigües, quan ell tenia l'arma punxant.

—Ja, però... Estic acabat.

—No diguis això, la vida continua. Ara anem a sopar i després em pots sorprendre amb una peli d'aquestes que tens. Que sigui molt romàntica, d'aquestes que endolceixen de tan empallegoses. No ha de ser un drama, que acabi bé i em faci somriure.

—El teu riure és el que més m'agrada escoltar.

—Doncs si l'esculls bé, podràs escoltar-lo.

Tirem mà del congelador per a preparar el sopar, menjar precuinat per a sortir del pas, doncs la nevera està bastant buida.

—Pensava que mai et tornaria a tenir aquí —em diu amb la seua mirada, que em transmet que m'està dient la veritat.

—Doncs ja veus, he vingut i per a quedar-me almenys aquesta nit.

—Només almenys? —Em pregunta murri.

—De moment, sí —li dic i baixo la mirada—. Vaig a avisar la Susana.

—Jo faré el mateix amb el Toni.

Ens separem un moment per a fer les respectives trucades i, quan els nostres ulls es tornen a retrobar, el Lluis em diu:

—El Toni m'ha dit que penséssim el pla que volem fer per a cap d'any. Què t'agradaria fer?

—A tu —li responc i li dono un petó—. Tu ets el millor pla.

—No, ara en serio. On vols anar?

—Em dona una peresa horrible fugir de tu, però ens podríem passar per la inauguració del restaurant de ma cosina. Ens invitaran a alguna cosa i després podem anar a casa del Toni a continuar la festa. Què et sembla? Discoteques ni res per l'estil, no, val?

—D'acord. Doncs demà li ho expliquem al Toni, això de convidar-nos a la seua casa ja s'ha convertit en una costum.

—Poses la peli?

—Sí.

I abraçats al sofà, comencem a veure la primera escena. Una son incontrolable ens sorprèn quan anem per quasi la meitat. I així, arraulits i tapats per una manta suau, ens adormim. El cansament ens ha vençut.

CAPÍTOL 45

Els primers rajos de sol es filtren a través de la freda finestra. Un tímid halo de llum es deposita a les meues parpelles i m'empenta a obrir-los. Parpellejo dos cops i estiro les meues extremitats i em desfaig de la peresa.

El Lluís està al meu costat, encara dorm. Sigil·losament m'aixeco i vaig cap a la porta principal. Agafo la meua bossa, el meu abric i el clauer del Lluís i la tanco darrera meu. Baixo per les escales i surto al carrer. El fred em fa caminar de pressa, no vull que el Lluís es desperti i noti el meu buit. Tornaré.

Al final del carrer, a la cantonada, m'espera una fleca matinera. Entro sense saber si és la que freqüenta el Lluís, mentre espero que m'atenguin, reconec les magdalenes exquisides. Sí, no m'he equivocat, somric a la dependenta quan em toca el torn i li demano:

—Quatre magdalenes de xocolata.

Me les embolica amb un paper fi amb el logotip de la fleca. Pago i retorno cap al pis del Lluís. Ell encara dorm amb una expressió relaxada. M'agrada mirar-lo i contemplo la seua cara durant uns minuts, que em passen de manera veloç.

Crec que se sent observat i obre els seus ulls. Les seues pupil·les es dilaten al veure'm i em llença un mig somriure.

—Bon dia —el saludo.

—Ara sí que ho és —contesta content.

—No vam acabar de veure la pel·lícula. Vaja son que ens va entrar —li somric i li beso les parpelles.

—Per a què veure-la si et tenia aquí amb mi? Què fas amb l'abric posa't, Elisa? Te'n vas? —em pregunta temorós i s'incorpora al reparar amb la meua vestimenta.

—No, Lluís. Només he sortit a comprar l'esmorzar.

Sospira relaxat i tanca les parpelles.

—Doncs sí que has fet feina.

—Vols cafè?

I me'n vaig cap a la cuina sense esperar que ell contesti.

Preparo dos cafès amb un parell de càpsules i torno al menjador. Obro el paper de la fleca damunt de la taula.

—Carai, son les meues favorites —diu el Lluís al veure les magdalenes.

—Sabia que t'agradarien. Des que me les vas descobrir, sospiro per elles —li dic mossegant una d'elles i deixo que la crema, que porten al seu interior, m'impregni el paladar.

El Lluís m'imita i tanca els ulls per a concentrar-se en el seu sabor. Una explosió de xocolata amb les seues llavors que es fonen dintre de la seua boca.

—Vaig a fer-te una foto —dic somrient i agafo el mòbil.

Enfoco el seu moment de plaer i disparo la càmera.

—Me la posaré a la pantalla principal. La teua cara a l'assaborir les magdalenes és pura poesia.

—I la teua també, Elisa —diu mentre aproxima el seu mòbil per a fer-me també una fotografia.

—Ja.

—M'agrada com ha quedat —diu el Lluís i observa la imatge—. Jo també me la posaré a la pantalla principal.

Després d'esmorzar, el Lluís truca al seu advocat, però de nou les seues esperances xoquen contra la bústia de veu.

Mentrestant, truco a la meua cosina Susana per a dir-li que l'ajudarem a traslladar els quadres cap al restaurant.

La meua cosina està nerviosa quan arribem al seu pis i mou les mans contínuament. Pugem a la furgoneta i ens dirigim al seu nou lloc de treball. Res més arribar i entrar al menjador principal, m'envaeix una sensació tranquil·la i de bon gust.

El lloc és molt acollidor. Alguns quadres ja reposen a la paret. Son marines ben distintes i de diferents estils.

El remolí marí, més intens que mai, me fa estremí amb les seues onades energètiques al penjar-lo al lloc on m'indica la Susana. Un soroll interior emergeix de mi on em sembla sentir la veu de la Sandra, però m'he de desfer d'ella. La Susana es dirigeix cap a la cuina a ultimar els últims detalls i ens deixa a soles.

—El teu és el que m'agrada més —em murmura a les oïdes.

—El vaig pintar en un moment de profunda inspiració.

Quan les idees s'uneixen, quan descobreixes el que s'oculta, quan una veu ressurgeix de tu i et dicta, es meravellós i màgic. Un moment únic de vida intensa per a qui ho experimenta, que m'agradaria poder compartir amb el Lluís algun dia.

—No deixis mai de pintar, Elisa —m'anima—. Fas música amb els pinzells. Si aproximo les orelles em sembla escoltar rugir la mar. No et dona pena vendre-ho?

Nego lleugerament amb el cap.

—Aquest quadre forma part del passat ja —li dic i intento aparentar força—. Després de Reis, quan torni a l'acadèmia, seguiré pintant. Continuaré plasmant les meues impressions al llenç.

—Estic desitjant veure-les.

—Bé, si la meua inspiració ressurgeix. Fa dies que està molt parada,

—Segur que ho fa. —I em guinya l'ull esquerre.

La Susana apareix i comprova els petits detalls de la decoració. Aprofito per a aproximar-me a ella i li dic que ens n'anem.

—Susana, ens veiem a la nit. Vindrem una estona.

—Us prepararé un còctel especial per a què brindeu —em diu somrient a l'oïda.

Sé el que significa. Les meues temors de provar una mica d'alcohol s'esfumen. Tindre a la Susana aquesta nit de recolzament ens anirà bé. M'apximo al Lluís, que no ho ha escoltat i li dic:

—Lluís, em rebutjaràs un brindis a la inauguració?

El Lluís em mira profundament amb els seus ulls directes, que travessen una part de la meua ànima. Tarda en respondre i recorda la nostra conversació pel mòbil, quan estava al poble.

—Depèn —diu a la fi.

—Només depèn?

—Elisa, crec que no és una bona idea anar. —Els seus ulls s'obscoreixen uns tons—. Estarà ple d'alcohol, no ho comprens? Per què no anem directes a la casa del Toni? Allí estarem més segurs.

—La seguretat depèn de nosaltres, Lluís. No li podem fer un lleig a la meua cosina. Anem una estona i després seguim a la casa del Toni.

El Lluís dubta uns moments, però a la fi acabar acceptant.

—Com vulguis.

I baixa la seua mirada que es perd entre les manises grises del restaurant.

—Lluís, —li dic mentre li agafo la barbata amb una mà per a què em miri— anem a acomiadar l'any amb bon peu. No et vinguis avall.

Els seus ulls em refusen de nou i el seu rostre s'ha quedat molt pensatiu. Lluny de preguntar-li què li passa, perquè ho intueixo, li rodejo l'espatlla i sortim al carrer on brilla un sol pàl·lid.

—Truca al Toni i pregunta-li què fa falta que comprem.

El Lluís, després de parlar amb el Toni, em diu:

—El raïm. Nomes hem de comprar el raïm. De la resta, s'encarrega la Maria.

Minuts després, pel carrer en la que caminem, veiem una fruiteria bastant gran i ens disposem a entrar. El raïm cobreix varis estants, n'agafo uns quants grans i els poso dintre d'una bossa.

—Amb aquests tindrem prou? —Li dic al Lluís i em giro.

Però el Lluís no està. L'intento localitzar amb la mirada. Miro la cua, per si s'ha posat a esperar el torn, però no hi és. Camino pels diferents passadissos, i al final de l'últim, veig una cabellera negra i rinxolada. Lluís està al seu costat parlant. No em queda cap dubte de què és la Sara. El seu cabell robust el reconeixeria a qualsevol lloc.

Reparo amb la noia de mirada trista, que ens aquests moments s'aproxima al Lluís. Una nineta de paper, d'aparença fràgil, amb el cabell ros i bastant ondulat. Des d'on estic, no els puc escoltar, aguditzo la meua visió i intento llegir el seus llavis.

CAPÍTOL 46

Els llavis perfilats d'un rosa xiclet de la Noemí es mouen lentament. No em costa intuir que li està demanant perdó al Lluís pels gestos que desprèn i per les paraules entretallades, que surten de la seua boca.

—Jo no... Volia... Lluís... Jo no... Sabia...

—...

El Lluís repara en la seua mirada tràgica, però no diu res.

—He deixat el treball.

—L'has deixat tu sola o t'han fet fora? —Li dispara ara un Lluís enfurismat.

Mentre parla, la Noemí acotxa la mirada i una metxa llarga del seu cabell s'interposa entre els seus llavis, que ella no aparta. Aquesta metxa innocent serveix d'interferència per a interrompre la meua habilitat de llegir els llavis i em fixo en els del Lluís, carnosos i encesos:

—El dany ja està fet —em sembla llegir.

I la Noemí s'aparta la metxa amb la seua mà pàl·lida que sembla de porcellana. Les meues esperances de continuar indagant en les seues paraules s'apaguen, perquè deixa aquesta mà immòbil i es cobreix amb ella els seus ulls blau clar i part dels seus llavis.

La Sara, que s'ha apartat un poc d'ells, repara d'on soc jo i veig com se'm va aproximant amb la seua melena brillant. Em sento una estúpida, perquè sé que m'ha vist espiant i, sense voler, faig pressió a la bossa del raïm, que es matxuca per la força dels meus dits.

—Elisa, com estàs? —Me pregunta la Sara més aviat per cortesia.

—Bé, aquí, compro el raïm per a aquesta nit.

Miro la bossa i veig que d'alguns granets s'escapa líquid.

—Però què graponera que soc —m'excuso—. S'han malmès. Vaig a canviar-los.

I dit això, bolco les meues passes cap a l'estanteria del raïm, que estan uns quants passadissos enrere, mentre sento un agulló impertinent foradant el meu pit. No, no vull sentir ja dolor. Però el trepant precís de les meues emocions em punxa l'orgull.

He deixat el Lluís i la Noemí parlant a escassos mil·límetres de la seua boca, tal vegada reconciliant-se com nosaltres ahir. Em quedo mirant l'esfera del rellotge amb les manetes girant, amb les meues esperances detingudes. Els meus

pensaments m'esgarrapen profundament. El Lluís tarda, el Lluís se n'anirà amb ella, el Lluís no tornarà.

I jo espero com una ximpleta els nous raïms entre els meus dits: dotze desitjos que vull brindar amb ell aquesta nit. Ja no serà possible. L'ombra de la gelosia tenyeix d'obscuritat el meu anhel. I a la fi, decideixo anar-me'n. Pago la bossa de raïm matxucat i l'altra intacta. I me'n vaig d'allí.

Pocs passos m'allunyen de la botiga, quan sento la veu del Lluís que em crida ferma:

—Elisa! Elisa, espera!

Em dono la volta lentament i em trobo amb la seua mirada tremolosa que s'agita al retrobar-se amb la meua.

—Te n'anaves sense mi? —Pregunta.

—Sí, potser sigui millor.

—Per a qui? Per a tu? Per a mi segur que no, Elisa.

—No puc amb això, Lluís.

—Ens has vist, no?

—Sí i he cregut que tornaries amb ella.

—Ha sigut la Sara, que s'ha entestat en què parlem. Però ja no tenia res que dir-li.

—Has acceptat les seues disculpes?

—A què ve això ara?

—Sí o no?

—Sí... Però...

Em giro i me'n vaig. Però la seua mà m'agafa el braç i fa que m'aturi.

—Elisa, escolta'm. Oblida-ho. Deixa el meu passat enrere i el teu —em suplica—. Mirem junts cap al futur.

El futur de sorra movedissa, que és tan incert, que fa que em recolzi en ell per a no caure a l'asfalt.

—T'estimo, Elisa

I em besa delicadament als llavis.

Jo no me n'aparto. Tanco els ulls i deixo que els seus llavis em recorrin la meua ànima fins a treure l'agulló. Em sento millor a l'aconseguir desfer-me d'ell, malgrat sé que ara la ferida estarà oberta durant cert un temps.

—Anem a la casa del Toni, —li dic amb les galtes vermelles—. Crec que estem donant un espectacle al mig del carrer.

M'agafa de la mà i junts continuem el camí. Miro cap enrere uns instants. Uns ulls acriaturats de color celeste banyats per denses llàgrimes m'observen fixament des de la vorera d'enfront.

La Sara rodeja l'espatlla de la Noemí i ella es volca en aquesta abraçada sincera. «No estàs sola, nineta de paper», penso. «Tu tens una amistat verdadera; jo un amor, que és difícil posar-li un nom sense caure a les seues xarxes».

El Toni ens espera somrient. La Maria està preparant canapès al marbre de la cuina. La Rebe remou una cassola de marisc amb mirament.

—Rebe! —La saludo contenta perquè fa temps que no la veig.

La Rebe es gira i em dona dos petons a les galtes. Se la veu contenta i penso que és perquè ha pogut estar amb els seus fills per Nadal.

—Quants serem? —Sento que pregunta el Lluís.

—Cinc: el Jesús i la dona al final no vindran. Aniran amb el grup d'amics de la Sara.

—Trobarem a faltar els seus acudits —diu la Maria.

—Sí, i a més a més, es perdran la notícia.

—Quina notícia? —Vol saber el Lluís.

—Aviat ho sabreu —respon el Toni mirant la Maria—. Però tot al seu temps...

La Mariariu nerviosament i continua amb els canapès. M'ofereixo a ajudar-la per a acabar abans.

—Ens anirem una estona a la inauguració del restaurant de ma cosina. És a les set, però prometem estar a l'hora del sopar.

—Més us val —diu la Rebe.

—Voleu venir? —Els pregunto.

—Millor un altre dia —respon el Toni.

—Elisa ha exposat un quadre dels seus —sento com diu el Lluís orgullós.

—Ah, sí? —S'interessen tots.

Envermelleixo. Les meues galtes se m'encenen i per a desfer-me d'ell, em dirigeixo al Lluís:

—Vinga, anemone, Lluís. No vull arribar tard a la inauguració. La Susana ens està esperant.

CAPÍTOL 47

Arribem al restaurant, que a aquestes hores està ple de gent. Hi ha homes i dones que tafanegen pel saló principal i que parlen entre ells. Tres cambrers amb una vestimenta impol·luta estan servint els primers canapès, que tenen molt bona pinta. Alguns s'aproximen a tastar-los.

La Susana deu ser a la cuina, perquè no la veig en un primer moment. Em sento una mica desplaçada i crec que el Lluís també. No coneixem a ningú i, a més a més, no ens hem vestit tan elegants com les persones que ens envolten.

—No em digueres que havia de vestir d'etiqueta —em xiuxiueja el Lluís al cap d'un moment i em dona una colzada.

—No ho sabia.

—Ens anem d'aquí?

—No, espera. Encara no he vist a ma cosina.

—Els meus texans desentonen en tot aquest ambient.

—I la meua falda desenfrenada, també. Tens gana? —Li pregunto mentre li aproximo una safata plena d'exquisideses .

Els Lluís s'arronsa d'espatlles. M'aproximo el primer canapè a la boca i deixo que una explosió de sabors exòtics m'inundi el paladar.

—Prova-ho —l'invito—. Estan boníssims. “Delicatessen”.

Un cambrer se'ns aproxima i porta una safata de copes. Una dona rossa, amb el rostre delicadament maquillat, n'agafa una i se la porta als llavis per a donar-li un petit xarrupeig. Uns altres la imiten a la vegada.

Jo m'aparto i arrossego el Lluís a un racó per a mirar el quadre d'una marina tranquil·la amb unes petites embarcacions d'esbarjo.

—T'agrada? —Li pregunto.

—M'agrada més el teu, Elisa. Mira, aquests senyors d'allí l'estan comentant.

Em giro i aprecio com s'ha format un grup que observa el meu remolí marí.

—És el que més destaca —murmura el Lluís—. Mira aquesta senyora, crec que s'ha encapritxat d'ell.

Una senyora de mitjana edat, amb un vestit que suggereix en paraula d'honor i que porta un collar brillant que decora el seu prominent escot, no se separa del quadre des de fa estona.

—Creus que el comprarà? —Li pregunto al Lluís.

—Si no ho fa, crec que se'n penedirà.

Un altre cambrer se'ns aproxima i ens ofereix uns xupitos. Crec que se n'adona de la meua mirada d'interrogació.

—Gaspatxo de síndria —s'afanya a dir.

Com no hi veig cap problema, n'agafo un de la safata i me'l bec. Està boníssim i animo el Lluís per a què el tasti.

—No em diguis que serà l'únic que puguem beure —em torna a xiuxiuar el Lluís, on s'aprecia una mica de decepció en les seues paraules.

—A mi no m'importa. Està molt bo.

En això apareix la Susana. La meua cosina està radiant i somriu en veure'm. S'aproxima a nosaltres i ens invita a ensenyar-nos la cuina. La seguim per un ampli passadís i entrem al seu lloc de treball.

—Us agrada? —Ens pregunta animada—. Benvinguts al meu lloc de treball.

Una cuina moderna i acollidora m'impresiona i així li ho faig saber:

—Susana, és fascinant. M'encanta.

—Aquí passaré llargues hores del dia. I ara el que us he promès és deute...

La meua cosina s'aproxima a la nevera i treu una beguda misteriosa mentre ens serveix dues copes:

—Brindeu per mi. És un còctel que us he preparat amb molt d'amor, però no li ho digueu a ningú. —Un dit creua els seus llavis—. És un secret.

M'animo a provar el còctel de la Susana, no sense abans xocar la meua copa amb la del Lluís i amb la de la meua cosina mentre els hi dic:

—Per l'inici dels nostres somnis.

Li dono un petit glop i la beguda escumosa em mulla els llavis. Té gust a alguna cosa dolça, malgrat no estic segura dels ingredients que porta. És una combinació de fruites i d'alguna cosa més que m'encanta.

—És genial, Susana. Què porta? —Vull saber.

—Ja us he dit que és un secret. L'únic que puc assegurar-vos és que no porta res d'alcohol.

—El patentaràs? —Li pregunta el Lluís.

—Mai se sap. —Somriu la Susana—. N'he preparat més.

La Susana treu dues ampolles de la nevera i me les ofereix mentre em diu:

—Porta-les a la casa del Toni. Aquesta nit brindeu per mi i per l'inici dels vostres somnis.

—Gràcies, Susana.

I li dono un petó a la seua galta enrosada.

Sortim de la cuina i passem per saló principal mentre ens acomiadem de ma cosina. Els meus ulls aprecien com un rètol de «Venut» figura sobre el remolí marí. Serà l'últim cop que el vegi i en el fons sento una mica de pena per desprendre'm d'ell, malgrat sé que és el millor per a seguir amb el meu camí.

Lluny del Nasi, lluny de la Sandra, lluny de l'alcohol, lluny de l'obscuritat de l'ahir. La mà del Lluís prem la meua en el present i el tacte de la seua calidesa m'accelera el pols intentant esborrar el meu passat.

M'aferro a ella en aquesta última tarda freda de l'any que està caient del tot. Caminem pels diferents carrers i ens dirigim a la casa del Toni on m'espera un cap d'any d'amistat. Una festa animada en companyia de les persones amb les qui vull estar. I penso que l'endemà serà el principi d'alguna cosa nova amb nous propòsits per a tots.

Abans d'entrar a la casa del Toni, em paro un moment baix dels arbres despullats d'enfront de casa seva.

—Besa'm —li demano al Lluís.

—Ara?

—Sempre.

I baix un fort arbre, els seus llavis m'exploren i em fan cremar mentre els temps es deté esperant el brot d'emocions, que resorgeixen a través d'un bes amb un punt de màgia. Una ventada de papallones em recorre l'estómac. Sospiro embadalida al separar-me del Lluís i li dic:

—Mai et separis d'aquest bes.

Ell me mira extasiat i agafa les meues mans. Junts creuem el carrer i truquem al timbre de la casa del Toni.

CAPÍTOL 48

L'ambient de la casa del Toni està carregat de festa. La música inunda el menjador. El CD de «Desperta» sona fort i crec que les lletres de les seues cançons serviran per a marcar un inici a les nostres vides. Sempre hi ha un principi després d'un final.

És cap d'any. Què diferent dels últims que havia passat, on l'alcohol era el protagonista de la meua vida!

Penso en la Sandra i el Nasi, un cap d'any com aquest va ser el seu començament. Sumida en repetits glops, ni em vaig assabentar d'això. La meua ànima embriagada d'aquell dia buscava el calor i la protecció fictícia, que em proporcionava una copa. Vaig beure tant que vaig tocar la inconsciència i em vaig despertar al llit d'un hospital, amb un goteró a la meua mà. El Jaume, que aquella nit també es va llençar a beure sense parar, havia acabat igual que jo. Va ser la Sandra, que quasi no va provar l'alcohol, qui va trucar a urgències. Quina festa, què malament que va acabar! I aquell dia va suposar un final i un principi que va accelerar una ruptura. Un punt i final a la meua vida, malgrat llavors no ho vaig saber apreciar.

Quants punts i finals, negres i abruptes, han trencat la meua existència! Però dels errors sempre s'aprèn. No es pot tornat enrere i el camí segueix cap endavant, com diu la cançó que sona. M'omple de notes optimistes i els meus peus es mouen al ritme de la melodia.

El Lluís agafa la meua mà i em treu a ballar. I en aquest instant, el ritme canvia i es torna més lent. M'agafo a ell i llischo les meus mans pel seu coll. La resta estan a la cuina, acabant de preparar el sopar i em sento en la obligació d'anar a ajudar-los, però en aquests instant, els meus llavis anhelan l'imant dels llavis del Lluís sobre meu.

El beso com fa un moment baix l'arbre, amb un punt d'avidesa que m'accelera la passió que sento. Sé que aquesta nit serà l'inici d'una aventura somniadora, amorosa, sense cap dubte, on em cobriré d'ell i on tot desapareixerà excepte tots dos: únics, units, inseparables.

—Que corri l'aire —diu la Rebe i ens somriu. Acaba d'entrar amb una font plena de menjar a les seues mans.

I em separo d'aquest bes àlgid, suprem, amb ganes de repetir, malgrat sé que no és el moment, ni el lloc adequat. No vull que la Rebe se senti desplaçada ja que és l'única que no té parella aquesta nit.

—No, si per mi podeu seguir —diu la Rebe i ens anima de nou mentre es dona la volta per a torna a la cuina.

Però sé que ha arribar el moment d'ajudar amb el menjar. No tinc gaire gana, perquè ja he picat bastant al restaurant de ma cosina, però els altres i, sobretot la Maria, no poden esperar. Ja és tard i entro a la cuina per a acabar de treure els plats.

—Vinga, que aviat tocarà el raïm —diu la Maria ansiosa.

—Mai millor dit —contesta el Toni.

Seiem a la taula repleta per a l'ocasió i comencem a menjar.

—Elisa ja ha venut el quadre —els informa el Lluís.

—Ah, ¿sí? —S'interessa el Toni.

—Sí, ha sigut el primer en vendre's. Una dona adornada amb un collar brillant i molt valuós s'ha encapritxat d'ell.

—No saps si ha estat ella qui l'ha comprat —li dic mossegant una torrada de salmó.

—Ja et dic que sí. Segur que ha estat ella. Com el mirava, mare meua! Ho hauríeu d'haver-ho vist!

En el fons, també penso que ha estat aquesta dona. Els seus ulls expressaven el desig de qui descobreix una obra d'art per primer cop. El remolí de les meues emocions ha traspasat fronteres. Aquesta dona ha captat la seua força i, embadalida, ha decidit comprar-lo pagant per ell una suma de diners, que m'aniran molt bé.

—Pregunta-li-ho a ta cosina, ja veuràs com sí —continua el Lluís—. Et faràs famosa.

M'imagino el meu quadre un menjador fi. Podrà presidir festes amb un toc de glamur, admirat pels seus invitats vestits d'etiqueta.

—Lluís, deixa de somniar ja —li contesto.

—Tens talent, Elisa. No neguis l'evident. He vist els teus quadres i vals molt. Jo seria incapaç de crear alguna cosa a partir del res.

—I jo seria incapaç de fer el que tu fas amb els ordinadors —li dic.

—Cadascú serveix per a una cosa —comenta el Toni.

—I tots ens complementem —acaba la Maria.

El sopar transcorre amb somriures i varies conversacions on em sento part d'aquest ambient feliç, amistós, còmplice i tranquil. A les dotze menys deu

tenim ja el raïm preparat i les ampolles que ens ha regalat la meua cosina Susana al congelador. El comiat de l'any comença mentre vaig tragant el raïm, gra a gra, sense ennuegar-me:

- Una, per la voluntat.
- Dos, per la resistència.
- Tres, per la llibertat.
- Quatre, per l'autoestima.
- Cinc, per la inspiració.
- Sis, per la constància.
- Set, per la salut.
- Vuit, pel treball.
- Nou, per l'amistat.
- Deu, per l'amor sincer.
- Onze, per la confiança.
- Dotze, per l'inici dels nostres somnis.
- Feliç any per a tots!

El Toni obre la primera ampolla i ens serveix les copes. Brindem per tots nosaltres amb el líquid dolç i fruitat de color rosat. La Maria es mulla els llavis primerament i, al provar-lo, traga llargament.

- És fantàstic! —Diu quan ja ha apurat tota la copa.
- Boníssim —opina la Rebe—. El millor que he provat.
- Repetim? —Pregunta el Toni obrint la segona ampolla i ens serveix de nou.
- Però aquesta l'assaborirem —diu el Lluís—. Res de beure ràpid, ho farem amb moderació.

El Toni s'aclareix la veu i anuncia el seu inici amb aquestes paraules:

—I ara ve el moment tant esperat per tots vosaltres—. Somriu mentre pica un ull a la Maria—. Us donaré la notícia que us anunciaré i sereu els primers en conèixer-la. Bé, nois, un es fa gran i ha d'assentar el cap de nou...

La Maria somriu nerviosa.

- Al gra, al gra —l'anima el Lluís.
- Com us deia, ja va sent l'hora de tenir una alegria. Aviat tindrem una festa on estareu tots convidats. La Maria i jo... Ens casem.

La nostra cara és de completa al·lucinació, abracem el Toni i la Maria mentre els felicitem llargament.

—Maria, ja pots posar-te l'anell que et vaig regalar —l'indica el Toni—. Ja no hi ha cap secret entre nosaltres.

La Maria es dirigeix a l'habitació i torna amb un anell al seu dit anular.

—Què bonic! —Exclama la Rebe.

—Toni, quin bon gust has tingut —li dic.

—Ho dubtàveu? —Somriu el Toni.

La Maria m'aproxima el seu dit i puc apreciar un anell fi, decorat amb alguns brillants.

—És preciós, Maria.

—La Maria riu amb il·lusió, l'inici de la seua nova vida li fa que se li escapi una sonora rialla.

—Però això no és tot —diu el Toni—. Maria, posa't les arracades a joc.

La Maria torna a l'habitació i torna amb unes arracades allargades amb brillants a les puntes.

—Què detallista —comenta el Lluís.

—Què passa? No puc ser-ho? —Diu el Toni amb una expressió una mica enfadada, malgrat de seguida torna a somriure.

—Què callat t'ho tenies —li diu la Rebe i li dona una amorosa colzada al Toni.

—I per a quan la boda? —Vol saber el Lluís.

—A finals d'abril, el dia 27.

—Què ràpid!

—No volem esperar més, ja he esperat el suficient, no creieu? —Diu el Toni impacient.

La Maria alça la seua copa. El seus brillants ressalten en aquesta nit màgica per a ella.

—Brindeu amb mi —diu contenta.

Xoquem les nostres copes, el seu so sacsa les meues penes. La Maria torna a posar el Cd de «Desperta». Els seus peus es mouen amb el ritme de la música, que ens trasllada a un paisatge oníric. Balleu tots cinc en aquesta nit jove que acaba de començar per a què l'inici dels nostres somnis, tan anhelats des del principi, es compleixi.

CAPÍTOL 49

La Maria tan forta, tan ferma, tan segura de sí mateixa des que està amb el Toni, s'enfonsa aquesta tarda. Hem anat al pis que es va comprar junt amb el Víctor, perquè algú està interessat en la seua compra. Anem a ajudar-la a recollir-ho tot. El pis està perfectament equipat, per a entrar-hi a viure. Un camió de mudances vindrà demà a emportar-se els mobles i, de moment, estem empaquetant els distints estris.

La Maria feia molt de temps que no tornava al pis, en concret des que va anul·lar la boda. Però ara que ha decidit casar-se amb el Toni, s'ha de desfer del pis, malgrat no sigui una bona època per a vendre'l. Quan acabem amb la tasca, escoltem a la Maria que diu:

—Vaig a la bústia a buidar-la. Deu estar plena de propaganda.

I la Maria obre la bústia, i després de començar a tirar alguns follets i catàlegs i posar-se alguns sobres de factures a la seua bossa de mà, els seus ulls reparen en un sobre més petit, diferent a la resta, manuscrit.

Les seues mans tremolen mentre l'obre. El Toni se li aproxima, perquè la Maria no para de respirar fort i s'ofega en la seua pròpia ansietat, mentre llegeix els fulls que l'acompanyen.

—Què et passa, Maria? —Pregunta el Toni.

Però la Maria, en un primer moment, no respon, i després puja per les escales precipitadament un altra vegada fins al seu pis.

Tots ens interroguem amb la mirada, perquè no comprenem el què està passant i decidim seguir-la.

En arribar, la Maria està asseguda al sofà totalment desencaixada. Dels seus ulls, broten llàgrimes amb força, i les seues mans sostenen els papers que s'han arrugat.

—Maria... —Diu el Toni suaument.

I la Maria, plorant, sense poder pronunciar cap paraula, li tendeix la carta al Toni, que l'agafa. El Toni la llegeix i es queda estupefacte.

—Què passa, Toni? —Pregunta el Lluís.

Però el Toni no contesta i li passa la carta al Lluís. Ell i jo la llegim a la vegada i em bloquejo completament al veure el remitent: Llum Casas Ribes.

—Els morts tornen? —Li murmuro al Lluís.

—No, és una carta de comiat —em diu el Toni, que m'ha escoltat, malgrat que he intentat parlar molt baix.

Sense comprendre, els meus ulls llegeixen les primeres línies fins que la llegeixo sencera, mentre un calfred em recorre l'ànima:

Estimada Maria:

No sé com començar aquesta carta sense abans dir-te que ho sento. Sento el dany que t'he fet tota la meua vida i més ara que t'anaves a casar amb l'home de la teua vida. No sé què em va arrossegar a gitar-me amb el Víctor. Bé, rectifico, sí que ho sé. Per primera vegada he caigut en les xarxes de l'amor, em vaig enamorar de l'home equivocat. Es diu Nasi, no sé si te'n recordes, però te'l vaig presentar un dia que corries per no arribar tard a treballar al despatx del pare. Tot semblava idíl·lic entre tots dos fins que he descobert que m'és infidel. Sí, Maria, el Nasi em posa les banyes amb una noia molt morena de la que no sé ni tan sols el seu nom. Per això, per simple despit, em vaig gitar amb el Víctor, perquè el vaig sentir accessible. Ja saps el poc que em costa seduir a un tio, perdona'm. Maria, em penedeixo d'això.

Seré breu, no em queda molt de temps. La setmana passada em van diagnosticar una malaltia incurable, que avança ràpidament. La meua carrera de model s'ha acabat per a sempre. Estic pensant si realment em mereixo això després de com he actuat. Tu també penses que m'ho mereixo? Sé que ho penses, perquè ens anem a enganyar. Si ho penses, no li ho diguis a ningú, així com tampoc comuniquis a ningú la notícia de la meua malaltia. Guarda'm el secret, malgrat siguis l'última cosa que facis per a mi.

No et preocupis, estaré bé. He d'oblidar al Nasi. M'he comprat una caseta a Portugal amb els seus diners. Els hi he agafat prestats o, si ho prefereixes, els he canviat de lloc. Me'n vaig, germana, al lloc on estiuejàvem de petites, te'n recordes? Necessito desconnectar.

Sempre en un lloc del meu cor,

Llum

P. S: Cuida de la mama i el papa, és fan grans.

La carta esperava a la bústia per a ser llegida quan abans, però no va poder ser. La traïció que li va fer la Llum a sa germana ho va impedir, ja que la Maria mai va voler tornar al seu pis des de llavors. La imatge que va veure al seu dormitori encara li crema al racó més fons del seu cor.

No obstant, la Llum mai va arribar al seu destí, el Víctor la va assassinar, però el que més sorprèn i rellegeixo repetits cops, fins que el Toni m'arranca el paper literalment de les mans, és la cosa de la noia morena. La Llum mai va saber de qui es tractava, però a mi no fa falta que ningú m'ho digui.

La Sandra em va mentir, mai va tallar la seua relació amb el Nasi. El que em dol més és que la Llum es va assabentar abans que jo. Era una noia llesta, una noia desgraciadament molt llesta. Possiblement la seua astúcia va desencadenar el seu tràgic final, com la curiositat que va matar el gat. El Víctor la va deure trobar quan ja se n'anava al seu nou destí. Però aquesta història ja me la sé, malgrat ara em quedi clar, d'un cop per totes, què hi feia el Nasi a Portugal. Havia descobert on havia anat a parar part dels seus diners.

—No he fet res per ella —diu la Maria amb la carta entre les seues mans ja que el Toni li ha tornat a passar—. No he respectat ni el seu últim pensament, perquè us he deixat llegir la carta.

Després la Maria s'aixeca i se'n va a la cuina. Torna amb un encenedor i crema les últimes paraules de la Llum, que es recargolen dintre d'un cendrer. Una llàgrima se li ha quedat eixuta a la seua cara.

El Toni se la treu amb un delicat moviment amb un mocador. I després d'això, amb les paraules ja carbonitzades, la Maria ja respira més tranquil·la per a dir-nos:

—Aquesta no és una història de perdó. La meua germana ho sabia abans d'escriure aquestes línies i les seues paraules no canviaran res.

La Maria amb una duresa que aparentment sent, ens indica amb els seus gestos que ja ens en podem anar del pis.

Ens dirigim cap a la sortida. Tanquem la porta i ningú de nosaltres obre la boca, com si el silenci formés part de la nostra existència.

—Si per mi podeu parlar —comenta la Maria més sencera ja al carrer.

—Així estíuejaves a Portugal? —Trenca el silenci el Toni.

—Sí, però fa molt d'això.

—Quantes coses no m'has contat! —Somriu el Toni.

—Segur que tu també tens moltes coses silenciades.

—Hauràs de descobrir-les per tu mateixa.

La Mari li guinya un ull al Toni. El Lluís m'agafa la mà i la prem amb força mentre em diu a l'oïda:

—Elisa, anem al meu pis i deixem que el Toni i la Maria es descobreixin les seues coses.

—D'acord, Lluís.

Ens acomiadem d'ells i ens dirigim fins a l'apartament del Lluís. Mentre caminem pels carrers agafats de la mà, la meua sexualitat pren de nou. Necessito estar íntimament amb el Lluís.

En arribar, no fa falta que li ho digui, el porto directament al seu dormitori. Els espills de la seua habitació fan que el vegi repetits cops. El seu tors despullat es multiplica i les meues carícies es van intensificant. Necessito omplir-me d'ell, em despullo ràpid i em gito sobre ell. Les seues mans llisquen pel meu cos, em cobreixen i m'estimen.

I llavors, el so del seu telèfon ens interromp. La meua cara envermellida reflexa la decepció per aquesta trucada inoportuna, que el Lluís contesta, i marxa del meu costat amb la seua erecció palpitant.

El sento de lluny. Les seues paraules m'apaguen, perquè alguna cosa de molt de pes està pendent de les nostres vides.

Quan retorna al meu costat, deixo que parli, sense interrompre'l. La meua expressió va canviant conforme el vaig escoltant.

—Elisa, era el meu advocat. S'ha disculpat per no haver-me contestat abans. Ha escoltat el missatge, que li vaig deixar a la bústia de veu sobre les pastilles que vam trobar i... Sí, es confirma en el seu historial clínic. El meu pare prenia aquesta anticoagulants. El meu advocat m'ha citat per a demà al seu despatx. M'acompanyaràs?

—Sí, Lluís, és clar.

Una petita esperança apareix al seus iris. M'incorporo del llit i el beso.

—Per on anàvem?

—Per aquí —li dic i assenyalo el meu pit despullat i li guinyo un ull.

El Lluís xucla el meu mugró esquerre i tot s'encén de nou. Perdo el nord amb el seu alè i començo a gemegar suaument. El Lluís baixa fins el meu mont de Venus. Com el desitjo! L'espera ha merescut la pena, penso. El foc es disposa al meu cos per a quedar-se. Units, cremem mentre tot canvia de color al nostre voltant.

L'orgasme ens sorprèn a la vegada i, enredats, sentim les seus últimes cuades,
i ens donem un bes humit.

CAPÍTOL 50

Acudim a la cita fets un manoll de nervis. De les paraules del Miguel Serrano, l'advocat del Lluís, dependrà la nostra tranquil·litat en els pròxims dies.

El Miguel, un home amb ulleres de pasta, que li amaguen la força de la seua mirada, ens rep amb una vestimenta gris impecable. Va ser company de la facultat del Jesús i ell mateix ens el va recomanar doncs, malgrat ser jove, té bastanta experiència i intuïció.

El Miguel em causa bona impressió. Ens dona la mà amb un gest amable i elegant. Em demana que m'espero mentre es tanca al seu despatx amb el Lluís.

Espero en una sala d'espera durant aproximadament una hora i fullejo una de les revistes locals que hi ha i, de quan en quan, miro cap a la porta tancada on està el Lluís amb el Miguel amb impaciència.

Estic sola, ja no hi ha cap client més i així ho prefereixo. Els meus ulls reparen en alegria en veure l'anunci a tot color del restaurant on treballa ma cosina en una de les fulles principals de la revista.

Les parets de la sala capten la meua atenció doncs estan plenes de quadres abstractes i el seu colorit és admirable i em contagia ganes de pintar. En aquesta sala sorgeix el batec de tornar a tindre un pinzell entre els meus dits, de bolcar les meues impressions sobre el llenç. Les meues idees envaeixen la ment en aquesta pluja que estic experimentant. Un xoc confús d'experiències, d'invenció, de sonora imaginació que vola, que em mulla amb les seues gotes de saber, que em cala fins als ossos amb la humitat viva que sento.

Ai, inspiració que ressurgeix de mi en el moment més inesperat! Que mai mor, sinó que s'amaga sigil·losa i espera pacient el moment de penetrar-me quan troba la meua ànima receptiva.

Visualitzo el meu futur quadre com un tot, ple de color, de textura, de riquesa i esquinça el llenç que està dintre del meu cap amb la seua força i converteix el blanc en sensació. Expressió que hauré de treballar una vegada em reuneixi amb les meues pintures a cada de la Susana.

La porta s'obre. El Lluís reapareix amb un tímid somriure cosa que em fa pensar que ha anat bé. No m'equivoco. Ja al carrer i mentre pugem al cotxe, el Lluís em comunica que l'advocat li ha donat bones vibracions.

—Ha de treballar en la meua defensa, però la cosa pinta bé. Tant de bo tingui raó.

—Confies en ell?

—Sí, és l'únic que puc fer pel moment.

M'alegro que el Lluís confii cegament en el Miguel. Mentre el Lluís em porta al pis de Susana, els nous propòsits de l'any, que està començant, em fan comentaris en veu alta.

—Lluís, saps el que m'agradaria aprendre aquest any?

—El què, Elisa?

—A conduir. Vull treure'm el carnet. M'he cansat d'agafar sempre l'autobús o a dependre d'algú de vosaltres. Ara que deixat aparcada definitivament la beguda...

—Em sembla molt bona idea. Jo et puc ensenyar.

—Em matricularé a una autoescola l'abans possible, ja ho tinc mirat.

En aquest instant, en què el Lluís em mira, un obstacle es creua i li fa donar un cop de volant i frenar el cotxe en sec.

M'espanto i reparo en un home que s'ha caigut a la calçada.

—Serà cabró el tio. Mira per on vas! —cria el Lluís mentre toca el clàxon i surt del vehicle a tota pastilla.

L'home ni s'immuta. El seu cos segueix tombat i inert a l'asfalt. Jo també surto del cotxe i m'aproximo.

—Estàs bé? —M'atreveixo a preguntar-li.

Però el senyor no contesta i m'entra el pànic de què el seu estat pugui canviar les coses. Encara més.

—Elisa, què fas? —em renya el Lluís a l'aproximar-me encara més—. Ni se t'ocorreixi tocar-lo.

Li faig cas, malgrat aproximo l'oïda per a escoltar si respira. Efectivament, l'home respira bastant fort. Em dono per satisfeta.

—Lluís, crec que està roncant.

—Roncant?

—Sí, escolta'l.

El Lluís l'escolta detingudament per a dir-me:

—Tens raó, està dormint...

I en aquest instant, l'home es dona la volta i puc veure-li la cara.

—... La mona —Acabo la frase del meu xicot, perquè no me'n queda cap dubte.

—Fa tota la pinta.

—Sí... A més a més, el conec.

—El coneixes? —Em pregunta el Lluís estupefacte—. De què?

—Crec que es diu Paquito. Sol demanar almoïna a l'estació d'autobusos.

Li toca una espatlla al Paquito mentre el crido:

—Paquito!

Com no respon a la primera, algo més el to de la meua veu.

—Paquito!!

I a la de tres, l'home parpelleja un par de cops per a aterrar dels seus somnis. Em mira naturalment sense reconèixer, amb els seus ulls terrossos, que denoten temor al fixar-se en Lluís. Té tota la camisa trencada per l'altura del coll i fa olor de beguda rànica.

—Tranquil, Paquito —li dic, perquè he notat un lleuger tremolor al seu llavi inferior.

Entre el Lluís i jo l'ajudem a incorporar-se. Ja de peu, me n'adono com el Paquito és bastant alt, ja que passa de llarg al Lluís. Els tres tornem cap a la vorera.

El Lluís torna a pujar al seu cotxe mentre l'aparca i jo em quedo amb l'home.

—On vius, Paquito? —Li pregunto, perquè he pensat en acompanyar-lo.

L'home assenyala un lloc imprecís al nord de la ciutat.

—Per allí —diu amb la mirada baixa—. Què més dona!

—T'acompanyem —li dic.

El Paquito reprimeix un eructe, s'encongeix d'espatlles i seu a la vorera. El Lluís es torna a aproximar a nosaltres.

—No tindríeu un eurito? —Ens pregunta.

—Paquito, no, no tenim euritos —li diu el Lluís.

—Paquito, t'acompanyem a casa —li dic jo suaument.

El Lluís em mira, i sé que pensa siestic boja. Se m'aproxima un moment a la oïda per a xiuxiuejar-me:

—Què estàs fent, Elisa?

Però jo segueixo erra que erra i, sense contestar-li, li dic al Paquito que ens guï cap a casa seua.

—Dues maçanes més enllà —contesta el Paquito i torna a assenyalar la zona nord.

—Anem. Fa molt de fred aquí al carrer.

A la fi, el Lluís i jo ens dirigim a la seua casa. Quan hi arribem, ens detenim uns minuts baix la fatxada grisa, fins que el Paquito encerta la clau del pany. La porta s'obre i la creuo per a seguir al Paquito. El Lluís m'agafa del braç per a dir-me:

—Ja hem fet bastant, no creus? On vas, Elisa?

Però jo em poso a pujar les escales. El Lluís també ens segueix i, quan arribem al tercer pis, el Paquito obre la porta d'un apartament tranquil i desendreçat.

CAPÍTOL 51

El desordre regna a l'apartament del Paquito. Nombroses llaunes de cervesa envaeixen el terra, roba bruta i arrugada apareix a la meua vista. El caos domina al menjador i la resta del pis.

El Paquito seu al seu sofà i ens convida a fer-ho a nosaltres amb un somriure tímid. El Lluís fa una ganyota de rebuig, però a la fi i, al veure'm a mi com m'acomodo, em xiuxiueja si vaig de germaneta de la caritat o què.

Endinsar-me a les entranyes d'aquest apartament em serveix per recordar com era la meua vida fins que vaig aconseguir escapar de la cadena, que proporciona l'alcohol. Encadenada i amb els ulls embenats, aferrada al calor fictici del bes d'una copa. Desinhibida i al poder, per a deixar de ser jo, per a oblidar que no sabia divertir-me sense un glop que navegava per les meues venes dirigint-se al cervell i esborrant el que quedava de mi.

Ai, Paquito, mirant-me veig un reflex de mi! És com mirar-me a l'espill del temps passat del que he aconseguit escapar. Per sort.

La meua mirada es dirigeix a una fotografia, que presideix el menjador. Una fotografia que crec que ha ballat als ulls del Paquito repetides vegades. La fotografia d'una dona amb dos nens. No m'atreveixo a preguntar, perquè tinc el pressentiment que la història va de distàncies inoportunes.

Els ulls del Paquito minven al sorprendre'm i balbuceja alguna cosa inintel·ligible. Alguna cosa que no encerto a comprendre, perquè no és necessari que em digui que ja no existeix companyia en aquesta llar. El Paquito s'aixeca i tentineja. Va cap a la cuina. Escolto com obre la nevera i el paf d'una llauna de cervesa a l'obrir-se.

—Ens hem ficat a la boca del llop, Elisa —em murmura el Lluís—. Anemone ja, si us plau —em suplica.

Però jo em quedo recordant la mirada de corder del Paquito. Vaig cap a la cuina, li agafo la llauna amb un moviment ferm i se la tiro pel fregall. El Paquito es sorprèn, però m'ha vist tan decidida, que no s'atreveix a protestar.

—Paquito, —li dic— es el moment d'aprendre a dir que no.

L'home no respon. S'ha quedat pensatiu i el dirigeixo al seu dormitori.

—Té —li insisteixo per segona vegada, amb una targeta del grup de teràpia entre les meues mans—. Te la deixo a la tauleta de nit. A veure si dorms, Paquito. Demà serà un altre dia.

El Paquito es dorm de seguida i el Lluís i jo abandonem el seu apartament. Mentre baixem les escales, el Lluís ironitza el meu comportament:

—Només ha fet falta cantar-li una cançó de bressol, Elisa.

Faig oïdes sordes a les seues paraules en un primer moment, perquè capto un poc de gelosia en elles.

—Lluís, a mi em van ajudar, val? —Li dic a la fi—. Crec que el Paquito també s'ho mereix.

El Lluís calla i no diu res més mentre condueix fins al pis de la meua cosina Susana. Aquest silenci és com la copa buida per on retrona la meua ànima. Malgrat comprenc la temor que ha sentit el Lluís i el seu lleuger enfado, que encobreix la seua expressió, sé que ho tornaria a fer.

Durant el trajecte penso que tan aviat pugui al meu dormitori vaig a pintar. Ho necessito. Agafar un pinzell, que expressi el mutisme, que trenqui el silenci, que ajudi a persones com al Paquito.

—No l'estaràs idealitzant? —Em pregunta el Lluís a l'acomiar-se sense donar-me cap bes.

—No —li contesto i li sostinc la mirada.

—No trucarà.

—Lluís, ens veiem demà. Et truco.

El Lluís assenteix i soc jo la que m'acabo aproximant i li planto un bes entre els seus llavis. Ell entorna els ulls al sentir el contacte dels meus llavis sobre els seus.

Ja sola, preparo les eines que me permetran bolcar els meus sentiments en elles. Vull que el roig sigui el protagonista d'aquest quadre, vull conservar-lo i no tirar-lo les escombraries. Aquest roig tan diferent de la camiseta del Nasi ja oblidada i el tamboret de la Llum trencat i irònic.

La lluita que he viscut amb passos fermes m'ha de permetre ajudar a persones que es trobin en la meua situació passada. Poso la radio per a envoltar-me de música mentre pinto. Em deixo portar, i pinto amb les meues mans pel llenç i ho faig amb les dues mans.

—Ambidextra —sento a la Susana que admira la meua pintura darrera meu.

No l'he sentit entrar i m'espanto a l'escoltar-la i dono una revolada.

—No t'espantis —em diu amb un somriure dolç—. T'he de felicitar, Elisa. El teu quadre del remolí marítim va encantar a tot el món.

Envermelleixo inevitablement.

—I es va vendre... —Diu i m'entrega un txec.

Quan veig la xifra em sento defallir. És molt més del que hagués imaginat. Em recolzo a la paret, busco l'aire, perquè l'habitació sembla que ha minvat.

—Qui va ser? —Li pregunto per curiositat—. La dona aquella amb el vestit en paraula d'honor?

La Susana no contesta en un primer moment, després li sento dir:

—Seu, Elisa. És millor que seguis.

Anem a la cuina. La miro interrogant tota l'estona, fins que comença a soltar les penyores que em despullen.

—Elisa, la teua "amiga", la Sandra, va venir abans de començar la inauguració. Em va suplicar que li tornés el quadre, em va dir que s'havia encapritxat d'ell, que significava molt per a ella. Però, no li vaig vendre.

«Se'n va anar d'allí plorant, completament trencada.

«Va començar la inauguració, la gent va començar a admirar les obres pictòriques i a degustar els nostres plats...

—I algú d'allí se'l va quedar?

—No, Elisa. Mentre el Lluís, tu i jo brindàvem per l'inici dels nostres somnis, algú va trucar per telèfon i va oferir una generosa suma de diners pel teu quadre.

—Com? —Em tremola la veu en la pregunta.

—Sí, el senyor Pino va oferir quinze mil cinc-cents euros pel teu quadre.

La respiració se m'agita, perquè la Susana no tarda en afegir:

—El teu Nasi. Ell va ser qui va comprar el teu quadre.

—Ja no és el meu Nasi —pronuncio mentre el cap em dona voltes.

—Ho sé, Elisa, però... No em diràs que no ha tingut un gran gest?

CAPÍTOL 52

Minuts després, en què els segons han passat lents, la mirada de Susana m'explora lentament i, espera una resposta, que no ha obtingut de la seua pregunta. El gest que ha tingut el Nasi em va tòrcer la boca en una ganyota de disgust. Potser a una altra dona l'afalagaria, però a mi els seus diners actuals m'importen el mínim.

Mai oblidaré com vam començar la nostra història. Els seus esforços per pagar-se els estudis, en els que posava els colzes per a aconseguir una beca. No ho va tenir fàcil, comptava els pocs diners que teníem per a regalar-me un somni: poder viure junts en un apartament de lloguer. Escatimàvem en coses superficials i estalviàvem moneda a moneda per a assegurar-nos un futur. Els nostres estudis mai van estar en joc, perquè sabíem el importants que eren.

Vull pensar que el Nasi va treballar el temps que no el va dedicar a l'estudi. L'ombra de la Sandra i el seu temps lliure es dirigeix a mi com una papallona a mil per hora, i sobrevola i em dicta ingenuïtats. Però no puc parar de pensar, el gest del Nasi ha patinat sobre la pista de gel del meu cor, que ja s'havia endurit a força de cops.

Què nassos busquen, per què els hi costa dir-me tant adeu i oblidar-se de mi. Costa desprendre's del passat, quan els altres compren els teus sentiments plasmats en forma de quadre. «No estic en venda», em dic i, al final, acabo pronunciant aquestes mateixes paraules a la Susana.

—No estic en venda, Susana. No ho estic.

l reafirmo les meues paraules amb un gest digne i contundent amb una de les meues mans.

—Ho sé —em diu la Susana i m'abraça.

l la seua abraçada té gust de vellut de préssec. Em deixo rodejar per aquest braços familiars que, en ocasions, tant que trobat a faltar.

—Saps? —Li dic després de què el meu interior s'hagi calmat una mica—. No sé per què tu i jo ens vàrem distanciar tant si sempre hem volgut el mateix.

—l què és això que volem les dues? —Pregunta la Susana amb una mica de dubte als seus ulls.

—Crear —li responc amb contundència—. Tu, es teus menjars; jo, els meus quadres. Però sempre alçar la creativitat per damunt de totes les coses.

—Ja —em diu una Susana irònica—. Serà això.

—En què m'equivoco, cosina?

—En la idea principal, no —em contesta i s'aclareix la gola com si fos a dir alguna cosa transcendental.

La Susana dubta, se rasca el nas, me mira potser una mica tremolosa. I després, el silenci ho torna a cobrir tot de gris.

—Què et passa, Susana? —Li pregunto amb el dubte als meus ulls.

Però la Susana s'aixeca i no diu res més. Les seues mans acaricien el davantal amb les seues inicials bordades de blau celeste i em va pensar que aquest davantal es quasi tan vell com nosaltres.

Aquell estiu en el que vam aprendre a cosir, perquè les nostres mares es van entestar en què aprenguéssim alguna cosa de profit.

—No sé per on estarà el meu. Les meues inicials no em van quedar tan estilitzades com les seues —li dic per dir-li alguna cosa i trencar aquest silenci, llarg i incòmode, que ha quedat.

—Eli... Sí, potser vaig desitjar el mateix que tu per un llarg temps —em respon a la fi de manera delicada.

La miro confosa. No sé que m'està volent transmetre, però ha començat a parlar i el pinzell de la seua ànima està decorant la meua amb paraules, que potser no tinc dret a escoltar.

—El vaig desitjar taaant de temps —em diu allargant les paraules com si cantés—. Ja no vaig tenir ulls per a ningú més. Des del primer estiu en què el vaig veure, em va robar el cor i alguna cosa més.

—De qui m'estàs parlant, Susana? —Vull saber.

—Del Nasi, Elisa. D'ell i ningú més que ell. Jo també vaig ser una més de la seua llarga llista. Em va robar un bes a les festes del poble. Va ser el meu primer bes, vaig assaborir la seua llengua llarga i presa. Una víctima més en la seua xarxa, tu aquella nit no vas sortir, dolors menstruals em sembla recordar.

—Oh, sí, ho recordo! —Contesto sorpresa—. O sigui que... Mentre a mi em feien mal els ovaris a més no poder, tu estaves de festa lingual amb el meu xicot, Susana?

I la Susana, sense baixar la mirada, em contesta afirmativament.

—Susana, i per què?

Però, lluny d'embolicar-me amb un altre silenci dels llargs, la Susana em contesta ràpidament.

—Perquè és irresistible, per això mateix, Elisa. Mai he estat amb ningú i ha plogut molt des de llavors. Les comparacions son odioses i mai cap noi m'ha semblat que estigués a la seua altura.

«El meu enamorament s'ha passat de la ratlla, porto anys de sequedat. Fa poc vaig quedar amb algú. Res, un encontre fugaç, d'aquests als que últimament recorro. La seua llengua em va semblar un espart i no és la primera vegada que em passa.

«Recordo els llavis del Nasi, recurrent els meus, baix els estels d'aquella màgica nit. No sé perquè et conto tot això. Però va ser així i així em vaig sentir.

«Vaig ser la seua princesa per uns breus instants. Però l'encanteri es va trencar al dia següent. Em va sortir granota. Ell va tornar a reunir-se amb tu i aquí no ha passat res i tan amics.

—Sí, amics... —Repeteixo per a mi mateixa.

—I sí, ja sé que ha arribat el moment d'oblidar i tot això. Ja és suficient, prou de sofrir per un home. L'oblit hauria de ser més curt que l'enamorament, no creus?

—Sí, és clar.

—Doncs això, ara ja saps perquè en aquesta casa no hi ha cap home, ni parella, ni mascota, ni res que se li pugui semblar. Bé —rectifica en uns instants— ara amb tu, cosina. Però tu volaràs, tens projectes amb el Lluís. Els mereixeu. Esteu fets l'un per l'altre, malgrat us baralleu de quan en quan.

—El Nasi m'ha pres el meu remolí marítim, Susana —li dic—. L'estarà admirant amb la seua Sandra.

—Que la força del mar se'ls emporti a tots dos —diu una Susana transformada.

—Sí, lluny de mi, lluny teu...

—Cosina, demana alguna cosa als Reis d'Orient, han de venir ben carregats per una vegada.

—Ja vaig demanar dotze desitjos amb el raïm de cap d'any. No vull abusar. Em quedo amb l'amistat —li dic mentre li premo una mà.

La Susana m'acaricia amb les seues mans, que son tota suavitat.

—No ploris, ximpleta —li dic a la Susana—. No et recriminaré coses del passat.

La Susana es treu dues llàgrimes que ha vessat amb les seues mans.

—Quant el vaig estimar en silenci, Elisa. Tant que em vaig cremar sencera.

—Quant el vaig estimar en públic. Tant que em va abraçar la seua traïció.

Som dues fogueres de l'estimar. El quadre roig, que reposa inclinat al costat de la paret, s'està eixugant. És l'únic testimoni de la nostra confessió.

Ghat s'aproxima a nosaltres i reclama alguna cosa per sopar. El seu pèl espès em rosa els turmells.

—Què vols sopar, Susana? —M'ofereixo.

—Poca cosa, no tinc gens de gana. A la nevera hi ha alguna cosa per a Ghat, dona-se-la.

M'apropro a la nevera i trobo un plat d'anxoves. Ghat apareix ràpidament i li poso el plat que l'olora amb ànsia. No triga en devorar-lo fins que no queda cap resta.

CAPÍTOL 53

El Lluís em cita al seu apartament misteriosament. Acudeixo de seguida, i quan el tinc davant, observo com el seu petit enuig de l'altre dia s'ha evaporat per complet.

Obviem parlar del tema de Paquito, malgrat penso en ell i, més que res, en el que serà de la seua vida. No ha trucat, com em va dir el Lluís, i evito donar-li la raó.

Al fons, també penso que encara és aviat i que possiblement, el Paquito està sospesant en donar el pas, que li porti a deixar la beguda definitivament. Si és que arriba a fer-ho. Si es que, de veritat, s'ho planteja.

És difícil aferrar-se a la primera mà que se t'aproxima. El més segur és que, al despertar-se, no se'n recordés de mi, ni del Lluís, o que ho vegi fruit d'una al·lucinació, i que la targeta, que li vaig deixar a la tauleta de nit, no li digui res més que un número de telèfon al que no trucarà. Es necessita molt de valor per a fer-ho. Dubto que Paquito el tingui. «No pensis en ell», em dic.

Concentra't en el Lluís i el que ha de dir-te. Se'l veu il·lusionat i vull saber el perquè. No trigo en saber-ho. El Lluís m'embena els ulls amb un mocador, que porto al voltant del coll, no sense abans preguntar-me si pot fer-ho. Em rendeixo als seus encants afirmativament.

Em dirigeix cap a una habitació. Tot és obscuritat degut al mocador, que m'impedeix veure el que el Lluís em posa a les mans. Una caixa, em sembla palpar. Vol jugar. Em mossega el lòbul de l'orella i va baixant pel meu coll, lliure, sense el mocador. Em deixo besar. Gemego suaument a les seues carícies. Està sent molt amorós.

Ha encès l'equip de música i una cançó inunda l'habitació. Aprecio els instruments, saxofons m'inviten a excitar-me davant de tanta sensualitat. El Lluís no parla, només em besa i m'abraça. Gaudeixo del moment, intento posar la ment en blanc. Em deixo portar, malgrat estic intrigada per la caixa que reposa a les meues mans, suau al tacte, vellutada.

Després d'una llarga estona, el Lluís em treu el mocador i m'indica amb una veu enigmàtica:

—Obre-la.

Li faig cas. De la caixa de vellut vermella surt un petit sobre. L'interrogo amb la mirada. El Lluís entorna els ulls i em suggereix:

—Obre'l. Aquí tens el meu regal de Reis per a tu.

Em besa la mà delicadament. Trenco el sobre per un extrem. Em trobo una targeta més petita. Quina és la meua sorpresa al comprendre que es tracta d'un joc: un raspa i guanya amb tres caselles.

—Pensa bé quina casella rascar —m'indica el Lluís—. Tinc tres regals escollits especialment per a tu. Només en podràs gaudir un.

Li somric i em pregunto de quina pel·lícula haurà tret aquesta idea tan original. De quin argument estic formant part, de quina classe de somni em despertaré d'un moment a un altre.

Estudio el panel, el Lluís em dona una moneda d'un euro per a què raspi una casella. Dreta, centre i esquerra enfront meu. Una targeta personal, decorada amb gust, amb tres caselles tapades amb pintura acrílica per a que no pugui veure.

L'amor és cec, després de meditar-ho com si el meu futur depengués d'aquest tros de paper, em decideixo a raspar una casella. Abans de fer-ho, el Lluís em pregunta:

—Estàs segura?

Li dic que sí i raspo la casella central. El que veig al seu interior em sobresalta agradablement el cor: «Val per una estància d'un cap de setmana a una caseta rural».

El rodejo amb els meus braços i el beso apassionadament. El Lluís, excel·lent, romàntic i somniador, em retorna el bes, malgrat aprecio una mica de decepció en aquest bes. No segueix el meu entusiasme com hauria. S'apaga un poc al meu ritme frenètic. Al poc, sé a què es deu l'apreciació del meu sext sentit.

—Hagués preferit que haguessis raspat una altra casella, Elisa —em confessa.

L'interrogo amb la mirada.

—Quina? —li pregunto a la fi.

—La dreta —em xiuxiueja amb l'aprecio d'una certa emoció en les seues paraules.

No li faig cas i raspo l'esquerra: —Val per una suculentia caixa de les millors magdalenes» em fa partir-me de riure, que esclata a l'habitació.

—Aquesta sí que no me l'esperava —li dic entre riures.

El Lluís també somriu i els seus besos es fan més intensos. Sense dir-li res més, ara raspo la casella dels seus somnis. Una súplica en les paraules de la casella, em fan que la targeta s'escapi d'entre els meus dits: «Vine a conviure amb mi, si us plau».

Em pregunto què hagués passat si hagués triat aquesta. Si m'hagués vist obligada a cedir.

—L'atzar ha decidit aquesta vegada —diu el Lluís amb la mirada, que es cola per les seues pupil·les.

Se fa tan intens el mirar-lo, que acluco els ulls dos cops com si m'hagués entrat alguna cosa a l'ull. Una pestanya potser, una llàgrima llisca per la meua galta. El Lluís l'aparta mentre la besa.

—Res va a impedir que gaudim d'un cap de setmana. Sols. Els dos, veritat? — Em pregunta amb veu múrria.

—És clar —li dic.

—Ni tan sols el cruel destí?

—Tu i jo. Junts. Som més forts.

El Lluís no diu res més en una llarga estona, en la que es dedica a estimar-me. M'impregno de la seua olor intensa, penetrant, a perfum d'aquell pot platejat cilíndric, que té al seu bany.

—Vull despertar-me al teu costat, cada dia —murmura lentament—. Sento ser tan pesat, però aquesta és la veritat.

El meu cor prem al bombejar la meua sang. En aquest instant, plena d'ell, li dic a dures penes, perquè la meua veu es fon entre paraula i paraula:

—Jo... També.

El Lluís em besa. Els meus dubtes s'acceleren. Tinc temor de precipitar-me amb la meua decisió, de decepcionar-lo als dos dies. De que ell hagi de partir cap a un lloc privat de llibertat. Evidentment, penso en la presó, en l'incert, però... Quant l'estimo!

M'estic precipitant, caient, saltant pel precipici. Gaudeixo de la caiguda en aquest instant. Toco el terra amb el meu cos i és suau. No m'he fet cap dany. Segueixo en peu.

—Quan anirem a la caseta rural? —Li pregunto tractant de fixar-me en el regal, que m'ha tocat en la seua rifa de l'amor.

—Per Setmana Santa, aquest any toca aviat. A finals de març.

—Sí, queda poc. El segon trimestre em passarà volant.

I s'acabaren les vacances, penso. Demà torno a incorporar-me a l'acadèmia, carregada d'energia ja que he aconseguit tornar a pintar.

—Jo també espero que em passi ràpid —diu el Lluís—. Malgrat... Fins el dia del judici, no estaré completament tranquil. Soc lliure, sí, però estic vivint en una presó, la de la incertesa.

L'abraço quasi ofegant-lo. El beso. L'intento donar-li ànims amb forces, que em surten de ben endins. És l'únic que ens queda. Aquesta força, que lluita contra els mil matisos d'incertesa, que existeixen al nostre voltant.

CAPÍTOL 54

L'aparent normalitat pinta de nou la meua vida. S'acabaren les vacances nadalenques. Matino més del normal, perquè el pis de la Susana està en un barri de la perifèria de la ciutat, bastant lluny de l'acadèmia.

Agafó un altre autobús i, mentre entro a l'estació, els meus ulls busquen sense poder-ho evitar a la figura de Paquito. No està. Suposo que, en aquestes hores matineres, encara no ha baixat a demanar almoïna.

Suposo que estarà dormint, somniant o no, i lamentarà el seu destí que tocarà la inconsciència, totalment perdut. No sé el que em fa pensar tant en ell, si no el conec de res. És un desconegut, que ha impactat a la meua vida.

L'autobús passa a prop del seu pis, per un carrer perpendicular i residencial. Miro per la finestra entelada. Fora fa fred. M'he abrigat a consciència, perquè l'acadèmia no estarà ambientada en quant a calefacció per les vacances.

No m'equivoco. A l'entrar per la porta principal, un calfred degut a la humitat de l'ambient em cala. La senyora Fernández ja està al seu despatx davant d'un ordinador. M'apropo a ella i la saludo amb cortesia. Els seus ulls s'alegren de veure'm. Em somriu cosa que fa que les seues arrugues es profunditzen en tot el seu esplendor i més d'alguna apareixen a la meua vista. A l'abandonar el somriure, que dura pocs segons, la seua cara torna al seu estat original.

—Estic fent una base de dades amb el material que vas comprar a «La cometa pintada» per a donar-lo d'alta al sistema —m'indica.

—Està tot en ordre, no?

—Pot ser —contesta amb un lleuger dubte a la seua veu—. L'únic que hi ha material que no em deixa donar-lo d'alta i no sé el perquè. Misteris de la informàtica. Al desar, no desa i s'esborra la informació.

—Ha provat en reiniciar-lo? —Perquè en cert mode recordo que és una de les primeres coses que se fan quan els ordinadors decideixen fer de les seues.

—Sí, el primer que he fet, però no es tracta d'això. La informàtica em fa perdre massa temps. Agilitza, diuen. —Me mira amb una postura irònica.

—En teoria serveix per a això.

—T'ho ho has dit, en teoria... —Contesta amb un altre somriure, esta vegada més irònic—. Em sembla que no ho aconseguiré avui. Mira, ho deixo, no vull posar-me nerviosa.

—Vol que l'ajudi?

—Anota-ho tot en aquesta llibreta com fèiem abans i l'estoc que tenim de cada cosa.

Em passa una llibreta de pell de color marró. Em dispo a anar comptant el material, poc a poc. Queda encara per començar la classe.

—Aquesta feina li correspon a la secretària —comenta la senyora Fernández—. Ella és la experta. Segur que a ella no se li rebel·laria l'ordinador, però està de baixa, com saps. Té que fer repòs degut al seu estat, un embaràs d'alt risc.

—Si no ens donem pressa, se'ns acumularà la feina.

—Fins que vingui el substitut, sí. Però, tranquil·la, no tardarà en arribar. Demà com a molt tard estarà aquí. Ve de fora i el seu currículum és molt complet. Té dos màsters, un d'ells crec recordar de noves tecnologies.

«És el que ara s'estila, fer un màster després de l'esforç d'una carrera per a aferrar-se a un miser treball, molt per davall de les teues possibilitats. Però al cap i a la fi, un treball per a subsistir i anar tirant, penso.

—Saps? —Em comenta la senyora Fernández—. Estem d'innovació, renovar-se o morir. Aquestes vacances hem incorporat ordinadors a cada aula i també hem creat una nova classe per a una assignatura d'art digital.

—Ah, sí?

—Ui, sí —continua emocionada—. Art en tres dimensions, disseny de logotips i més. Tot a l'ordre del dia. No ens podem quedar enrere en la competència que hi ha al sector, no?

—És clar. És una bona idea. Ja tens candidats per a impartir les classes?

—Sí, un professor i una professora: El Matías i la Judith.

La senyora Fernández mira el rellotge per a dir-me segons després:

—No tardaran en arribar. Estem citats dintre de quinze minuts. Elisa, ves a la teua classe i encén el teu ordinador. Ves comptant el material que vas comprar assignat a la teua aula. Si necessites una estufa de reforç per a avui, demana-li a la Matilde que te'n presti una. A l'armari del passadís n'hi ha de sobra.

Em dispo a anar a la meua classe. Encenc l'ordinador i mentre s'inicia, vaig comptant els distints pinzells, pintures, llenços i altre material divers, que vaig comprar a «La cometa pintada».

Penso en la Sandra i en el bé que li hagués anat aquest treball. Haguéssim sigut companyes de treball, i no s'hagués hagut d'aventurar a ser freelance, perquè tenia molt poques comandes. Els inicis sempre costen. Penso en què ara no tindrà l'ajuda que li passava cada mes en concepte de lloguer de la meua habitació.

L'embaràs de la secretària em fa pensar en l'embaràs de la pròpia Sandra. També serà de risc? La meua ment no para de pensar mentre l'ordinador ja està a punt. Em surten diverses finestres d'actualitzacions de diferents versions. Vaig acceptant-ho tot i l'ordinador es va actualitzant.

Penso en la Sandra i en el meu remolí, penjat de nou al seu menjador. O, pot ser, on viu el Nasi ara. Ni sé on és, ni vull saber-ho. No vull que es tornin a creua cap dels dos a la meua vida. Que la força del meu mar els apagui, que s'esfumini d'ella definitivament.

Adeu, Sandra, adeu.

Adeu, Nasi, adeu.

Repeteixo mentalment.

El meu mòbil sona i em pren els meus pensaments per uns instants. És el Lluís, contesto a l'instant.

—Com et va, princesa?

No puc evitar alegrar-me a l'escoltar la seua veu.

—Bé, malgrat... Necessito la teua ajuda —dic.

—Soc tot oïdes per a tu.

—Hi ha una base de dades que se'ns resisteix.

Li explico el problema que hem tingut amb la senyora Fernández.

—Escolta, prova-ho a fer-ho al teu ordinador.

Ho intento i... *Voilà*, la informació de la base de dades per si s'aconsegueix gravar.

—Lluís, ja funciona —dic emocionada—. Com ho has fet?

—És clar, el més segur que hi havia un problema d'actualització de la versió del programa, que estàveu usant. Al dir-me que estaves actualitzant el teu ordinador, he intuït que al teu deixaria fer-ho.

—Gràcies, ets un cel, amor. Penjo que tinc feina.

—D'acord, jo també. Vindré a buscar-te a la sortida.

—No sé a quina hora acabarem avui. Jo diria que més aviat, perquè el primer dia les classes solen ser més curtes. És un primer contacte i l'explicació del curs. I si em passo jo?

—Com vulguis, amor. Jo acabaré a la mateixa hora de sempre.

La seua contestació m'agrada. Per primera vegada, tinc el pressentiment que coneixeré el seu ambient de treball. Una peça més que em demostrí que necessito encaixar a la vida del meu xicot. El Toni sap molt més que jo. Jo també tinc dret a anar-lo trinxant, a conèixer cada part de la seua vida. O la que ell es deixi. Crec que soc l'única del grup, que encara no s'ha aproximat a SIATA. Em proposo que avui hi aniré.

Les classes comencen. A la majoria dels alumnes ja els conec del semestre anterior. Uns a més que a uns altres, uns amb més habilitat artística, però en definitiva, la majoria destaca, i per això estan aquí donant el millor de sí mateixos.

La senyora Fernández inaugura el semestre amb unes paraules, que tots escoltem amb atenció. Ens presenta la nova aula i la visitem. M'adono de què han habilitat una vella aula que ja no s'usava, reformada amb gust.

L'art digital, els píxels: els puntets dels milions de colors, tot un món per descobrir. Alguns dels meus alumnes es volen passar a les noves tecnologies i m'ho fan saber després. Penso, amb pena, que alguns d'ells els perdré, sense poder-ho evitar. Els hi passo als que volen continuar amb mi una petita agenda amb la programació del curs, les distintes sortides, que estan programades i, els indico que estic oberta a tota classe de suggeriments.

Quan acabem i em reuneixo de nou a la sala de professors, conec el Matías i la Judith. Aparentment joves, més o menys de la meua edat. El Matías porta una cua, Judith un pírcing al nas, son les coses que més destaquen de la seua figura. Em donen la mà. Parlem un poc, abans de donar el dia laboral per finalitzat.

Pujo al autobús i em dirigeixo a SIATA. És un lloc més gran del que m'imaginava. Una noia molt mona em saluda amb educació. És la nova secretària. Porta una vestimenta impecable de color verd mar.

M'espero a la sala d'espera fins que el Lluís baixi. Li envio un missatge al mòbil per a dir-li que l'estic esperant. D'un ascensor van baixant treballadors, clients, gent d'etiqueta o sense ella, executius ocupats i uns altres ociosos, pujant al carro de les noves tecnologies.

El Lluís no triga en contestar-me. «Trigaré. Estic en una reunió: creació de noves aplicacions per a mòbil. Espera'm a casa, cel meu».

Amb una profunda decepció, m'aixeco de la cadira de disseny on m'havia acomodat. La secretària em saluda amb un breu moviment de cap i em regala un somriure dentífric. Em pregunto si haurà fet un màster, on li ensenyin a somriure així.

Canvio de plans i em dirigeixo a l'autoescola a matricular-me. Gener comença amb nous propòsits, que aniré incorporant a la meua vida. Canvio d'hàbits,

també decideixo apuntar-me a un gimnàs per a posar-me en forma, com la resta dels mortals, que comencen un nou any. El primordial serà la constància i mantenir-la en acabar l'any. «La meua capacitat i perseverança son grans», em dic. Vaig a aconseguir-ho i els ànims m'omplen d'una profunda satisfacció tan sols en imaginar-ho.

CAPÍTOL 55

Gener desemboca en un mes en el que no paro de fer coses al costar del Lluís, de la Susana i de mí mateixa. Estudio la teórica del carnet de conduir per a aprovar-la quan abans i realitzo els testos amb el ordinador de l'autoescola.

Em passo el mes pintant quadres, animada per la Susana. Vull que torni a exposar al restaurant, perquè em diu que en té ganes més que res pels clients, que van apreciar el remolí marí. Així ho faig. Pinto sense parar als temps lliures, abduïda per una força, que m'impulsa a treure el millor de mi mateixa. Inclús la senyora Fernández s'impressiona al veure els meus quadres que, per falta d'espai al pis de la Susana, acabo traslladant a l'acadèmia.

—Això ho has pintat tu sola? —Em pregunta i aixella les celles altament impressionada.

—Sí, és clar. Amb qui més l'hauria de pintar?

La senyora s'arronsa d'espatlles, pensativa, i guarda silenci per uns instants, per a mesurar les seues paraules i escollir les adequades.

—Elisa, als teus quadres reflecteixes parts de la teua ànima...

—D'això es tracta, no?

—Sí, però és com si reformessis tot l'après. Ho tornes del revés. Amb quatre pinzellades, renoves l'esperit de qui ho mira. O admira, millor dit. Segueix així, Elisa, t'has plantejat mai exposar a una galeria?

Envermelleixo i nerviosa li responc quasi sense pensar el que estic fent en el restaurant de ma cosina Susana.

—Però això és una exposició a cegues. Els clients compren sense saber de qui és l'obra. Elisa, tu mereixes alguna cosa més. Una exposició amb la teua signatura.

La meua signatura, la meua empremta, la meua taca, el meu somni. Assenteixo i dubto cap a on anirà a parar aquesta conversació.

—Elisa, m'han arribat veus dels alumnes i del seus pares. Estan molt contents de com els ensenyes. Els teus alumnes tenen sort de tenir-te com a professora. Estàs contenta d'estar en aquesta acadèmia?

—Sí, és clar —li responc sense dubtar-ho, completament roja.

—Però mereixes alguna cosa més Vaig a recomanar-te als meus contactes. No ho solc fer, però m'ha impressionar el teu art. Possiblement rebràs una trucada en pocs dies. No desaprofitis aquesta oportunitat, si et sembla bé sortit de l'anonimat. La decisió és teua.

El cap em dona voltes i sento una mica de mareig. És una emoció, que em recorre. Mai vaig pensar que les meues pintures arribaren més enllà de mi mateixa.

—Les teues pintures mostren aquesta diferència que es busca en cada autor. La empremta personal de l'autor. Per què pintes, Elisa?

No li contesto a l'acte. Guardo silenci. El quid de la qüestió, quedaria malament dir-li que ho faig perquè sí, perquè em va la vida en allò, perquè és una forma d'expressar-me, de sentir. Mai vaig buscar la fama, pintar és com volar al paradís de la sensació, el poder de la teua mà que arrossega el pinzell cap a una impressió.

—Perquè la pintura em cega —li contesto al final i expresso una frase que em penedeixo només vocalitzant-la, per ser massa impulsiva.

—Això mateix, Elisa, trenques fronteres —em segueix la conversació la senyora Fernández—. Original fins la medul·la. Ets jove, una petita promesa en el camp de la pintura. Et queda encara un llarg camí per recorre. Segueix i no et rendeixis mai. Vola, experimenta.

Els ulls de la senyora Fernández s'han tornat cansats de cop, com si ella, amb els seus consells, retrocedís a la infància i joventut. M'intriga el que intueixo i m'atreveixo a preguntar-li.

—Vostè també va pintar?

—Sí, però en el moment inapropiat —em diu lentament—. Vaig fundar l'acadèmia per a formar joves promeses. Mai me'n vaig penedir. Vaig sacrificar les meues muses per la dels meus alumnes, més fortes, amb més veu. I ara em trobo aquí i animo a una jove professora a que conreï el seu camí en aquesta incerta professió.

—Gràcies.

—No les mereixo. T'ho dic de veritat.

Em marxo d'allí amb el cor accelerat, embotit dintre d'un recipient més petit, que em fa sentir en cada batec. La meua ment vola mentre em dirigeixo a la teràpia. Dimarts. Ens anem a reunir tos aquests dies per a comentar les passades dates nadalenques. Quinze de gener, meitat mes.

La Maria està esperant a la porta amb el Toni. Ni el Lluís ni la Rebe han arribat encara. El Jesús aparca el cotxe amb poc moviments i penso que aviat jo també portaré el meu.

La pintura de la fatxada verd pastís es cau a trossos, cada dia un poquet més i em proposo dir-li a l'Anna, la psicòloga, arreglar-la per a la primavera. M'oferiré com a voluntària. Li podríem donar un toc més personal i al mur pintar un mural entre tots. Sensacions del més fons, perquè ens estem rehabilitant dia a dia.

Al fons, un home bastant alt s'aproxima amb passos insegurs. Amb la mirada fixa a terra, observo els seus peus massa estrets. M'accelero en comprovar que és Paquito qui ens està fent una tímida visita. És un primer contacte, el dels valents, els que ho reconeixen i agafen el bou per les banyes.

El saludo amb un somriure, que se va engrandint conforme em va reconeixent.

—Hola, Paquito —el saludo.

—Hola —em respon amb una veu diferent a la que estic acostumada.

Ve sobri, tocant de peus a terra, amb la roba planxada i neta. Sense exagerar, diria que impecable. Com canvien les persones amb unes poques peces de roba ben escollides, però en el fons segueixen sent les mateixes.

—T'has decidit a venir—dic.

—Sí, l'autodestrucció no condueix a cap lloc.

El Lluís arriba i observa la nostra conversació des de la distància. Puc intuir com sospira, es va aproximant i em fa un bes, i d'aquesta manera marca territori. Ric entusiasmada. La Rebeca arriba per la vorera d'enfront, creua el carrer mirant a dreta i a esquerra.

—Soc la última com normalment —comenta al posar-se al meu costat—. Però arribo a temps, puntual. Ja podem pujar. Anna ens estarà esperant a dalt.

Pugem les escales fins al pis on s'imparteix la teràpia. «Som un grup, que poc a poc va creixent», penso. El Paquito, el meu convidat, seu al meu costat. El Lluís a l'altre costat. L'Anna entra a l'habitació i ens saluda a tots.

Com sabré després, el Paquito va trucar al telèfon que li vaig deixar a la tauleta de nit i el van derivar al nostre grup. Avui li toca presentar-se, s'aixeca i comença amb aquestes paraules:

—Hola, em dic Francesc, Paquito per als amics —puc entreveure com em pica l'ullet mentre pronuncia el seu diminutiu—. Estic aquí, suposo que pel mateix que esteu vosaltres. No controlo.

«Abans ho feia, era moderat en la beguda i em servia per a tenir relacions amb els altres. La meua història va d'una xarxa, però no d'una xarxa qualsevol, de la xarxa de xarxes: d'Internet.

«Així va ser com vaig conèixer a la Nadia. Resumint us diré que ens vam enamorar. Ella vivia a Xile, va creuar el toll per mi i ens vam posar a conviure

junts i amb els seus dos fills, fruit d'una altra relació. Què bé ens ho passàvem tots quatre! Però... La nostàlgia cap a la seua terra va poder més.

Ens mira a tots i continua amb la seua història:

—Un dia em vaig trobar una nota de comiat a la tauleta de nit. La Nadia se'n va anar, va desaparèixer i va enterrar cinc anys de relació. Després me'n vaig assabentar de què, per Internet, s'havia comunicat amb el pare dels seus fills i havia decidit tornar amb ell.

«Em vaig sentir utilitzat i em vaig quedar sense res. Tan sols la beguda, que va anar entrant a la meua vida, sense tan sols assabentar-me. Em va fer perdre el treball. Era conductor d'autobusos i, com comprendreu, una cosa era incompatible amb l'altra. Per això ara demano almoïna a l'estació d'autobusos on abans treballava.

«Els meus companys ni em reconeixen, o si ho fan, s'aparten. Soc un borratxo prudent. Demano almoïna per a beure i evadir-me de tot aquest fastig...

La seua veu finalment es trenca. Donem per finalitzada la seua història i li donem la benvinguda calorosament.

Un més, un altre que es va a esforçar i va a lluitar contra una addicció que et resta i t'anul·la com a persona. La solució es pinta d'esperança aquesta tarda, amb tots els colors que li proposo a l'Anna per a fer un mural entre tots nosaltres. L'Anna diu un sí rotund a la meua proposta.

CAPÍTOL 56

Aprovada a la primera. La teòrica del carnet de conduir ja ha passat a la història i començo amb les pràctiques per la meua ciutat amb ganes.

En els instants que condueixo, em sento ama de mi mateixa, perquè soc jo la que dirigeixo la meua vida. Ha passat quasi un any en el que ho vaig deixar definitivament, sense comptar en la recaiguda, però cada dia que passa és un pols que li estic guanyant a la meua addicció. El més important és que em sento lliure, sense l'impuls que m'enteli el meu dia a dia, ja que l'alcohol em cridava cada dia a consumir-lo. També tranquil·la, perquè al deixar-lo aquests mateixos impulsos han parat, i m'omple de vitalitat.

Em sento radiant, plena de vida i il·lusió. Per això, durant el mes fred de febrer, en el que la beguda ja no escalfarà el meu cos omplint-lo de fal·làcies i dominant la nostra existència, pintem un mural amb les nostres mans. Un mural on el color serà testimoni de la nostra força unida. Les parets les farem a la primavera, perquè es podrà ventilar l'aula on fem la teràpia i les contigües, però el mural no pot esperar.

El Paquito esta començant a deixar-la i, els primers dies, sent una tremolor incontrolable a les seues mans, que li fa pensar que no serà capaç de pintar.

—Deixa't portar, Paquito —li dic i faig que la seua mà es dirigeixi per un extrem del llenç.

El Lluís, en un primer moment, concentrat en una mescla de pintures, em mira de reüll a l'escoltar-me. No té molt clar encara que simplement soc amable amb el Paquito. Vull ser la seua amiga, brindar-li complicitat i servir-li d'espatlla per a recolzar-se. Però l'ombra d'una gelosia sense fonament, cobreix la mirada del Lluís, al veure'ns treballar junts. Em sento afí al Paquito, per la seua història que ens va contar fa unes setmanes.

Sé el que se sent quan t'abandonen sense cap explicació, quan la teua tauleta de nit s'omple de soledat, quan és intermediària de males notícies, que te fan passar males nits, cobertes d'embriaguesa per temor a enfrontar-te al que serà la teua vida a partir d'ara. Sense amor, sense parella sense l'estabilitat que t'omplia. I tornar a començar.

Dies després li comentaré a la Maria aquests petits atacs de gelosia, que sent el Lluís al veure'm tan a prop del Paquito.

—El Lluís està insegur —em contesta la Maria i seu al sofà del Toni—. Comprèn-ho. Primer, no sap el què passarà respecte al judici que li espera, i segon, té temor a perdre't. A més a més, està la diferència d'edat.

—De quina diferència m'estàs parlant, Maria?

—Home, —em contesta i s'arronsa d'espatlles— tu li portes cinc anys al Lluís. El Paquito és tres anys més gran que tu. El Lluís pensa que el veus com a un infant. Li ho va dir l'altre dia al Toni, però no li diguis res, val?

—Clar que el veig com un infant —la interrompo—. Perquè es comporta com a tal. Aquesta inseguretats mai l'abandona.

—Parla-li, fes-li saber que només tens ulls per a ell.

—Pareix que m'estiguis implorant, Maria. Ja estic farta de les seues males cares quan m'aproximo al Paquito. Mai he sentit interès sexual per ell. Ni una mica.

—Però no negaràs que és guapo —em comenta la Maria.

—Lleig no és, però només vull ser la seua amiga. Tan sols em faltaria embarcar-me amb sorra moguda un altre cop. Amb una vegada ja va ser suficient.

—Per què no signeu verbalment un pacte de fidelitat? —Em proposa la Maria—. Està massa insegur, perquè no vas a conuiuïre en ell, perquè prefereixes la teua cosina Susana.

—Si a aquestes altures no ha comprès que vull fer les coses bé, és que no ha entès res. Maria, no vull precipitar-me. El Lluís és dolç, però últimament s'està fent agre.

—Teniu un viatge pendent, per Setmana Santa, aprofita'l per fer-lo sentir especial, Elisa. Al Lluís li fa falta autoestima des que ha aparegut el Paquito. Com el Paquito no té parella i és una persona ferida pel seu passat, doncs creu que al millor...

—Doncs que no cregui res, si no canvia d'actitud m'acabarà perdent, Maria. No m'agraden els mals rotllos per coses inventades, per sensacions infundades. Així és la gelosia.

—Ja... Son fantasmes que et recorren per falta d'inseguretats i autoestima.

—El Lluís no confia en sí mateix. Em dona pena que sigui així. Està canviant la seua actitud a poc a poc i no ens condueix a cap lloc. Bé, Maria, no vull parlar més del tema. He vingut a ajudar-te a escollir el vestit de núvia. Anem ja a la botiga?

—Espera que vingui la Rebeca. No pot trigar ja molt.

—Com sempre, es retarda —dic mentre comprovo el rellotge.

—Avui té excusa. Passava el matí amb el seus fills. Després, els recollirà el pare. Esperem una mica més.

—Quin remei! Fem una partida amb el simulador?

Després d'unes quantes partides on condueixo diferents cotxes de carreres, arriba per fi la Rebe. Els seus ulls transmeten alegria d'haver estat amb sons fills.

—Els comiats sempre s'allarguen —comenta en arribar—. Mamà això, mamà, allò... I el seu pare avui s'ha retardat, cosa que he agraït. He pogut gaudir més temps amb ells. Bé, preparades per a escollir el millor vestit de festa?

—Sí, dames d'honor —contesta la Maria il·lusionada.

—No hi haurà ciutat que se'ns resisteixi —dic jo.

—Ni ciutat, ni xic, ni home —diu una Rebeca segura.

Riem les tres a la vegada i ens anem directe a la botiga, especialitzada en vestits de festa. Mirem els catàlegs i a la fi, la Rebeca i jo, ens decidim per uns vestits violeta senzills en el seu patronatge, però molt elegants.

La Maria s'emprova varis vestits de núvia, li dissimulen les seues corbes i noto com té experiència en escollir-los. No és la seua primera vegada. Sé que l'altre vestit que tenia pensat lluir a la seua boda amb el Víctor, el va acabar venent per Internet.

—Aquest et va com anell al dit —li diu la Rebeca.

—És veritat, Maria.

—És massa car, no tinc pressupost per a tant —puntualitza la Maria.

l es dirigeix a la dependenta, li fa ensenyar únicament vestits amb un pressupost bastant ajustat. La dependenta fa una ganyota de disgust. Ens mira de dalt avall i, després d'aclarir-se la veu, ens suggereix que provem en una botiga de segona mà

—Serà ximpleta, la tia! —Diu la Maria un cop hem traspassat la porta de sortida i ens trobem al carrer.

—Els vestits de núvia sempre han estat cars —comenta la Rebe.

—És veritat —li dono la raó.

—Què ha passat amb els teus diners, Maria? La setmana passada em vas dir que en tenies més —pregunta innocentment la Rebe.

—Els he tornat al seu amo —contesta la Maria, que ens ha avançat uns quants passos.

—Quin amo, ni quin nen mort? —Torna a preguntar Rebeca.

La Maria es torna cap a nosaltres amb calma. La seua mirada denota misteri.

—Vaig quedar amb el Nasi la setmana passada —ens contesta i evita mirar-me—. Li vaig tornar els diners, que li havia pres la meua germana. Inclosa la caseta de Portugal.

—Que fas fer què? —Pregunto alterada.

—El just —em contesta la Maria—. Ara tinc la consciència tranquil·la i no saps el bé que dormo des de llavors.

—I per què no ens vas contar res?

—No va sorgir, ni ho vaig veure convenient. Vam quedar a soles. Bé, davant d'un notari —rectifica—. I tot va quedar solucionat.

—Ja... —Diu la Rebe pensativa.

—Doncs això, me'n compraré un de segona mà. Mirem per ebay? —Suggereix la Maria.

Tornem a la casa del Toni per a connectar-nos a Internet. Al cap de poc de mirar per la web i remirar diferents vestits i desil·lusionar-nos, perquè no trobem talles, que s'ajustin a les corbes de la Maria, arriben el Lluís i el Toni. Minimitzem la pantalla abans de què entrin a escena.

—Què fèieu, xiques? —S'interessa el Lluís.

—Coses nostres —contesta la Maria amb una mica de baix l'ànim.

El Lluís i el Toni se'n van a trucar al Jesús i al Paquito per a jugar una partida al futbolí. En un moment, tots quatre es reuneixen per a jugar. El Lluís i el Paquito van en equips contraris i es nota certa rivalitat, que va més lluny del simple joc.

—Arregleu el vostre —em murmura la Maria a l'oïda quan veu el panorama.

—Ho intentaré —li contesto sense gràcia i sospirant, perquè l'ambient que s'està creant no m'agrada gens.

—Demà acaba febrer i acabem el mural, no? —Diu el Jesús després de la partida.

—És clar que sí —contesto il·lusionada—. Anem a deixar una petjada profunda en aquesta teràpia, que ens ha revitalitzat per complet.

—Sí, «la millor cicatriu es la que s'oblida» —diu el Paquito, citant un eslògan publicitari.

—Creus que hem deixat una cicatriu de pintura, Paquito? —Li pregunto confosa.

—Sí —em contesta—. Al deixar la beguda, ens va quedar a tots una cicatriu i hem sigut els seus cirujans plàstics per a guarir-la.

—No m'ho havia plantejat així —li contesto sorpresa.

I penso que el seu plantejament és genial i em deixa pensativa durant uns segons en els que somric. De nou, el Lluís me mira de reüll sense dir res, però crec que s'està escalfant. Son aquest tipus de conversacions les que no suporta, quan em bolco completament en el que diu el Paquito. No em dirà res al respecte, però el notaré distant i enfadat el que queda de dia.

CAPÍTOL 57

Poso més roba del que dec a la maleta, ja que finals de març és traïdor. No sé si farà fresqueta o si, pel contrari, podré lluir algun jersei menys gruixut.

La Susana somriu múrria i em comenta que poca roba lluiré, ja que el més segur que no surti de l'habitació. Crec que no s'equivoca. Per això m'he comprat per a l'ocasió un par de conjunts de llenceria d'última tendència. Compostos de dos tangues provocatius, que ressaltaran les meues corbes. Des que visc amb la Susana i, m'alimento de millor forma, he guanyat alguns quilos, que em feien falta. He deixat enrere els ossos, que se'm marcaven i, degut a l'exercici que estic fent al gimnàs de manera moderada, fa que se'm reparteixin pel cos de forma equilibrada.

La carn llueix terça i em sento a gust amb mi mateixa, perquè estic fent el que vull, estimar-me primer a mi, cuidar-me, dedicar-me temps, satisfer-me. Estic recuperant el temps perdut, després ja vindrà el dedicar-me també als altres. Però primer soc jo, perquè son única, intransferible. Per a mi no hi ha vida, sense mi. La meua veu té força per si mateixa i ningú em callarà. Mentre poso la roba a La maleta de lona negra canto una cançó, perquè estic més que feliç, radiant.

La setmana passada vaig rebre una trucada per a exposar en una galeria de la capital, junt amb altres promeses pictòriques del moment. Vaig dir que sí al instant i, a l'acte, li ho vaig agrair a la senyora Fernández per recomanar-me. L'exposició serà aquest estiu i he de preparar-me per a viatges i demés. Sé que estaré bastant ocupada, per això aquesta Setmana Santa vull dedicar-la plenament al Lluís. Vull que se senti especial, com em va suggerir la Maria. Agafaré les rendes de la relació i fulminaré aquesta gelosia que sent, perquè no té raó d'existir. El Lluís viu amb temor perquè vaig molt a la meua, però en això consisteix la meua vida. Necessito sentir-me viva per a volar, malgrat sigui al seu costat, però alçar el vol, ara que m'he deslligat totalment de l'alcohol.

Lliure, revolo pel niu, sense apartar-me massa, perquè la teràpia l'he de seguir. Això és indiscutible. El Paquito està donant petits passos i ja el considerem un de nosaltres. Malgrat els seus passos siguin menors, és la insistència la que els fa grans. La força i la constància per deixar-ho. Ara que ha abandonat la beguda té més temps que abans. I l'ha d'omplir d'alguna forma. Tots hem passat pel mateix. Per això, a casa del Toni, organitzem diferents activitats per a continuar amb la nostra rehabilitació.

En aquest instant, podem dir que som alcohòlics rehabilitats, perquè es pot sortir del clot en el que estàvem sumits. I seguei cap endavant, amb el cap ben alt, perquè no hem sigut uns viciosos, ni uns dèbils, ni uns borratxos repugnats,

simplement hem estat malalts i hem buscat una solució. I gràcies a l'ajuda d'experts l'hem trobat.

Podem alçar la vista i contemplar tot un món que ens queda per descobrir. Si la tornem enrere, no ens avergonyirem de nosaltres, sinó que estarem orgullosos d'haver corregit els errors per a avançar. Segui cap endavant sempre, i si algú es despista en el camí i recau, agafar-li la mà amb un somriure. Som còmplices, un grup unit que compona part de la societat de la que formem part tots.

—Hipòcrita —s'aventura a dir el Jesús avui a la teràpia.

—Hi estic d'acord —diu el Paquito.

—I jo —es reafirma la Maria.

—L'altre dia perquè vaig rebutjar una copa en un menjar d'empresa es van riure a la meua cara —diu el Jesús i se toca la seua panxa, que ha baixat considerablement en els últims mesos—. L'abstemi, em van batejar i ara porto aquest estigma clavat al meu cognom.

—Jo els hagués contestat amb ironia —diu el Toni—. Abstemi no; ex alcohòlic gilipolles.

—No crec que estiguin preparats per a això —responc jo.

—Tu creus? —Em pregunta el Lluís.

—A la societat li costa acceptar la quantitat d'alcohòlics ocults, però sense dubte ho son. Des de la persona que beu diàriament la seua copeta de vi als menjars, perquè el vi fa sang. Fins el que beu fora de casa seua, però cada cop passa més temps fora de casa, per a completar la seua addicció que va creixent com totes les addiccions.

—I ara la pròxima temporada, vindrà l'estiu amb els seus anuncis de cervesa fins la sopa, com si la beguda rossa donés la felicitat —diu la Rebeca—. Els meus fills veuen els partits de futbol amb el seu pare i em conten com ha començat a consumir llaunes de cervesa mentre veu el partit.

—El pare exemplar —murmura el Jesús.

—Sí —el segueix la Rebeca mentre baixa la mirada—. Maleït vodka que em va fer perdre'ls.

—Rebe, d'aquí uns mesos tornaran a revisar el teu cas. No et rendeixis, val? —L'ànima el Toni.

La Rebe no afegeix res més, però se la veu una mica abstreta i pensa en els seus, perquè els seus fills sempre els porta tatuats al seu pensament.

Avui és l'últim dimarts de teràpia abans de la Setmana Santa i ens acomiadem i ens desitgem un bon descans. El Toni i la Maria estaran amb els seus respectius preparatius de nocces. El Jesús passarà uns dies amb la Sara i els seus fills de tranquil·litat. L'únic qui em preocupa és el Paquito, doncs és el més recent i encara no el conec tant com als altres.

—Què faràs aquests dies, Paquito? —Li pregunto i evito mirar al Lluís.

—Posar el meu apartament al dia. Tiraré tots els records, ventilaré i que entri la llum —em respon de manera graciosa.

—Pensava que això ja ho havies fet —li dic.

—No, els records no. Encara segueixen allí.

Sento el seu tímid alè, que conté amb un gran pesar. A la fi, continua amb la seua pròpia descripció de tot això:

—Els regals de la Nàdia, les seues fotos. Necessito renovar i obrir espai. Malgrat hagi deixat la beguda, quan em retrobo amb tot això, m'ofega. No he tingut valor de desfer-me d'ell per si tornava. Ara sé segur que no ho farà, ni vull que ho faci, crec que ha arribar el moment.

—Molt bé, Paquito —el felicito.

—I després em queda l'aventura de trobar treball —diu i clava els ulls en la psicòloga.

—Sí, a l'aventura —dic—. Però qui segueix, ho aconsegueix, no?

—Estic net. Vaig deixar abans el treball de què m'enganxessin. No tinc cap expedient obert per beure —confessa tranquil el Paquito.

—Vas fer bé —diuen la Maria i l'Anna.

—Doncs ara portaré diferents currículums a empreses, escoles i demás i oferiré transport. Espero que alguna cosa surti, començo a estar a dues veles. M'estic fonent poc a poc els estalvis que tenia.

—Quan tornem de les vacances, pintarem les parets, Anna —Canvio radicalment de tema a l'acomadar-me.

Tots ens diem adeu i quedem per a començar a pintar quan ens retrobem a l'abril.

Ja al carrer, pujo al cotxe del Lluís i em poso al seient del conductor. El Lluís em mira interrogant. Saco de la meua bossa de mà la L de conductora novell i li dic contenta:

—He aprovat aquest de matí.

—Què em dius? Ni tan sola sabia que tenies l'examen —em respon sorprès.

—Ningú ho sabia. Ho vaig preferir així, per si no tenia sort...

—Felicitats, Elisa. Ets la millor.

I em besa.

—Em deixes conduir?

—Fins a casa de la teua cosina Susana?

—Sí, però a recollir la maleta. Aquesta nit vull dormir al teu apartament. Demà anirem cap als Pirineus, a la caseta rural. Hem de matinar...

Els Lluís em mira il·lusionat i torna a besar-me.

—Saps? —Em confessa—. És la primera vegada que vaig a una casetes rural amb una dona.

—Sempre hi ha un primer cop per a tot.

La seua mirada càlida em fon i sé que ha arribat el moment de dir-li-ho, malgrat ho retardi una mica més i li ho comunicaré enmig dels Pirineus. Ara no és el moment idoni, agafaré les rendes de la relació ara que ja he agafat les de la meua vida.

CAPÍTOL 58

En un lloc dels Pirineus, el qual el seu nom sempre estarà a la meua memòria, el cotxe del Lluís es deté. Durant tot el trajecte, he contemplat el paisatge envalisada, muntanyes prominents ens rodegen amb tot el seu esplendor. Em sento petita davant de tanta grandesa. A primeres hores, un fina boira decorava el nostre voltant, però poc a poc s'ha anat aixecant. Hi ha neu a les cimes i com vaig suposar fa bastanta fresqueta al baixar del cotxe.

Fa pocs dies de l'estreno de la primavera i, la seua màgia encara dormita al vall on ens detenim.

—Aquí es —diu el Lluís i m'assenyala una caseta, que reconeix per la foto que apareixia a la pàgina web, on hem fet la reserva.

És una caseta típica, de pedra amb la teulada de pissarra. Hi ha un ròtol, que indica el seu nom, que és el que ha fet reconèixer-la entre les demés. Truquem al timbre i una dona rossa ens obre la porta amablement. Després de presentar-nos com és degut, la dona ens ensenya la casa on passarem aquest cap de setmana llarg i memorable. M'encanta la decoració, amb les parets de pedra, el sostre inclinat amb una finestra incrustada per on entra la llum del sol.

La dona, després d'explicar-nos el funcionament del jacuzzi i d'altres coses com la xemeneia, se'n va i ens desitja una bona estància i ens deixa les claus. Plantes artificials decoren el menjador, la casa està arruixada en la seua justa mesura per un ambientador d'herbes aromàtiques, que em produeixen benestar.

Em fixo en el llit que és enorme, immens, amb una cobrellit de color salmó. Desitjo perdre'm entre els seus llençols, però primer haurem de pujar les maletes, que encara estan al cotxe.

El Lluís va per elles, mentre em quedo i respiro un trosset de la nostre llar per a aquests quatre dies, que hem esperat des de Reis amb il·lusió. Quan un desig es compleix, de vegades l'entusiasme et cega, i t'impedeix gaudir-lo com és degut. El meu cor bateja al ritme del que ens espera, nerviós i juganer, feliç.

El Lluís deixa les maletes al terra de l'habitació. Estic d'espatlles a ell i no trigo en sentir com els seus braços rodegen la meua cintura. M'aparta uns quants matxons del meu cabell, que està llis degut a les mans d'una perruquera, que m'ha pentinat per a l'ocasió i em besa el coll.

Puc notar com els seus llavis m'ericen la pell. Em començo a rendir a les seues carícies, però de repent els meus ulls es fixen en una cistella de vímet, que està en un racó de la tauleta de nit, al costat esquerre del llit. El que em fa fixar en ella precisament és que dues ampolles sobresurten de la cistella.

M'aparto del Lluís i vaig directa a la cistella mentre pregunto:

—I això? —Pregunto sorpresa mentre llegeixo la targeta que ens desitja una feliç estància.

—Deu ser el regal de benvinguda —contesta el Lluís mentre s'arronsa d'espatlles—. Ho posava a la pàgina web, però no vaig pensar que es referia a això.

Una ampolla de xampany i una altre de vi amb un obridor entren innocentment a la meua vista. Un calfred em recorre sencera, doncs em fa pensar inevitablement en l'alcohol. És precisament en els instants de plaer o relaxació, quan de vegades penso que una copeta no m'aniria malament. Res més lluny de la realitat.

No puc beure amb moderació, perquè vaig ultrapassar els límits i de quina manera. Tenir aquestes dues botelles tan pròximes, em produeixen angoixa.

El Lluís em deu llegir el pensament i crec que ell tampoc està tranquil. No triga en dir-me:

—Elisa, ens haurem de desfer d'elles. Aquestes ampolles es van a convertir en un problema mentre estiguin aquí a la vista.

—Maleïda cultura la nostra —li dic—. La nostra addicció forma part d'ella irremeiablement. Pareix que la beguda ens persegueixi, Lluís.

—No treguis les coses de lloc, va. Les obro i les tiro pel WC —em tranquil·litza.

—I l'aroma que quedarà? Ara mateix m'apeteix un glop, Lluís. I aquesta necessitat, que m'ha aparegut, serà difícil de calmar.

Tan segura em veia, i ara, la meua voluntat un altre cop està caminant vacil·lant per la corda fluixa. Miro al Lluís amb els ulls suplicants.

—I si només ens mullem els llavis, Lluís? Brindem per aquest moment de pau i tranquil·litat —li dic aproximant-li les copes.

—Elisa... No te n'adones que tindrem problemes per aquest error? No te'n recordes del que ens van dir a teràpia?

—Lluís, serà només avui —li insisteixo.

—No, Elisa —m'aparta les dues copes—. No tenim res que celebrar d'aquest mode. No —continua rotund—. Mai vam beure per tenir problemes, vam tenir problemes per beure. Així de fàcil. Impedeix que tornin a entrar a la nostra vida.

Mai l'havia vist tan segur. Lluís obre l'ampolla de xampany curiosament per a què no es s'aboqui. Se'n va al quarto de bany i tira tot el líquid escumós. Després ho fa amb el vi.

—Damunt era dels bons... —Comento per a mi.

—Elisa... El bo que hem fet ha estat no provar-lo —em diu fermament i em rodeja de nou amb els seus braços.

—Tens raó, Lluís, gràcies —li dic ara que el perill proper ha desaparegut, i malgrat em sento una mica atordida, celebro no haver recaigut.

El Lluís se separa de mi per uns instants. Agafa les dues ampolles buides, i se'n va al contenidor de vidre a tirar-les. Veig el seu gest ferm per la finestra, amagada dissimuladament per les cortines blanques. Després retorna a mi i m'abraça fortament.

—Mai devem jugar amb la beguda, Elisa —em murmura mentre em mossega el lòbul de l'orella.

—Ho sé, gràcies per estar aquí.

—Jo sempre estaré on et faci falta.

El Lluís s'acotxa i posa en funcionament el jacuzzi.

—Li apeteix un bany, senyoreta? Mira, ens hem oblidat del més important de la cistella —diu el Lluís mentre obre una petita caixa brillant.

«La felicitat té gust a xocolata», em dic mentre em menjo un bombó, que m'ha donat el Lluís i el jacuzzi s'està omplint.

—Menys mal que no son de licor —li dic extasiada pel bon sabor dolç que m'està deixant a la boca.

—Ja m'he assegurat abans de donar-te'l —em contesta somrient.

Tots dos entrem al jacuzzi i ens deixem donar-nos massatges pel circuit d'aigua, que flueix entre els dos, Intercanviem la nostra humitat, ens besem, i recorrem la nostra pell, ens xuclem, bevem les gotes dels nostres cossos mullats.

Venen quatre dies de relaxament lluny d'una droga, un tòxic, un psicòtrop, un anestèsic, un depressor: l'alcohol. «Adeu alcohol», penso. «Poso punt final a la meua vida. No tornis a entrar mai més. El que tinc és gràcies a que tu no estàs present., a que ja t'he dit adeu. És de valents saber dir que no. El Lluís ho és. I també jo. I el Toni, i la Maria, i la Rebe i el Jesús i el Paquito. I tantes moltes persones anònimes, que no permeten que les domines, que ja no creuen en les teus fal·làcies, en l'engany de no reconèixer-ho. Mai em vas alimentar, ni em vas donar força, ni potència sexual, ni vas ser el mite que vaig gaudir d'admirar en les pintures on veia a Baco. Ni tan siquiera em vas escalfar, ni vas donar més batecs al meu cor que batejava intoxicat per tu».

El Lluís em besa, bec del seus llavis el seu alè fresc, sense una mica de la teua presència. Envalisada em rendeixo al seus encants.

—Com l'aigua, com aigua per a xocolata —em xiuxiueja, perquè el meu bes té sabor de bombó excitant, que s'ha fos completament.

CAPÍTOL 59

A la sortida de la Iglesia, els esperem preparats amb les mans plenes. Els grans d'arròs cobren vida en el vestit de núvia de la Maria i la vestimenta obscura del Toni.

Una pols blanca inunda parcialment les seues vestimentes. Tots compartim alegries i aplaudiments. Els besos de felicitacions exploten en acabar. Frego la galta de la Maria tibia i lluminosa del mes d'abril.

Després, en acabar, m'aproximo al Toni i li planto dos petons.

El Toni i la Maria pugen al cotxe, que està decorat per a l'ocasió. Van a tenir una sessió fotogràfica als jardins principals de la ciutat. La resta ens dirigim cap al restaurant de la meua cosina Susana, on es celebrarà el convit.

Prenem un aperitiu rosat i escumós servit per un cambrer elegant mentre esperem, sense provar ni gota d'alcohol.

Els brindis els contenim per a quan arribin els nuvis, que no triguen en aparèixer, radiants i tot el seu esplendor.

La Maria brilla amb llum pròpia. Porta el cabell recollit amb adorns florals, deixant la seua nuca lliure, amb uns petits matxons graciosos acompanyant la seua cara feliç. Porta el front aclarit, sense cap pèl. El vestit llueix per ell mateix com si fos l'única llum de la sala. Els seus pares pareixen estar orgullosos d'ella.

Soms poc invitats, doncs així ho han preferit els organitzadors, tan sols els indispensables per a celebrar el dia de la seua vida. El Toni somriu content al Lluís i a la resta de presents. És la primera vegada que veig com els seus ulls, profundament enamorats, se separen un moment de la Maria i dedica un dels seus millors somriures a tots nosaltres.

Seiem i mengem abundant tot el que ens serveixen al plat. La Susana ha posat cura amb força per a preparar-nos els millors plats de tota la comarca i del món sencer. És la primera boda que se celebra al restaurant, i vol estrenar-se a bombo i balançó, i ser motiu de publicitat a través del boca a boca per a la celebració, que així ho mereix. Han obert unes luxoses habitacions al pis superior que estrenaran, sense cap dubte, sense cap dubte, el Toni i la Maria.

La suite nupcial espera pacientment ser oberta de la mà dels nostres protagonistes d'avui. Però ara, estem de celebració, que corri la festa, que es besin, que es besin, coregem les nostres veus, que la frescor inundi d'amor els nostres cors, que la felicitat permanent per a sempre en els temps que estan per a arribar.

Noto com la tranquil·litat m'envaeix. Estic tan a gust amb els meus, que em quedaria tota la vida. Alço la copa per a brindar, sense perill algun, per les paraules que acaba de pronunciar el Lluís, el padrí de la boda. Ai, felicitat que s'estén pel saló i puja com l'escuma de les bombolles de la beguda de la Susana.

Un cambrer em replena la copa. Em toca el torn. M'aixeco de la cadira amb el meu vestit violeta, que reflexa una combinació de blau i vermell a les meues venes. Abans de parlar, contemplo els quadres, que decoren la paret del saló presidencial. Motius primaverals no falten doncs aquesta estació es la temàtica del mes. Les flors, la llum, el creixement del dia, tot junt m'acompanya per a expressar el que em remou per dintre.

—Os ho mereixeu, —començo i em dirigeixo a la Maria i al Toni— que la felicitat plena os ompli les vostres vides. Os desitjo el millor. No soc de moltes paraules, però una vegada vaig creure que un clarejar del dia —el Lluís em rodeja la cintura— seria un bon començament.

«No em vaig equivocar. Que cada dia de la vostra vida, estigui plegat de clarejades com el d'avui on el compromís, la felicitat, la unió i el respecte mutu, siguin els protagonistes. Que cada despertar, Maria i Toni, os uneixi més. Cap paraula pot expressar la força d'un amor en continuo creixement. Els meus millors desitjos, per a sempre.

Sonen notes musicals que acompanyen les meues últimes paraules.

La Maria em dedica una ampli somriure emocionada. Posteriorment, es rendirà als encants del Toni, i començaran el ball amb un vals. Poc a poc, tots ens anem aixecant i unint a la festa.

Sento com el Paquito li xiuxiueja a la Rebeca si vol acompanyar-lo al ball. Al que la Rebe, amb els rissos recollits, deixa caure se les seues pestanyes amb un lleu moviment afirmatiu i s'insinua. Tots dos ballaran durant tota la tarda nit per una pista perfecta per a descobrir-se els seus mons.

El Jesús i la Sara descobriren una flama que segueix en peu i passaran a ocupar un primer pla en les primaverals fotografies del vals. El Lluís i jo ballarem més discrets i a una cantonada del saló al son d'una música amb tintes d'una tímida il·lusió.

Mitja hora després, em plourà el ram de la Maria a les meues mans. L'agafaré fermament i exclamaré per a mi mateixa, que aquest sigui el ram de núvia definitiu. Front la mirada de sorpresa dels presents, guinyaré l'ull esquerra al Lluís i, amb un petit gest, li indicaré que dalt també ens espera una habitació.

El desig del Lluís es fa patent en el brillo de les seues pupil·les. No triguem en amagar-nos i pujar al pis de dalt. Entrem a una habitació especial, que no té res que envejar a la nupcial. La meua cosina Susana ha posat cura en els petits

detalls. Una petita cistella de vímet amb bombons i oli de massatge ens espera. Deixo el ram de núvia en un gerro violeta, que hi ha en una tauleta. El Lluís em contempla enamorat.

—No saps quant m'agradaria posar una pausa en aquest moment —murmura el Lluís—. Aturar-nos per a sempre, aquí, junts.

Sé per què diu això. Intento ser forta i fer front al destí malgrat consisteixi en precipitar-me cap al buit. Vull que el Lluís em senti pronunciar aquestes paraules.

Ell ara està entretingut posant en marxa el fil musical de l'habitació. M'aclareixo la gola, el miro fixament de front, li acaricio la barbata per a que em miri.

—No posem pausa, hem de seguir cap endavant, Lluís. Demà, si vols, faig el trasllat i m'instal·lo al teu apartament definitivament.

El Lluís tremola, està emocionat i gratament sorprès.

No triga en abraçar-me i, entre un cobrellit de pètals, ens sumim a l'entrega definitiva i contempla el plaer absolut dels nostres cossos.

L'ambient és la suma del nostre olor. Deixem petjades al cristall de la còmoda, el nostre alè impregna de manera suficient la lluna. Els espills del sostre són testimonis i ens admiren i remiren sense entelar-se.

Al dia següent, una única llàgrima derramada taca el rostre del Lluís.

—Ho vas dir en serio? —Em pregunta.

—El què —el reto mentre faig la peresa.

—El de viure junts.

—Clar, mai he parlat més en serio.

I, entre xiuxiuejos, li beso les parpelles amb un lleu gust a sal.

CAPÍTOL 60 (EPÍLEG)

Els meus passos frenètics em porten a fer una mica de footing pel parc on les estacions han anat passant dia rere dia. Tres primaveres han passat i avui alguna cosa ha canviat del meu interior, dona la incertesa s'ha fet més patent que mai. Els meus peus corren pel parc alliberant la tensió que porto a dintre.

És el dia. No sé si es convertirà en blanc o negre. No sé de quin color descriure'l, si els núvols l'han rodejat i assenyalen turmenta, o si de sobte s'esclareixen mostrant un dia solejat. El meu cor corre de forma veloç pel parc, avanço a nens que me miren espantats perquè quasi me'ls emporto per davant.

Una pilota es creua al meu camí, sense poder frenar entropesso amb ella. Caic i em faig mal a un genoll. El xandall mostra un forat i lamento la meua pesadesa en no haver pogut esquivar la pilota. Un nen petit em mira amb la boca oberta, amb els ulls tremolant, i al mirar-lo de dalt avall es posa a plorar. Decididament no és el meu dia. Li aproximo la pilota al comprendre que és seua. Li dono. És un nen molt morè de pell amb els ulls color atzabeja.

—T'has fet mal? —Sento una veu masculina rere meu.

Em giro i em trobo amb el Jaume. Em quedo sorpresa en veure'l. No ho havíem fet des de el comiat precipitat al garatge.

—Elisa! —Em reconeix a l'acte—. Com passa el temps. Estàs bé? Et fa mal?

—Diu mentre assenyala el genoll ferit.

Dic que sí i després m'arronso d'espatlles. El nen, amb la pilota a la mà, se la passa al Jaume mentre diu:

—Papa! Pi... meua.

I de sobte, somriu angelicalment.

Les seus ullets brillen volcànics i esclaten en un riure perquè el Jaume li torna la pilota.

—Elisa, anem a curar-te —m'indica el Jaume—. Entrem a la cafeteria, segur que tindran una caixa de primers auxilis i ens prenem un cafè, si et sembla bé.

Assenteixo lleugerament. Avui és el dia D: decisiu a la meua vida. Tot depèn d'avui. Però necessito curar-me la ferida del genoll, que està sagnant.

El Jaume agita el seu pèl i em somriu. Aprecio com en el fons s'alegra de veure'm.

—Tens un fill preciós —li dic mentre sec en una de les cadires de vímet.

El Jaume mira a l'horitzó pensatiu i deixa tremolant un sobre, que portava en una mà.

—Com es diu? —Vull saber.

—Isaac —em contesta.

Els seus ulls remiren el sobre i el toquen inconscientment.

El cambrer ens serveix dos cafès, aigua oxigenada, unes gases i una tireta.

—Què és de la teua vida, Jaume? —Li pregunto i evito nombrar a la Sandra.

El Jaume s'arronsa d'espatlles, un moviment que em fa pensar, que han passat moltes coses des que me'n vaig anar.

—Per què vas marxar, Elisa? He estat a punt de trucar-te molts de cops, però mai m'he atrevit a marcar aquest telèfon i entrar a la teua vida. Sandra va ser un mur durant tot l'embaràs.

«I després, bé, vam tenir més treball del que pensàvem amb el nadó. Els còlics, les al·lèrgies, la llet especial... Bé, això ja va passar. —I ara clava la seua mirada en la meua, tan fort que em danya—. .Mai vas tornar a trucar. Vam batejar al nen, sempre vaig pensar que series la padrina.

El meu llavi inferior tremola al sentir les seues paraules, però després el seu to de veu canvia, més baix, quasi xiuxiuejant. He d'aproximar-me a ell per a comprendre'l.

—Elisa... Sigues, sincera, si us plau. A qui et recorda el nen?

—És clavat a la Sandra —li contesto.

—Només a ella?

Observo el nen detingudament: els seus llavis petitets, el seu perfil, el seu rostre morè, es seus ulls de gitanet. Oh! No pot ser, em dic. Intento dissimular, però se m'escapa un dens sospir, que em descarrega l'ànima.

Els ulls del Jaume me miren interrogants i després torna a clavar la vista al sobre.

—Quan el nen va començar a créixer, vaig començar a sospitar tant, Elisa. En que no era meu. —La seua veu quasi la tinc que endevinar i lleigeixo els seus llavis més que una altra cosa.

Li aparto la mirada i la dirigeixo al sobre que l'ha tornat a agafar i està tremolant entre els seus dits.

—Aquí —continua movent el sobre— estan els resultats de la paternitat. No tinc valor d'obrir-los —em confessa—. No sé que vull fer quan els vegi. Si les

meues sospites es confirmen, no sé com tornar a mirar a la cara a la meua dona.

—Jaume, no l'obris —li aconsello—. Deixa-ho estar.

—Tu ho sabies, Elisa. Per això vas marxar. Aquest nen és clavat al Nasi.

Sense voler, assenteixo i un parell de llàgrimes es desborden dels meus ulls. El Jaume trenca el sobre de pressa per obrir-lo. Les meues llàgrimes li han donat l'impuls que necessitava. Mira el paper que conté al seu interior i amaga el seu rostre entre les seues mans per uns instants.

—No és meu, Elisa. No ho és!

I el seu gest s'ha tornat sever.

—Papa? —Crida el nen que ja s'ha cansat de jugar en un raó de la cafeteria.

El Jaume traga saliva i fa una ganyota repulsiva. El nen s'aproxima i l'estira per a què marxem.

—No puc amb això, Elisa. Et puc demanar un favor? Torna el nen a la seua mare. Vine a casa. Té, aquí tens les claus. Entra i deixa el nen allí, amb ella. Necessito anar-me'n, aclarir-me. No puc veure-la, enfrontar-me a ella. Des de quan ens han estat enganyant, Elisa? Des del principi?

—Assenteixo tremolosa i agitada.

—Merda, —remuga el Jaume—. Saps que faria ara mateix? Estampar-te un bes, per a recuperar el temps perdut, Elisa. Sempre em vas agradar des del primer dia d'institut. Però ara ja no és possible, no?

Em sorprèn tant la seua sinceritat, que bolco el cafè al meu xandall.

Com dubto i no contesto en un primer moment, s'atreveix i em besa des del record. El bes de l'ahir entra a la meua amb gust a cafè. No li corresponc. Els seus llavis xoquen contra una paret estàtica, immòbil. Els meus llavis estan fermament cosits. Massa tard arriba aquesta oportunitat a la meua vida.

—Ho sento, Elisa. Me n'he d'anar! —Diu el Jaume i s'aixeca ràpidament i deixa el clauer damunt la taula—. Cuida't!

Veig la seua figura trista desaparèixer de la meua vista i em queden un munt de records melancòlics a la meua ment.

El Jaume, el noi perfecte, tan atent sempre, tocant sempre de peus a terra, de ment quadrada, sincera i amable. Mai es va merèixer aquest engany. Jo tampoc. Hem sigut protagonistes d'una gran mentida, sense saber el per què.

Ja no es pot canviar el passat, no podem, malgrat l'imaginem mil vegades d'una altra forma. És impossible que les coses succeeixin d'una manera

diferent. Sento un vendaval obrint-se per la meua figura cap a quatre direccions del paisatge de la cafeteria de les cadires de vímet.

Amb un nen que m'observa tremolós i confós i, sense cap experiència en el camp de la maternitat, em dirigeixo al pis de la Sandra. Agafo la tendra maneta d'Isaac i pujo al nen als meus braços. Obro la porta sense trucar. Se senten riures al fons del passadís. El nen crida.

—Mamaaaaaaa!

Una Sandra espantada amb un conjunt interior roig surt de l'interior de l'habitació de matrimoni.

Al lluny, veig el perfil del Nasi, inconfundible. El pes de la traïció ja no se'm clava. El meu remolí marí, abismal, se'ls ha tragat des dels últims anys.

—Aquí us deixo el vostre fill —els crido i me'n vaig donant una portada triomfal—. És la decisió que menys m'ha costat prendre, els he deixat amb la paraula en la boca.

El Jaume i jo, un joc, una màscara, una disfressa, una traïció per partida doble, i el morbo creixen en els cossos de la Sandra i del Nasi.

Corro fins al jutjat amb pressa. Els meus peus energètics volen per l'asfalt. El judici ja ha començat des de fa estona, amb tot aquest embolic d'avui, me l'estic perdent.

Miro el rellotge, nerviosa, el veredicta s'aproxima. El Lluís me mira des de la distància, les nostres mirades es creuen i volo a totes les sensacions passades en els últims mesos. Convertida en la seua parella de fet, creuo els dits sense voler creure en les supersticions, ni en els cops de sort.

La Noemí, la nina de paper, es troba en un extrem de la sala amb la mirada buida, al costat de la Sara. Va testificar fa un parell de dies i, segons el nostre advocat, el seu testimoni va ser un dels moments clau del judici. La Noemí, convertida en porcellana, es va fer trossos al testificar. La seua veu va retronar per tota la sala, amb la mirada perduda, es va sentir més responsable que mai de no haver tingut la boca callada i va evitar mira el Lluís en tot moment. El seu cabell ondulat, ara completament arrissat degut a una recent permanent, va fer que els seus rissos ben perfilats li acabessin cobrint la cara, mullats per unes llàgrimes, que se van precipitar al cabdal de unes emocions fortament sentides.

La Noemí, una tremolor, un terratrèmol, una nina trencada, lisada, va saber acceptar la seua part de culpa en el cas. Una momentània empatia em va fer posar-me al seu lloc, i vaig saltar metafòricament al buit després d'haver tocat el cel amb cada bes del Lluís. Sara, l'amiga fidel, sabia reconfortar-la hores després, o això va voler imaginar el meu capet.

El tic tac avança, el compte enrere s'aproxima, el rellotge està perdent sorra a cada segon. Les seues manetes segueixen recorrent l'esfera del meu rellotge. Ja res podrà canviar el desenllaç. Alea iacta est! I jo volo i revisc els meus capítols com estàtua de sal. Miro enrere, coberta com una dorada a la sal, al forn, cuinada lentament per la Susana, i el seu amor rebutjat per un impossible. Em trobo a la sidreria i jugo amb els espills. M'enamoro i m'eclipso del Lluís. Fugaçment m'elevo i ens besem enfront del futbolí, a la casa del Toni.

Estic sobrevolant les meues pintures, per la inspiració que vaig descobrir al seu costat. L'amor es reflexava als espills de la seua habitació. Som dues figures que s'estimen reiteradament, sense vergonya, entregant-se al plaer i al sentiment. Un deliri, un desig, un anhel, mantinc els dits creuats. Mentalment penso en positiu per a què tot surti bé. El CD de «Desperta» amaneix i em bufa les seues notes. La Maria balla amb el Toni a la seua boda i obren el vals, que va fer que el Lluís i jo repetíssim el nostre ball particular a l'hotel on ens vam quedar a dormir.

Des de llavors, he compartit la vida amb el Lluís i hem sigut una parella estable, hem conviscut i hem evitat que la monotonia ens restés punts a la partida. Hem reinventat la nostra relació i l'hem alimentat diàriament.

He tirat una moneda a la font des de el núvol on em trobo. Cara o creu, la maneta apunta cap a la hora assenyalada, decisiva. Tot és silenci. La incertesa em cobreix sencera. Camino per la sala feta una calamitat, amb el xandall trencat i tacat, cap als meus amics.

Jesús, Mari, Toni, Rebeca i Paquito. Junts, però no revolts. Cadascun amb la nostra història, units per la força d'una amistat derramada des de la sinceritat. Sec entre el Toni i la Rebeca. Sento al jutge de fons, però no l'escolto. Les meues ferides d'incertesa estan al descobert per a què el destí les curi. I de sobte, el Jesús xoca la mà amb el Miguel Serrano, l'advocat i el seu dit gros es queda cap amunt. Tots posem cara d'alivi, menys jo.

Jo no reacciono, m'he quedat ancorada en un paradís de color sèpia. La Rebeca em toca l'espatlla i m'abraça:

—Innocent, cel meu —murmura somrient.

Baixo lleument del meu núvol on revivia amb el Lluís cada moment viscut des que ens vam conèixer. L'alegria m'envaeix, i somric sincera, amb un somriure que es transforma en rialla, llibertat pel meu cos en totes direccions.

—Innocent solament, no —rectifica el Jesús—. Legítima defensa, sense delictes, sense antecedents, lliure amb totes les lletres.

El Lluís respira tranquil i sé que aquesta nit ho celebrarem, amb el que he guardat a la nevera, per si de cas tenia aquest cop de sort proper i fortament anhelat. Un secret, les nostres vides, que mereixen cobrir-se i tapar-se ja.

Sense cap testimoni i amb els ulls tancats, ens descobrirem per enèsima vegada mentre la flama rebrotarà fins recórrer-nos per complet. Una magdalena de xocolata al meu melic, l'èxtasi havia de tenir gust a xocolata.

I mentre penso en la nostra futura nit, el Lluís s'aixeca, es dirigeix cap a mi i em besa amb el bes de l'endemà amb tot el seu sabor i esplendor. El sol entra a les nostres vides en aquest instant i cobreix de rajos el núvol on hem pujat per a què els altres no puguin entreveure aquest moment de precisa intimitat. No hi ha testimonis. No. Tan sols nosaltres dos.

FI